

Dört Harâm Aydan Pespeşe Olan Üçü'nün
Başlangıcı Olup 27 Ağustos Günü Girmiş Olan
Zülkade Ayı ile 25 Eylül'de Girecek Olan Zülhicce
Ayının Oruçlarını İhmal Etmeyelim ve Harâm
Aylarda Günah İşlememeye Özen Gösterelim

Lâlegül

Aylık, İlim, Kültür ve Fikir Dergisi

Yıl: 2
Sayı 19

Eylül 2014
Fiyatı: 10 TL

CÜBBELİ AHMET HOCA EFENDİ ABU DABİ'DE ŞEYH AHMET HAZRECİ TARAFINDAN HER SENE RAMAZAN-I ŞERİF'İN 23. GECESİ TERTİP EDİLEN "RASÛLÜLLÂH (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)İN SAÇ ÖRGÜLERİNİ YIKAMA MERASİMİ"NE İŞTİRAK ETTİ, ORADA TEBERRUK HAKKINDA ARAPÇA BİR KONUŞMA YAPTI VE ŞA'R-I ŞERİFTEN BİR MÜBAREK TEL ŞECERESİYLE BİRLİKTE O GECE KENDİSİNE TAKDİM EDİLDİ

Cübbeli Ahmet Hocaefendi'nin Abu Dabi'de, "Teberruk'un Meşrû'iyetine Dâir Delilleri Beyan" Sadedindeki Konuşması

İslam Nişanlarına Hürmet / Bazı Şeylerin Mübarek Olduğu / Teberruk Sevgi ve İttibâın Habercisidir / Sahâbe-i Kirâm Kutsal Emanetlerle Teberrükte Bulunmuştur / Halifelerin, Özellikle Osmanlı'ların Mukaddes Mekanları Koruma Gayreti —4-12—

İçinde Kutsal Emanetler Bulunan Tabutun Gelişle Hükümdarlığı Sabit Olan Tâlût İle Şemvîl (Aleyhisselâm)ın Yaşadıkları Ve Davud (Aleyhisselâm)ın Calût'u Öldürerek Mülkü Ele Geçirmesi Hakkında Kur'an'da Geçen Önemli Bir Kıssa —13-20—

Haram Ay Orucunun Faziletleri / Zülhicce Ayı'nın Özellikle İlk On Gününde Yapılacak İbadetleri / Kurban Kesecek Olanların İlk On Günde Traş Olmaması / On Günlerde Sadaka, Hasta Ziyareti, Cenazeye İştirak, Fakir Giydirmek, Yetime İyilik ve İlim Meclisinde Bulunmanın Faziletleri / İlk On Günün Namazları, Zikir ve Duaları—75-84—

el-Mukaddim ve el-Muahhir İsm-i Şerifleriyle Alakalı, Yüksek Mertebelere Ulaşıp Her Hususta Güç Kuvvet Bulmak, Sıkıntılardan Kurtulup Her Zaman Hayırla Yad Edilen Birisi Olmak İçin Okunacak Bir Dua —94—

İŞİD Tehlikesini Haber Veren Hadis-i Şeriflerin Tahlihi —22—

İŞİD Lideri Ebubekir Bağdadi'nin, Amerika Senato Üyesi John McCain ile Toplantı Yaptığının Belgesi, İŞİD'in İsrail'in Güvenliğini Sağladığı, İŞİD'in Arkasında ABD, İngiltere ve İsrail İstihbaratının Bulunduğu —23—

Hapsirme Ânında Okuyanın Sol Burnundan Çıkan Bir Mahlукun Arş'ın Altına Vararak Kendisine Mağfîret Duası Yapacağı Bir Dua —88—

**İSLAM VE
KAVMİYETÇİLİK —24—**

RESUL BÖLÜKBAŞ

**HAŞERATIN YENİLMESİ VE BU NİSPETTE "KOŞNİL"
BÖCEĞİNİN GIDA SEKTÖRÜNDE KATKI MADDESİ
OLARAK KULLANIMININ FİKHİ HÜKMÜ —52—**

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU

**İSTANBUL'DAN MEVLÂNÂ
ESİNTİLERİ —62—**

MURAT SOYDAN

**YAHUDİ ZULMÜNÜN TARİHÇESİ VE
GAZZE'DE İNSANLIĞIN ÖLÜMÜ —42—**

KEMAL ARKUN

**AKREP SOKMADAN, SİYONİST
VURMADAN DURAMIYOR —56—**

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

**YAHUDİNİN
İĞNELİ FİÇİSİ —30—**

ALİ EREN

EDİTÖRDEN

3 Eylül 2006 tarihinde İsmailağa Camii'nin mihrabında, bir takım karanlık eller tarafından alçakça yapılan bir saldırı neticesinde şehid edilen Bayram Ali ÖZTÜRK Hocamızın sekizinci sene-i devriyesi münasebetiyle kendisini hayırla, rahmetle yâd ediyoruz.

Eşine az rastlanır bir ilim adamıydı Bayram Hocamız... Kürsüde celalli sesiyle vaaz ederken dinleyenlerin gönlüne aşk düşerdi. İnsanın tüyleri diken diken olurdu. Yürekten konuşurdu o yürekten...

Yürek adamıydı, aşk adamıydı, Allah adamıydı. Büyükle adamdı...

“Dava adamı yatakta değil ağaç gibi ayakta, hizmet yolunda ölür” derdi. Ve kendisi de söylediği gibi yatakta değil, davasını anlatırken bir çınar ağacı gibi ayakta gitti. İlim ve hizmetle geçen hayatını herkesi imrendirecek bir finalle noktaladı. Hazreti Ömer (*Radıyalahü anh*) gibi, Camiî mihrabında şehadet şerbetini içti. Böylece ismiyle müsemma olarak son anı bayram oldu. Üstad Necip Fazıl'ın dediği gibi:

**Bayram ölene bayram bayrama sevinmek var,
Oh ne güzel bayramda tahta ata binmek var.**

Ömrünü Allah yolunda, ilim ve hizmetle geçirenlerin dünyadaki son günleri **Arefe**, ölüm günleri ise **Bayramdır**.

Kitaplara olan düşkünlüğü dillere destan olan Bayram hocamız, ömrünü kitaplara vakfetmişti. Pek çok kütüphaneden daha büyük bir kütüphaneye sahipti. Kitaplara olan vukûfiyeti ve ilmî üstünlüğü ise herkesin malumu idi. Nitekim Efendi Hazretlerimiz ona **“Ayaklı kütüphane”** buyurarak, onun derin ilmine işaret buyurmuştu.

Efendi Hazretlerimiz, İmâm-ı Rabbânî Hazretlerinin **“Mektûbât”** isimli eserini okuyup şerhetme görevini Bayram hocamıza vermişti. Böylece o gür sesiyle yıllarca İsmailağa Camii kürsüsünden Mektûbât okudu. Efendi Hazretlerimizin de himmetiyle, birçok hocanın okumaya dahi cesaret edemediği mektupları ders olarak işleyip anlattı. Bu görevi yıllarca bihakkın yerine getirmesi hasebiyle, cemaat içerisinde; **“Mektubatçı Bayram Hoca”** olarak tanındı.

Bayram hocamız ulemanın kıt olduğu böyle bir asırda yetişmiş, eşine az rastlanan ilim ve gönül ehli bir kimseydi. Kendi ifadesiyle, Allaha ve Resûlüne kalbini ipotek etmişti. Şöyle derdi:

“Malın bedeli mal vermektir. Paranın bedeli zekat vermektir. Aşkın bedeli ise can vermektir can!..”

Canını bu yolda feda edip aşkın bedelini ödeyerek, Allah'a ve Resûlüne olan aşkını ve muhabbetini cümle âleme ispat etti.

Gerek Bayram hocamızın, gerekse Hızır hocamızın şehâdeti üzerinden yıllar geçti. Ama İsmailağa Camiî'nde yaşanan bu meş'um olayları cemaat olarak hala unutamadık. Ve hala içimiz acıyor, yüreğimiz sızlıyor. Rabbim her iki hocamızın da ruhlarını şâd eylesin, kabirlerini pür-nûr, makamlarını Cennet, derecelerini âli eylesin. Amin!

Kıymetli Lâlegül Dergisi Okurları!

25 Eylül Perşembe Günü Zilhicce ayına giriyoruz. Yani Halk arasında **“on günler”** diye bilinen o faziletli günlere... Hakkında âyet-i kerime nâzil olmuş, faziletleriyle alakalı pek çok hadisi şerifler varid olmuştur.

Mevla Teâlâ: **“On geceye yemin olsun”** (*Fecr: 2*) buyurarak, bu gecelere yemin etmiş ve faziletine işaret etmiştir.

Bu gün ve geceler, aynı zamanda Huccâc-ı kiram'ın mukaddes beldelerde Hac göreviyle meşgul oldukları çok kıymetli günlerdir. Öyle ki, bu on günlerde yapılan ibadet kadar hiçbir günde yapılan ibadet, Allah'a daha sevimli değil. Nitekim bir Hadisi Şerifte Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyuruyor:

- Allah-u Tela'nın indinde Zilhiccenin ilk on gününden daha makbul ve amellerin Allâh-u Te'âlâ'ya daha sevimli olduğu başka bir gün yoktur. Bunun üzerine Ashabı Kiram:

- Ya Resûlellah! Onun benzeri bir gün Allah yolunda cihadda da yok mudur?

diye sorduklarında, buyurdular ki:

- Onda da yoktur. Ancak bir kimse ki, malıyla ve canıyla Allah yolunda cihada çıkıp da (şehid olup) onlardan hiçbir şeyle geri dönmeyen kimse müstesna.”

Mevla Teala Hazretleri bu on günlere ulaşıp en güzel şekilde ihya etmeye cümlemizi muvaffak eylesin.

Fi Emanillah!

Lâlegül Dergisi Adına
İmtiyaz Sahibi
Tuana Basın Yayın

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Müdür
Gürsel YILDIZ

Reklam Müdürü
Suat YILDIZ
0212 435 10 58

Yayın Türü
Yerel, Sürekli, Aylık

Basım Yeri
Promat

Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Sanayi Mah. 1673 Sok. No: 34 34510
Esenyurt/İstanbul
Tel: 0212 622 63 63 - Fax: 0212 605 07 98
www.promat.com.tr

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
Hediye 120 TL
Yurtdışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
100 Euro

Abonelik için Banka Hesap Bilgileri
Gürsel Yıldız Adına
Albaraka: TL HESABI

İBAN: TR14-0020-3000-0064-8648-0000-09

Albaraka Türk Euro Hesabı
İBAN: TR57-0020-3000-0064-8648-0000-11

Gürsel Yıldız- Posta Çeki Hesap Numarası
105 907 20

Temsilci İrtibat
444 34 68

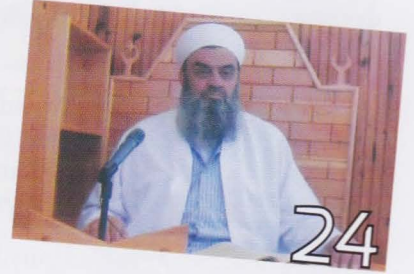
Abone Dağıtım
Tuana Basın Yayın
Tel: 444 34 68

Adres
Tuana Basın Yayın
Çınar Mah. Osman Gazi Cad. No: 50/A
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 444 34 68

Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların
sorumluluğu yazarına ve reklam
sahibine aittir.

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN
ABU DABİ'DE, SAÇ-I ŞERİFİ TESLİM
ALMA MERÂSİMİNDE "TEBERRUK"ÜN
MEŞRÛ'İYYETİNE DÂİR DELİLLERİ BEYAN
SADEDİNDEKİ KONUŞMASI
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

İSLAM VE KAVMİYETÇİLİK
RESÛL BÖLÜKBAŞ

41 } EDEBİYYÂT
ŞİİRLERDEN SEÇMELER

46 } BİR SAHÂBİYİ TANIYALIM
HAZRET-İ ALİYYÛL MÜRTEZA (6) (Radiyallahu Anh)

48 } MENÂKİB
KISSADAN HİSSELER

55 } HİKEMİYYÂT
HİKMETLİ SÖZLER

61 } SÛNNET
HADİS-İ ŞERİFLER

66 } SİHHAT-Ü AFİYET
SAĞLIKLI HAYAT

İÇİNDEKİLER

30

YAHUDİNİN İĞNELİ FİÇİSİ
ALİ EREN

36

BİR ALİMİ ANALIM
**ERZURUM'UN SON DEVİRDE
YETİŞTİRDİĞİ BÜYÜK VELİ HACI
SÂLİH EFENDİ (12)**
(Kuddise Sirruhü) 1898-2.2.1991

42

YAHUDİ ZULMÜNÜN TARİHÇESİ VE
GAZZE'DE İNSANLIĞIN ÖLÜMÜ
KEMAL ARKUN

50

EHL-İ SÜNNET İ'TİKADİ
TÜRPÜŞTİ RİSALESİ (12)

52

HAŞERATIN YENİLMESİ VE BU
NİSPETTE "KOŞNİL" BÖCEĞİNİN
GIDA SEKTÖRÜNDE KATKI MADDESİ
OLARAK KULLANIMIN FİKHÎ HÜKMÜ
HÜSAMETTİN VANLIOĞLU

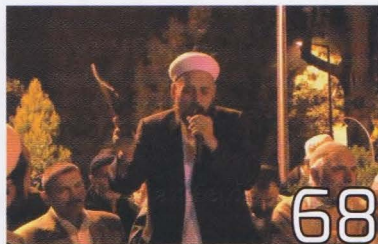
56

AKREP SOKMADAN,
SİYONİST VURMADAN DURAMIYOR
MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

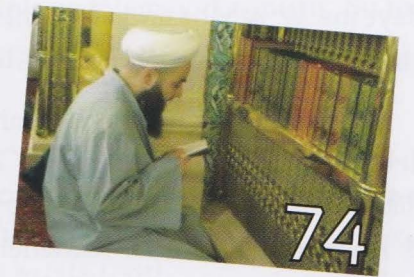
62

İSTANBUL'DAN MEVLÂNÂ
ESİNTİLERİ
MESNEVİHAN
MURAT SOYDAN

68

AFFETMEK İNSANI YÜCELTİR
ADEM ŞENER

74

DUALAR VE ZİKİRLER
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN ABU DABİ'DE, SAÇ-I ŞERÎFİ TESLİM ALMA MERÂSİMİNDE “TEBERRUK”ÜN MEŞRÛ'İYYETİNE DÂİR DELİLLERİ BEYAN SADEDİNDEKİ KONUŞMASI

Rahmân ve Rahîm olan Allâh'ın ism-i şerîfiyle!

Nîmetlerini karşılayacak, fazlasına da denk gelecek bir hamd ile âlemlerin Rabbi olan Allâh'a hamdolsun.

Allâh-u Te'âlâ tertemiz ve mübarek olan o Nebiyy-i Ümmî Efendimiz Muhammed'e, Ehl-i Beyt'ine ve sahâbesine, düğümleri çözecek ve sıkıntıları açacak bir salât ile salât-ü selâm eylesin.

Bundan sonra bilinsin ki! Şu anda biz, Rabbimiz Tebârake ve Te'âlâ'nın lütfuyla bereket ve teber-rük meclisinde (Abu Dabi'de Şeyh Ahmet Hazre-cî Hazretlerinin hâne-i saâdetlerinde **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in mübarek saç örgülerinin yıkanma merasiminde) bulunmaktayız. Bu nedenle teber-rük konusunda konuşmamız uygun düşer.

Kalbinde Takva Olanın İslam Nişanlarına Hürmeti Olur

Allâh-u Celle ve Alâ bu konuda şöyle buyur-muştur:

وَمَنْ يُعْظِمِ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ

“Her kim (Safâ-Merve gibi) Allâh'ın (dininin) nişanlarına tazimde bulunursa, gerçekten de o (hürmet ve saygı), kalplerin (Allâh-u Te'âlâ'ya karşı taşıdığı saygı ve) takvâsından (kaynaklan-makta)dir.” (Hacc Sûresi:32)

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ile irtibatı olan herhangi bir şey ile teber-rük (bereketlenme talebi) hiç şüphesiz Allâh-u Te'âlâ'nın dininin nişanlarına tazimden sayılır. Bakara Sûresinin 158. âyet-i ke-rimesinin nassıyla Safâ ve Merve dağları Allâh-u

Te‘âlâ’nın dininin nişanlarından sayıldığına göre, tüm nebilerin ve rasüllerin efendisi olan **Muhammed** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in **Allâh-u Te‘âlâ**’nın dininin nişanlarının en büyüğü olduğu evleviyetle sabittir.

Bazı Şeylerin Mübarek Olduğu Âyetlerle Sabittir

Allâh-u Te‘âlâ Kitâb-ı Kerîm’inin bir çok noktasında bazı şeylerin mübarek olduğunu yani onlarda bereket, ziyadelik, başkasına sirayet edecek derecede bir çok hayır bulunduğunu bildirmiştir.

Nitekim Mescid-i Haram hakkında:

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى
لِّلْعَالَمِينَ

“Şüphesiz ki insanlar (in ibadeti) için kurulmuş olan ilk ev, elbette o (hac ve umre yapanlara, tavaf edip itikâfta bulunanlara sağladığı sevaplar yönüyle çok hayırlı ve) **pek mübarek olan ve** (kibleleri olma bakımından) **âlemler için büyük bir hidâyet olarak Mekke’de bulunan** (Kâ’be-i Muazzama) **dır.** (Yoksa Yahudilerin iddia ettiği gibi Mescid-i Aksâ değildir.)” buyurmuştur. (*Âl-i İmrân Sûresi:96*)

Mescid-i Aksâ hakkında

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ

“(Bir mekânda bulunmaktan ve yüce Zât’ına yakışmayacak her türlü acziyet vasfından takdis, arılık ve) **tenzih O Zât’a ki; bir gece** (nin az bir ânında, Muhammed) **kulunu Mescid-i Harâm’dan** (alıp), (Mûsâ (*Aleyhisselâm*))dan beri vahyin iniş merkezi ve tüm peygamberlerin mabedi olması hasebiyle dîni açıdan, ırmaklar ve ağaçlarla çevrili olması itibarıyla da dünyalık bakımdan) **etrafını bereketli kıldığımız o Mescid-i Aksâ’ya götürmüştür.**” buyurmuştur. (*İsrâ Sûresi: 1*)

Kitâbını vafederken:

كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ

“(Kur’ân-ı Kerîm, dîni ve dünyevî birçok menfaat ve bereketlerle dolu) **pek mübarek yüce bir kitaptır ki, onu sana indirdik!**” buyurmuştur. (*Sâd Sûresi: 29*)

Meryem oğlu İsâ’nın dilinden:

وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ

“**O beni, bulunduğum her yerde** (hayır öğreten, iyiliği emredip kötülükten nehyeden, insanların ihtiyaçlarını gören, çok faydalı ve) **mübârek bir kimse yaptı.**” buyurmuştur. (*Meryem Sûresi: 31*)

Kaf Sûresi’nin 9. âyet-i kerîmesinde yağmurda bereket bulunduğunu bildirmiş, Nûr Sûresi’nin 35. âyet-i kerîmesinde de zeytin ağacını “Mübârek ağaç” olarak isimlendirmiştir. Bu konudaki âyeti kerîmeler ve hadîs-i şerîfler cidden çoktur.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in Şahsı ve Eserleri Mübarek Olduğu İçin Onlarla Teberrükte Bulunulabilir

Kur’ân-ı Kerîm’in nassıyla İsâ (*Aleyhisselâm*)ın mübarek (bereketli) biri olduğu sabit olduğuna göre bizim peygamberimiz Muhammed (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in de mübarek olduğu evleviyetle sabit olmuştur. Şahsı mübarek olan zâtın elbette kendi zatıyla da eserleriyle de teberrükte bulunulabilir (bereketlenilebilir).

Nitekim **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in bereketi donuk varlıklara kadar sirayet ediyordu. Evvelce kendisine yaslanarak hutbe okurken daha sonra yapılan minbere çıkarak kendisine dayanmayı terk ettiği hurma kütüğünün herkesin duyacağı şekilde inlemesi ve Uhud dağının **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) üzerine çıktı diye sevinerek titremesi –ki bunlar sahih hadîs-i şerîflerde (*Buhâri, Fezâilü’s-sahâbe:5, no:3472, 3/1344*) zikredilen konulardır- bu davamıza dair en büyük delildir.

Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) mübarek eliyle o hurma kütüğüne dokununca donuk varlık olan o ağaç sükûnete ermiş ve inlemeyi kesmiştir. Bu hususta **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*):

”لَوْ لَمْ أَخْتِضْهُ لَحَنَّ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ“

“**Ben onu kucaklamasaydım elbette kıyamet gününe kadar inleyecektim**” buyurmuştur. (*İbnü Mâce, İkametü’s-salât:199, no:1415, 1/454*)

Yine böylece **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) Uhud dağı hakkında:

“أَحَدٌ جَبَلٌ يُحِبُّنَا وَنُحِبُّهُ”

“Uhud öyle bir dağdır ki o bizi sever, biz de onu severiz” buyurmuştur. (Buhâri, Meğâzi, 76, no:4160, 4/1610)

Biz de bu durumda bize **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i hatırlatan her şeyi severiz; Medîne’yi ve halkını, Bakî kabristanını, Uhud dağı, onun kadem-i şerifiyle şereflenen her mahalli ve mekânı severiz. Nitekim şâir:

أَحِبُّ الْحِمَى مِنْ أَجْلِ مَنْ سَكَنَ الْحِمَى
وَمِنْ أَجْلِ أَهْلِهَا تُحِبُّ الْمَنَازِلُ

Bir yeri oranın sâkinlerinin hatırı için severim,

Zâten halkının hâtırı için menziller sevilelemiştir.

Zamanımızda insanlar sevdiklerinin eserlerine çok önem atfetmektedirler. Hattâ şarkı-türküye ve spora tutkun bazı kişilerin sevdikleri şarkıcıların ve sporcuların mendilini hediye ve hâtıra olarak aldıkları zaman ona çok değer verdikleri ve onu alınıp satılmayan pahalı mücevher gibi muteber tuttukları görülmektedir. Bunun nedeni ise o mendilin sevdiği şahsın bedenine değmiş olması veya onun o eşyayı bir süreliğine de olsa kullanmış olmasıdır.

İşte bazı kişilerin mânevî âlemde hiçbir itibarı olmayan sevdiklerine karşı tutkunlukları onları bu duruma getirmişse, peki ya şefâati tüm sevenlerini ve tâbilerini kaplayacak olan Makâm-ı Mahmud’un sahibinin (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) eserlerine karşı biz nasıl olmalıyız. “وَبُضِّدَهَا تَبَيَّنُ الْأَشْيَاءُ” Her şey zıddıyla daha ziyade belirgin hale gelir” kaidesinde bu konuyu kıyası kâbil olmayan kişiler arasında örneklendirmeye çalıştık.

Teberrük Sevgi ve İttibân Habercisidir

İşte tam bu noktada şunu belirtmemiz gerekir ki; peygamber (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in eserleriyle teberrük, eserlerinin sahibine olan sevgiden kaynaklanır. Bir mümin sünnet-i nebeviyyeye ne derece bağlıysa onun bu şerefli eserlerle ilgi ve alakası o nisbette güçlü ve kuvvetli olur, zaten îmanının kuvveti ve zafiyetiyle bağlantılı olarak bu alaka da bazen güçlenir, bazı dönemlerde zayıflar.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in eserleriyle teberrük hiç şüphesiz ki ona uyma yönlerinden bir kısım ve hidayete erme türlerinden bir bölümdür. Bu konunun delillerini araştıran kişi nezdinde îmânî bilgiler, mânâ âleminde yükselişler ve ittibâyıyla emrolunduğu zatın muhabbetinde artışlar hasıl olur ki bu da cennette ebedî kalmayı mücib olan bir durumdur.

Zira müminin bu mübarek eserlerle ilgilenmesi, kendisini süratlice o şerefli eserlerin sahibinin sünnetine uymaya sevkeder ve böylece kişi iki cihan saadetini kesbeder. Usul uleması nezdinde kesinleşmiş bir kaidede tesbit edildiği vechile “Vesileler maksatlar hükmündedir”. Yani maksat **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e ittiba ederek iki cihan saadeti kazanmak ise o gayeye hizmet eden teberrük ve tevessül gibi tüm vesileler de o gaye gibi meşru ve muteberdir.

Kutsal Emanetlerin Sıhhati Hakkında Ortaya Atılan Şüphelere İtibar Edilmemelidir

Şimdilerde bir takım kötü döller türemiştir ki onlar “Bu eserin, sahibine nisbetinin doğru olup olmadığını Allâh bilir” gibi laflar ederek insanları

bu eserlerin, sahiplerine nisbetinin doğruluğu hususunda şüphelendirmeye çalışmaktadırlar. Oysa insanlar bizim bu asrımıza varıncaya kadar bu eserlerin sıhhatini (**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) e veya sahâbe ya da evliyadan herhangi birine ait olduğunu) birbirlerinden tevâtür yoluyla öğrene-gelmişlerdir ki kesin ilim ifade eden tevâtür de zaten ancak bu yolla elde edilebilir. Hal böyle olunca da yalanda ittifak etmeleri düşünülemez kadar çok insandan asırlar boyunca gelen bu nakillerin, bu eserlerin, sahiplerine ait olduğuna dair ifade edeceği ilim hiçbir zan ve tahmine ihtimali olmayacak derecede kat'î bir bilgi olur.

Bu durum böyle devam edecek olursa yakın zaman için olmasa da uzun bir süre sonra, bilinen bütün hakikatler hakkında insanları şüphelendirmek için birileri çıkıp Medîne-i Münevvere hakkında bile: "Burası **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in Medînesi midir, yoksa karyelerden bir karye midir?" dahi diyebilecektir.

Bundan dolayı bazı düşünürler: "İnsanların herhangi bir şey hususundaki inancını karıştırmak istersen o konuda bir takım şüpheler ortaya atarsın, olur biter" demişlerdir. Halbuki bu konuda tereddüde mahal yoktur. Çünkü bu kıymetli eserlerle teberrük bidatlerden sayılan sonradan uydurulma bir şey değildir.

Sahâbe-i Kirâm Kutsal Mekânlarla ve Emanetlerle Teberrükte Bulunmuştur

Sahâbe-i Kirâmın bu eserlerle teberrüğü sahih hadis-i şerîf kitaplarında zikredilmektedir. Özellikle de şerefli sahîhayn (Buhârî ve Müslim)'de mevcuttur.

Zira sahâbe hazarâtı ve iyilikte onlara uyanlar bu eserleri çok iyi korumuşlardır. Özellikle Abdullah ibni Ömer (Radiyallâhu Anhuma)'nın **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in bütün eserlerini, namaz kıldığı yerleri, yolculuklarda ikamet ettiği mahalleri iyice araştırarak tesbit ettiği, sünnet ve siyer kitaplarında sabit ve meşhur bir hâdisedir. Nitekim Ubeydullâh ibni Ömer (Radiyallâhu Anhuma), Nâfi' (Radiyallâhu Anh)'ın şöyle anlattığını rivayet etmiştir:

"İbni Ömer (Radiyallâhu Anhuma) **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in izini çok iyi takip eder ve **Rasûlüllâh**

(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in konakladığı her durağı tesbit ederek kendisi de orada konaklardı." (İbnü Hibban, es-Sahîh, no:7074, 15/551)

Yine böylece Buhârî'nin rivayetine göre Mûsâ ibni Ukbe (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عن موسى بن عتبة رضي الله عنه قال رأيت
سالم بن عبد الله يتحرى أماكن من الطريق
فيصلي فيها ويحدث أن أباه كان يصلي فيها
وأنه رأى النبي صلى الله عليه وسلم يصلي في
تلك الأمكنة

Sâlim ibni Abdullah'ın yolculuklarda bazı mekanları özellikle arayıp bularak oralarda namaz kıldığını gördüm. Kendisi: "Babam Abdullah ibni Ömer oralarda **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in namaz kıldığını gördüğü için kendisi de o mekanlarda namaz kıları" diye anlatırdı. (Buhârî, Mesacid:55, no:469, 1/183)

Halîfelerin, Özellikle Osmanlıların Mukaddes Mekanları Koruma Gayreti

Ayrıca Halife Ömer ibni Abdülaziz (Radiyallâhu Anh) **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in namaz kıldığı mekanlarda mescid bina etmiştir. Sahâbe ve tâbi'inden hiçbiri buna mani olmamıştır. Yine böylece Devlet-i Aliyye-yi Osmâniyye bu eserleri çok iyi korumuşlar, hatta (Hira mağarasının üzerinde kalıntıları görüldüğü üzere) dağların tepelerine varıncaya kadar mescidler bina etmişlerdir. Elbette onlar bunu, zan ve tahmin üzere değil, Haremeyn-i Şerîfeyn tarihiyle ilgilenen fukaha, muhaddis ve kadılardan oluşan tarihçiler nezdinde derin araştırmalardan sonra sabit olan bilgilere dayanarak yapmışlardır.

Nitekim onların **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in doğduğu ev olan ve hâli hâzırda Mekke-i Mükerrime olarak kullanılan mübarek mekânı korumaları, bunun en güzel örneğidir. Bu mübarek mekân, geçmiş asırlardan beri halîfelerin ve emirlerin özel ilgisine mazhar olmuştur.

Osmanlıların kendilerinden öncekilerin yolunu izleyerek Mekke Haremindedir bulunan Sancak Mescidi, Bey'at Mescidi, Arafat Mescidi, Cinn Mescidi,

Cirâne Mescidi, Ten'im Mescidi, Hayf Mescidi, Hira Mağarası, Sevr Mağarası gibi eserleri korudukları, yine böylece Medîne Haremindedir bulunan Kuba Mescidi, Cuma Mescidi, Fetih Mescidi, İcâbe Mescidi, Zırh Mescidi, Mîkat (Zülhuleyfe) Mescidi gibi mübarek mahalleri muhafaza ettikleri sabit ve meşhur bir hadisedir. Bundan dolayı geçmiş asırlardan bizim şu asrımıza kadar bu eserler canlı birer şahit olarak kalmışlardır.

Şunu da iyi düşünmek gerekir ki bizim İslâmî eserlerimiz, geçmiş ile gelecek arasındaki en güçlü râbitadır. Eserleri korumanın bir meziyeti olmasaydı, **Allâh-u Te'âlâ** halîli İbrâhîm (Aleyhisselâm)ın ayağının izinin çıktığı mahalli değerli kitabının

فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ

“Orada (kimseye karışık gelmeyecek şekilde) pek açık âyet (ve alâmet)ler ve İbrâhîm'in makamı vardır.” (Âl-i İmrân Sûresi: 97) kavli-i şerifinde konu etmezdi.

O halde biz **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in eserlerinden günümüze kalanları korumak için çok gayret etmeliyiz. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in şereflendirdiği mekanları ve bereketinin kendilerine sirayet ettiği saç-ı şerifi, sakal-ı şerifi, hırka-i şerifi gibi eserlerini korumamamız elbette utanılması gereken en büyük ayıplardan biridir.

Kutsal Emanetleri Koruyan Hazrecî Ailesine Minnet ve Teşekkür

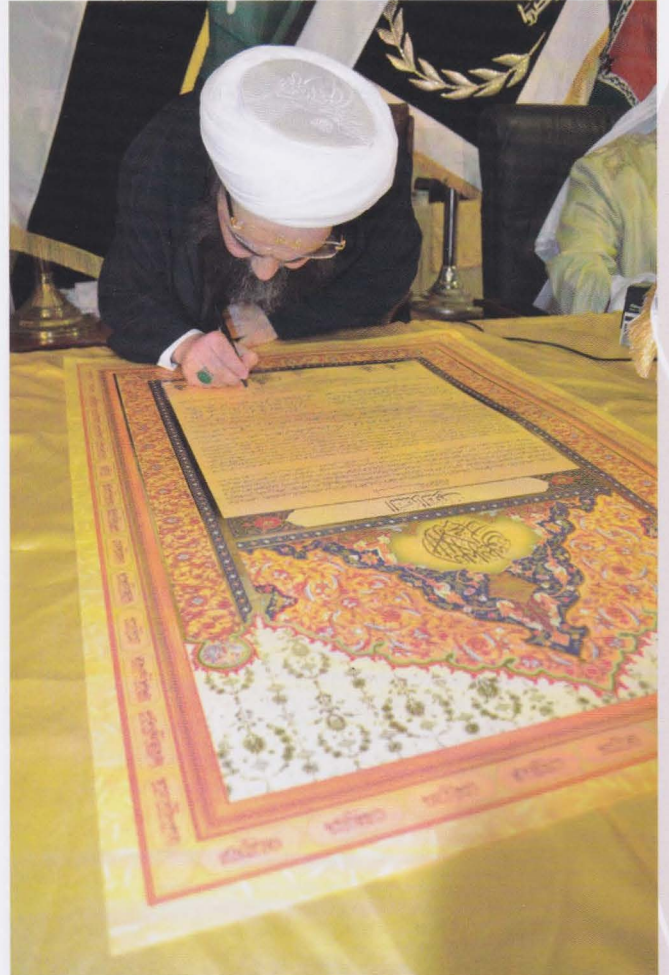
İşte bu günümüzde **Allâh-u Te'âlâ** bu şerefli eserleri muhafaza etmesi için değerli Doçent Şeyh Ahmed Hazrecî ve ailesini seferber etmiştir. **Allâh-u Te'âlâ** şeyhimiz Ahmed Hazrecî'yi, bu iş için kurduğu meclisin ümenâsını (kutsal emanetleri korumakla görevli şahsiyetleri) ve ailelerini bizden taraf ve ümmetimizin tamamı adına hayırla mükâfatlandırın.

Çünkü onlar **Allâh-u Te'âlâ**'nın Peygamberinin (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) eserlerini korumaktadırlar, bu uğurda mallar harcamaktadırlar, bu hususta (kutsal emanetlerin şerefini inkâr eden) sapıklarla mücadele etmektedirler ve böylece bu eserleri Müslümanlara büyük bir bereket olarak kalıcı kılmaktadırlar ki işte bu durum Hazrecî ailesi için hem dünyada hem de ceza gününde büyük bir şeref ve kalıcı bir iftihar vesilesidir.

Bu kutsal emanetlerin bu ailede toplanması **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in işaretiyle olmuştur. Nitekim **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) yanlarında bu eserlerden herhangi bir şey bulunan dünyanın muhtelif yerlerindeki zatlara rüyalarında zuhur edip Şeyh Ahmed'in ismini de söyleyerek: “Bunu oğlum Ahmed'e teslim edin” buyurmuştur. Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bunca kutsal emanetin bu değerli evde toplanmasına rıza göstermiş olmasaydı bu büyük iş kolaylıkla ele girmezdi.

Bizler Devlet-i Aliyye-yi Osmâniyye'den sonra bu kadar çok ve büyük mübarek kutsal emanetlerin bir hane ya da aile bir yana herhangi bir devlette ya da ülkede bir araya geldiğini dahi duymuş değiliz. **Allâh-u Te'âlâ** bizim adımıza şeyhimiz Ahmed Hazrecî'yi, merhum babası Şeyh Allâme Muhammed Hazrecî'yi, onun da babalarını ve atalarını, bu dîn-i mübîne her an ve zaman yardım ettikleri için hayırla mükâfatlandırın. Âmin!

Bu zevatın hizmeti şaşılacak boyuttaysa da bunda garipsenecek bir şey yoktur, çünkü selefleri de Gönderilenlerin Efendisi (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e en sar olmuşlardır. **Allâh-u Te'âlâ**, **Rasûlüllâh**'a, Ehl-i

Beyt'ine, ashâba ve ensâra topluca salât-ü selâm eyesin. Onlarla birlikte bizi de bundan hissedar eyesin. Ey merhametlilerin en acıyanı! Rahmetinle duamızı kabul eyle. Âmîn.

Teberrük Geçmiş Ümmetlerden Bize İntikal Eden Büyük Bir Sünnettir

Ey Hâzırûn! -**Allâh-u Te'âlâ** sizlere rahmetiyle muamele etsin.- Geçmiş peygamberlerin (*Salevattullahi alâ nebiyyinâ ve aleyhim ecmaîn*) eserleriyle teberrük evvelki asırlardan beri müminler nezdinde nakledilegelmüş büyük bir sünnettir. Zira peygamberlerin diğer ümmetlere karşı faziletleri sabittir. Tabi ki dilediğine üstünlük ikram eden ancak **Allâh-u Te'âlâ**'dır.

Teberrükün meşrûiyetini ifade eden delilleri açıklamadan önce şunu bilmeliyiz ki teberrük; kendisiyle bereketlenmek istenilen şeyi **Allâh-u Te'âlâ**'ya aracı yapmaktan ibarettir ki, bu şeyin bir eşya veya mekân ya da şahıs olması müsavidir.

Şahıslara gelince onlarla teberrük (peygamberlik ve velilik gibi makamlara sahip olmaları münasebetiyle) onların **Allâh-u Te'âlâ** katında üstünlükleri ve mânevî yakınlıkları olduğu inancıyla yapılır. Ancak **Allâh-u Te'âlâ**'nın izni olmadan onların bir menfaat teminine yahut bir zararı savuşturmaya güç yetiremeyecekleri göz ardı edilmemelidir. Bu zatlardan kalan eserler ile teberrük ise o eşyanın böyle üstün zatlara ait olması hasebiyledir. Dolayısıyla o eşya, sahiplerinin şerefiyle müşerref olup onların hâtırı için hürmete layık görülmüştür.

Bu husus Kur'ân-ı Kerim'de de sabittir. Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** bu konuda

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّنْ رَبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ آلُ مُوسَىٰ وَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُمْ إِن كُنتُمْ مُّؤْمِنِينَ

“(Tâlût'un Allâh tarafından seçildiğine dâir kendisinden bir alâmet istemeleri üzerine) peygamberleri de onlara: “Gerçekten onun mülkünün âyet (ve alâmet)i; kendisini meleklerin taşımakta olduğu o Tâbût'un size gelmesidir ki, (savaşlarda kaçmamanız için) onda Rabbinizden (gelen) bir sekînet(; huzur ve güven), bir de Mûsâ ailesi ile Hârûn ailesinin bırakmış olduğu

şeylerden bir kalıntı vardır (ki onlar da; Tevrât levhaları, Mûsâ (*Aleyhisselâm*)ın asası, giysileri ve pa-puçları, bir de Hârûn (*Aleyhisselâm*)ın sarı ğı gibi mukaddes emanetlerdir). İşte sana! Şüphesiz ki bu (Tâbût'un tekrar size rucûu)nda sizin için (Tâlût'un hükümdarlığına dâir) elbette büyük bir âyet bulunmaktadır. E ğer siz (bu söylediklerime) inanan kimseler olduysanız (bu Tâbût size gelecek-tir!)” demişti.” buyurmaktadır. (*Bakara Sûresi: 248*)

Allâh-u Te'âlâ'nın bu âyet-i kerimesinde geçen: “O tabutta bir kalıntı vardır” kavli-i şerifinden ne kastedildiği konusunu araştırdığımız zaman Taberî, İbni Kesir, Kurtubî ve Âlûsî gibi muteber tefsirlerde bu kalıntının; peygamberler tarafından kullanılan bazı eşyadan ibaret olduğunu görüyoruz. Nitekim Atıyye ibni Sa'd (*Radiyallâhu Anh*) bu bakiyyeyi: “Mûsâ ve Hârûn (*Aleyhisselâm*)ın asâları, elbiseleri ve Tevrat levhalarının kırık parçaları” olarak tefsir etmiştir. Bazı müfessirler bunun Mûsâ (*Aleyhisselâm*)ın asasıyla iki nalini olduğunu söylemişlerdir.

Hâfız İbni Kesir'in, tefsirinde ve tarihinde İbni Cerîr ve diğerlerinden (*Rahimehumullâh*) naklettiğine göre; (Yûşa (*Aleyhisselâm*)ın fethiyle Eriha ve Kudüs'e yerleştikten) sonra İsrâiloğullarının işi herc-ü merc olup günahları o kadar çoğaldı ki peygamberlerden bir kısmını öldürecek kadar ileri gittiler. O zaman **Allâh-u Te'âlâ** o güne kadar kendilerini yöneten peygamberler yerine onlar üzerine, kendilerine zulmeden ve kanlarını akıtan zorba ve zalim krallar musallat etti. Ayrıca başka milletlerden de düşmanlar musallat etti.

Onlar düşmanlarıyla savaştıkları vakit âyet-i kerîmede zikredilen tabut yanlarında bulunurdu. Onlar onun bereketiyle ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın o sandığa yerleştirdiği sekînet ve Mûsâ ile Hârûn (*Aleyhisselâm*)ın asâları, Hârûn (*Aleyhisselâm*)ın elbiseleri, Tevrat'ın iki levhası ve Mûsâ (*Aleyhisselâm*)ın iki nalini gibi mübarek eserler sayesinde düşmanlarına karşı yardıma nail oluyorlardı.

Bir kere Gazze ve Askalân'da bulunan kâfirlerle savaşırken düşmanları onlara galip gelerek o tabutu zorla onlardan aldılar. Benî İsrailin o dönemdeki hükümdarı bunu öğrenince sıkıntısından boynu önüne düşerek öldü. Ondan sonra İsrâiloğulları içerisinde **Allâh-u Te'âlâ** Şemvîl (*Aleyhisselâm*) adında

bir peygamber gönderinceye kadar onlar çobansız koyun gibi dağınık kaldılar. O peygamber gelince maliyetinde düşmanlarıyla savaşmaları için kendilerine bir hükümdar tayin etmesini ondan istediler. Daha sonra **Allâh-u Te‘âlâ**’nın Kurân-ı Kerim’de anlattığı hadise cereyan etti. (İbni Kesîr, el-Bidâye ve’n-Nihâye: 2/6; et-Tefsîr: 1/667)

Müfessir Âlûsî (Rahimehullâh): bu âyet-i kerîmenin tefsirinde “Bu tabuttan maksat; içinde Mûsâ ve Hârûn peygamberin bıraktığı Tevrat levhalarının kırıntıları, Mûsâ (Aleyhisselâm)ın elbiseleri, Hârûn (Aleyhisselâm)ın sarığı ve peygamberlerin kalplerinin kendisiyle yıkandığı altından bir tasın bulunduğu bir sandık idi ki İsrâiloğulları onunla teberrükte bulunurlardı.” demiştir. Daha sonra Ebû Ca’fer (Muhammed Bâkır) (Radiyallâhu Anhuma)nın şu nakline yer vermiştir: “

Bu Tabut Mûsâ (Aleyhisselâm)ın annesine indirilmişti ki Firavun’un, oğlunu öldürmesinden korkunca annesi Mûsâ (Aleyhisselâm)ı o sandığa koyarak Nil ırmağına bırakmıştı. Daha sonra bu sandık İsrâiloğullarının yanında muhafaza edilmiş olup, bozuldukları döneme kadar o sandıktan ile teberrükte bulunmuşlardı. Fakat sapıttıktan sonra onun kıymetini bilmeyerek onu hafife aldıklarında **Allâh-u Te‘âlâ** onu kaldırmıştı ve nihayet olan olmuştu.”

Ey kardeşler! Bu rivayeti iyi düşünürseniz Ehl-i Beyt imamının: “Bozuluncaya kadar onunla teberrükte bulunuyorlardı” sözünün “Teberrük (Allah dostlarının eşyasından bereket talep etmek) salih kulların işidir, insanlar bozulduğu zaman kutsal eserlerle teberrükü terkederler” manasına geldiğini rahatlıkla anlayabilirsiniz.

Yine böylece İmâm Bâkır Efendimizin “Sonra o sandığı hafife almaya başladılar” sözü açıkça delalet etmektedir ki peygamberlerden kalan kutsal eserleri hafife almak olsa olsa ilâhî gazabı, azabı ve bereketin kaldırılmasını hak eden bozuk kimselerin işidir. Nitekim siyer erbabının rivayetlerinde sabit olduğu üzere:

“**Allâh-u Te‘âlâ** bu sandığı ilk başta Adem (Aleyhisselâm)a indirmişti. Kendisinde bütün peygamberlerin **Allâh-u Te‘âlâ** tarafından resmedilen suret(resim)leri bulunmaktaydı. Şimşir ağacından olan bu sandık üç arşına iki arşın boyutlarındaydı. Kerîm (değerli) olan bir nebîden diğer bir kerîm nebîye intikal ede ede nihayet Yakub (Aleyhisselâm)a, sonra onun

oğullarına ve nihayet İsrâiloğulları Mûsâ (Aleyhisselâm)dan sonra bozulup isyankâr oluncaya kadar bu peygamberlerin oğullarına ulaşmıştı.

Bunun üzerine **Allâh-u Te‘âlâ** Amâlîka adında cebbar bir toplumu musallat etti de onlar o sandığı İsrâiloğullarının elinden aldılar ve onu büyük küçük abdest bozulan bir yere koydular. Nihayet **Allâh-u Te‘âlâ** İşmevil (Aleyhisselâm)ın duasıyla İsrâiloğullarının başına Tâlût’u hükümdar olarak tayin etmeyi dileyince o zorba topluma bir bela musallat etmeye hükmetti ki bunun neticesinde o mübarek sandığın yanında abdest bozan herkes basur illetine mübtela olmaya başladı. Bu nedenle memleketlerindeki beş şehir halkı helak olunca onlar (Ehl-i Kitab olmayan zorba kâfirler) bile başlarına gelen belanın o kutsal sandığa yaptıkları hakaret muamelesi yüzünden olduğunu anladılar ve böylece o sandığı iki öküzün üzerine bağlayıp memleketlerinden çıkarttılar, o iki öküz **Allâh-u Te‘âlâ**’nın sevke memur kıldığı dört melekle beraber yola koyuldu ve nihayet Tâlût’un evine vardılar.” (Âlûsî, Rûhu’l-me‘âni, 3/365-366; Hâzin Tefsîri: 1/256)

(Bu yazının bitiminde -sh:13- Şemvil (Aleyhisselâm) ile Talut hükümdarın kıssasını sizlere naklettik. Mevzuun tafsilatını merak edenleriniz o bölüme bakabilir.)

Siyer ve tarih kitaplarında ve bazı muteber tefsirlerde sabit olan bu tarihî kıssadan anlaşıldığına göre; peygamberlerin eserlerine hatta sandıklarına tazim ve hürmet göstermek bereketleri hak eden sâlih kimselerin işidir. Enbiyanın eserlerine hatta kaplarına, onların saklandığı mekânlara hakaret muamelesi yapmak belanın gelmesine ve bereketin kalkmasına sebep olur. **Allâh-u Te‘âlâ**’dan seçkin kullarının eserlerine tazim etmeye muvaffakiyet diler ve evliyasının eşyasına hakaret etmekten yine O’nun yüce Zât’ına sığınırız.

Bu âyeti kerimeyi yüzeysel olarak düşünsek bile şunu iyice anlarız ki enbiyanın eşyasıyla bereketlenmek geçmiş ümmetlerin salihlerinde yaygın ve sabit olan meşru bir iştir ve bu amelden **Allâh-u Te‘âlâ** razıdır. Nitekim manevi babamız kabul ettiğim merhum Allâme Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hasenî Hazretleri –**Allâh-u Te‘âlâ** kendisini Firdevs’inde iskân eylesin- bu konuyu “Mefâhîm Yecibü en Tüsahhah (Düzeltmesi gereken mefhumlar)” ismiyle müsemma, mutlaka okunması gereken eşsiz eserinde çok güzel açıklamıştır:

“İşte İsrâiloğullarına iade edilen sandık ile o ümetin yeniden yardıma ve zafere erişmesi hakikatte onların geçmiş peygamberlerinden kalan eserlerle bereketlenmesinden ve tevessüllerinden (o eserlere tazimlerini yaptıkları dualarının kabulüne vesile kılmalarından) başka bir mana taşımamaktadır.

Zira harplerde o tabutu önlerinde taşımalarının bundan başka bir anlamı olamaz. Bu noktada biz **Allâh-u Te‘âlâ**’nın, onların yaptıkları bu işten razı olduğunu yakînen bilmekteyiz, zira **Allâh-u Te‘âlâ**’nın Şemvîl peygamberin sözünü teyiden o tabutu onlara tekrar iade etmesi ve bunu Tâlût’un hükümdarlığının sahih olduğuna alâmet kılması onların evvelce o sandığın içinde bulunan kutsal emanetlerle teberrukte bulunmalarını reddetmediğine ve meşru gördüğüne delâlet etmektedir. (Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî, Mefâhîm, sh:144)

Diyarbakır’ın “Târihu’l-hamîs” isimli eserinde nakledildiğine göre; Abbasi halifesi el-Müttakî lillâh İbrahim ibni’l-Muktedir (h.331) döneminde Rum hükümdarı halifeye bir mektup gönderdi, o mektubun içeriğinde ise: “İsâ (Aleyhisselâm)ın, yüzünü sildiği bir mendilde yüzünün resmi belirmiştir. Bu mendil halifenin yönettiği sınırlar içerisindeki ra-

hiblerin kilisesinde mahfuzdur. Bu mendili bana gönderirsen onbin Müslüman esiri serbest bırakacağım” diye yazdı. Bunun üzerine halife fıkıh alimlerini toplayarak onlardan bu hususta fetva isteyince fukahâ bu mendilin Rum hükümdarına gönderilmesinin caiz olduğuna dair fetva verdiler. O da bunu yapınca rumlar vaadettikleri sayıda Müslüman esirleri serbest bıraktılar. (Diyarbakır, Târihu’l-hamîs, 2/352)

Allâh-u Te‘âlâ’nın yarattıklarının en seçkini ve nebilerinin efdali olan **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in varlığı daha sabit, bahsi daha meşhur ve bereketi daha zahir iken ona ait eserlerin tazimi ve muhafazayı daha ziyade hak ettikleri hususunda hiç şüphe yoktur.

Sahâbe-i Kirâm Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in Eserleriyle Teberrukte Bulunmuşlardır

Sahâbe-i kiramdan büyük bir topluluk o eserleri müşahede etmiş, onlarla teberrukte bulunulmasının meşrûiyeti ve onların toplanmasına önem atfedilmesi hususunda ittifak etmişlerdir. Hidayete ermiş ve hidayete erdirici olan bunca salih ve önder insan **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in saç-ı şerifinin telleriyle, abdest suyunun arta kalanıyla,

teriyle, elbiseleriyle, kaplarıyla, beden-i şerifine dokunma fiiliyle ve seçkin zatlardan sahih yolla gelen haberlerde beyan edilen daha bir çok şerefli eseriyle teberrükte bulunmuşlardır.

Hal böyle olunca teberrük sahâbe (*Radıyallâhu Anhum*)un sünneti olmuştur ki bu konuda tâbiinden ve müminlerin salihlerinden olup onların yolunu yaşıyanlar da onların izini sürmüşlerdir.

Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in bazı eserleriyle kendisi hayatta iken teberrükte bulunmuş, kendisi de bunu görüp ikrar etmiş, asla reddetmemiştir ki bu durum kat'iyetle teberrükün meşru olduğuna delalet etmiştir. Aksi takdirde **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) mutlaka bunu yasaklar ve ümmetini bu durumdan sakındırırdı.

Sahâbe-i kirâmın, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in eserleriyle teberrükte bulunmaları, onların îmânının kuvvetli olduğuna ve o en büyük rasûlü çok sevdiklerine delalet etmektedir. Nitekim şair:

أَمْرٌ عَلَى الدِّيَارِ دِيَارٍ لَيْلَى
أَقْبِلْ ذَا الْجِدَارِ وَذَا الْجِدَارَا

وَمَا حُبُّ الدِّيَارِ شَغَفَنَ قَلْبِي

وَلَكِنْ حُبُّ مَنْ سَكَنَ الدِّيَارَا

“Leylâ'nın mahallesine uğrayıp duruyorum,

O duvarı bu duvarı öpüp kokluyorum,

Kalbimi kaplayan evin ocağın sevgisi değil,

Lakin o evde yaşamış olanın sevgisidir.” mısralarında bu hakikati dile getirmiştir.

Gerçekten sahabenin sevgisi, derin bir muhabbet ve âşikâre görülen büyük bir hürmetten ibarettir. Nitekim Kureyş Hudeybiye musâlehasında Tâif Ehlî'nin efendisi olan Urve ibni Mes'ûd es-Sekafi'yi elçi olarak gönderdikleri zaman Urve, sahabenin **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e yaptıklarını görünce hayretlere düştü ve sonra Kureyş'e döndüğünde:

“**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) sümküdüğünde mutlaka burnundan çıkan şey onlardan birinin avucuna düşüyor, o da onunla yüzünü ve vücudunu ovuşturuyordu, onlara bir şey emrettiği zaman onu süratle yerine getiriyorlardı, abdest aldığı zaman ashabı onun abdest suyunu üzerlerine süre-

bilmek için neredeyse birbirleriyle savaşıyorlardı, o konuştuğu zaman yanında kendi seslerini kısıyorlardı, saygılarından dolayı ona keskin bir nazarla dahi bakamıyorlardı.

Ey millet! Ben bunca hükümdara elçi olarak gittim; Kayser'in, Kısra'nın ve Necâşî'nin huzuruna çıktım, vallâhi Muhammed'in ashâbının Muhammed'e değer verdiği kadar hiçbir kralın adamlarının hükümdarlarına saygı gösterdiğini görmedim." demiştir. (Buhârî, no:2581, 2/974)

İçinde Kutsal Emanetler Bulunan Tabutun Gelişiyle Hükümdarlığı Sabit Olan Tâlût İle Şemvîl (Aleyhisselâm)ın Yaşadıklarını Ve Davud (Aleyhisselâm)ın Calût'u Öldürerek Mülkü Ele Geçirmesini Beyan Eden Âyet-i Kerîmeler

(Ey öncekilerin tarihlerini bilen kişi!) Mûsâ'nın vefatından sonraki o İsrâîloğullarından olan ulu kişileri görmedin mi? Hani onlar kendilerine özel(likle gönderilmiş) olan (Şem'un adındaki) bir peygambere: "Bizim için bir hükümdar tayin et de, (onunla birlikte) Allâh yolunda savaşalım!" demişlerdi de, o:

"Ya üzerinize savaş (farz olarak) yazılır da siz savaşmamaya yanaşırsanız(, o zaman ne olacak)?" demişti.(Bunun üzerine) onlar: "Gerçekten biz yurtlarımızdan ve oğullarımızdan (uzaklaştırılıp) çıkarılmışken, bizim için ne (sebebe) vardır ki Allâh yolun da savaşmayalım?!" demişlerdi.

Fakat üzerlerine savaş (farz olarak) yazılınca, içlerinden pek azı müstesnâ onlar(ın ekseriyeti muharebe sözlerinden) dönüvermiştiler. Allâh ise o (söz bozan) zâlimleri (çok iyi bilen bir) Alîm'dir.

Peygamberleri onlara: "Şüphesiz Allâh (bu isteğimize karşılık) bir hükümdar olarak muhakkak size Tâlût'u gönderdi!" demişti. Onlar: "Biz (saltanat ve) mülke ondan daha lâıyk iken ve kendisine maldan bir genişlik verilmemişken, onun için bizim üzerimize mülk (ve hâkimiyet) nasıl olabilir?" demişlerdi. O (peygamberleri de onlara): "Şüphesiz ki Allâh onu sizin üzerinize (birtakım meziyetlerle) seçmiş ve hem ilimde, hem cisimde(, özellikle de harp bilgisi açısından, ayrıca boy bos, güç, kuvvet ve güzellik hususun-

da) genişlik bakımından ona fazlalık vermiştir. (Hâkimiyet ve yöneticilik babadan atadan verâsetle olacak şey değildir.) Allâh mülkünü dilediğine verir. (Zira) Allâh(, fakir ve imkânsız kullarını zengin ve hâkim edecek derecede lütuf ve ihsânı geniş olan bir) Vâsi'dir; (mülk ve saltanata kimin daha lâıyk olduğunu belirleyecek üstün ilme sahip bir) Alîm'dir." demişti.

(Tâlût'un Allâh tarafından seçildiğine dâir kendisinden bir alâmet istemeleri üzerine) peygamberleri de onlara: "Gerçekten onun mülkünün âyet (ve alâmet)i; kendisini meleklerin taşımakta olduğu o Tâbût'un size gelmesidir ki, (savaşlarda kaçmamanız için) onda Rabbinizden (gelen) bir sekînet(; huzur ve güven), bir de Mûsâ ailesi ile Hârûn ailesinin bırakmış olduğu şeylerden bir kalıntı vardır (ki onlar da; Tevrât levhaları, Mûsâ (Aleyhisselâm)ın asası, giysileri ve papuçları, bir de Hârûn (Aleyhisselâm)ın sarığı gibi mukaddes emanetlerdir). İşte sana! Şüphesiz ki bu (Tâbût'un tekrar size rucûu)nda sizin için (Tâlût'un hükümdarlığına dâir) elbette büyük bir âyet bulunmaktadır . Eğer siz (bu söylediklerime) inanan kimseler olduysanız (bu Tâbût size gelecektir)!" demişti.

Böylece Tâlût, (memleketi olan Kudüs'den) ordular(ı)la ayrıl(ıp, susuz bir ovada hararete kapıl)ın-ca: "Şüphesiz Allâh sizi bir nehirle imtihan ede(nin muamelesine tâbi ede)cektir (ki böylece Filistin ırma-ğın önünüze çıkararak, cihat isteğinde sâdık olanla olmayanı meydana çıkaracaktır). Artık her kim ondan (kanakana) içerse, işte o benden değildir. Ancak eliy le bir avuç daldır(ıp al)mış olan müstesnâ! Ama her kim onutalmazsa, şüphesiz kiobendendir!"dedi.

Derken (o nehri görür görmez) içlerinden pek azı müstesnâ onlar(ın ekseriyeti) ondan (doya doya) içtiler.

O (Tâlût) ve beraberinde bulunup iman etmiş o lan (ve emrine karşı gelmeyen azınlığa mensup) kimseler (bir avuç suyla yetindikleri halde Allâh-u Te'âlâ'nın verdiği kuvvetle) onu geçtikleri zaman(, komutanlarının emrine karşı gelip doya doya içtikleri için, İlâhî bir ceza olarak susuzlukları artan ve bu yüzden ırmağı geçemeyip geri kalanlar, inananlara özür beyan etmek üzere:) "Bugün

Câlût ve ordularına karşı (duracak) bizim için hiçbir tâkat (ve güç) yoktur.” dediler.

Kendilerinin gerçekten Allâh’a kavuşucu kimseler olduklarını yakinen bilen o (az) kişilerse(, sudan içip yolda kalanlara): “Allâh’ın izni(; kararı ve kolaylaştırması) ile nice pek az bir fırka, birçok büyük topluluğa gâlip gelmiştir. Allâh(’ın yardım ve mükâfatı) sabredenlerle beraberdir.” dedi(ler).

O (müminlerden Tâlût’a uya) nlar Câlût ve orduları (ile savaşmak) için ortaya çıktıkları zaman (, Allâh-u Te’âlâ’ya iltica etmek üzere): “Ey Rabbimiz! (Cihadın zorluklarına tahammül edebilmemiz için) üzerimize (yağmur gibi) bir sabır boşalt, (düşmanları-mızın kalplerine korku salıp bizim kalplerimizi güçlendirerek er meydanında) ayaklarımızı sabit kıl ve bu kâfirlertopluluğuna karşı bize yardım et!” dediler.

Derken (düşmanla karşılaştıkları anda) Allâh’ın izniyle hemen onları hezimete uğrattılar.

(Tâlût’un ordusunda babası İşâ ile birlikte bulunan en küçük oğlu) **Dâvûd da Câlût’u öldürdü. Böylece Allâh (zamanın peygamberi İşmevîl (Aleyhisselâm)ın ve Tâlût’un vefatından sonra, o zamana kadar ayrı olan mülkle nübüvveti ilk olarak Dâvûd (Aleyhisselâm) da birleştirerek) ona saltanatı da, hikmeti (ve peygamberliği) de verdi ve ona dilediği şeylerden bir kısmını(, özellikle zırh dokuma ve hayvanlarla konuşma gibi meziyetleri) öğretti.**

Allâh’ın, insanları; bir kısım(rının hayrıyla) diğer kısımlarını(n şerrini) savması olmasaydı, elbette yerin tamamı(nın yararlı düzenleri çoktan) bozulmuştu. Velâkin Allâh tüm âlemlere karşı büyük fazl (ve iyilik) sahibidir.

İçinde Kutsal Emanetler Bulunan Tabutun Gelişikle Hükümdarlığı Sabit Olan Tâlût İle Şemvîl (Aleyhisselâm)ın Yaşadıkları Ve Davud (Aleyhisselâm)ın Calût’u Öldürerek Mülkü Ele Geçirmesi

Dürrül Mensûr, Hâzin ve Rûhu’l Beyan tefsirlerinde zikredildiğine göre, Musa (Aleyhisselâm) vefat edince, Benî İsrail arasında, Tevratı ve Mevlâ Tealâ’nın emirlerini ikame etmek (ayakta tutmak, yaşatmak) üzere Yûşa (Aleyhisselâm) halife olmuştu. O da vefat ettikten sonra, Kâlib (Aleyhisselâm) halife oldu.

O da vefat edince Hızkiyl (Aleyhisselâm) halife oldu. O’nun vefatından sonra, Benî İsrail’de hadiseler büyüdü ve Mevlâ Tealâ’ya verdikleri ahdi unuttular, hatta putlara bile taptılar. Bunun üzerine Allah-u Tealâ, onlara İlyas (Aleyhisselâm) ı peygamber olarak gönderdi. O da onları Allah-u Tealâ’ya davet etti.

Musa (Aleyhisselâm) dan sonra, Benî İsrail içinde, Tevrat’tan unuttukları meseleleri yenilemek üzere Nebi’ler gönderilmeye devam ediyordu. İlyas (Aleyhisselâm) Benî İsrail’in meliklerinden İcan adlı bir melikle birlikte bulunuyordu. O melik, İlyas (Aleyhisselâm) ı dinliyor ve tasdik ediyordu. İlyas (Aleyhisselâm) da onun işlerini ikame (idare) ediyordu. Benî İsrail’in diğer halkı ise, İlâh edindikleri bir puta tapıyorlardı.

İlyas (Aleyhisselâm) onları da Allah’a davet ediyordu, fakat onlar onun hiçbir sözünü dinlemiyor, ancak o melikin söylediğini mecburen kabul ediyorlardı. Bir gün o söz söyleyen melik, İlyas (Aleyhisselâm) a “Senin davet ettiğin yolu ancak batıl görüyorum, Benî İsrail’in melikleri olan filan kişiler putlara taptıkları hâlde yiyor, içiyor, nimetleniyorlar yine de dünyalarından bir şey eksilmiyor” diyerek itiraz etti.

Bunun üzerine İlyas (Aleyhisselâm) **إِنَّا لِلَّهِ وَأَنَا لِيهِ (رَاجِعُونَ)** diyerek isticra’ etti. Bu musibetten dolayı da tüyleri diken diken oldu. Sonra o meliki terk ederek yanından ayrıldı. O melik de diğer melik arkadaşları gibi putlara tapmaya başladı. Sonra El-yasa’ (Aleyhisselâm) gönderildi ve Mevlâ Tealâ’nın dilediği müddet onların arasında bulundu ta ki, Mevlâ Tealâ O’nu da alınca çok kötü döller türedi.

Benî İsrail’in yanında, içinde, Musa ve Harun (Aleyhisselâm) ın âli (ailesi) nin bıraktıklarından bir kalıntı ve bir sekînet (kuvveyi maneviye, huzur) bulunan bir tabup vardı ki, torunlar, dedelerinden ona varis oluyorlardı.

Her ne zaman bir düşmanla karşılaşsalar, o tabutu öne koyuyorlar ve Allah-u Tealâ, düşmanlarını muhakkak bozguna uğratiyordu. Günahları büyüyüp, Allah-u Tealâ’nın ahdini tamamen terk edince, başlarına bir düşman musallat oldu ki Onlar Calut’un kavmidir ki, Mısır ile Filistin arasında Rum denizi (Doğu akdeniz) sahilinde yerleşmiş olan Amâlika kavmi idi.

Benî İsrail bunlarla karşılaşınca, âdetleri üzere tabutu beraberlerinde çıkardılar, muharebe başla-

yınca tabut ellerinden alındı, böylece işler karıştı, düşmanları onları yenerek bir çok arazilerini aldı, zürriyetlerinden bir çoğunu esir etti ve hatta meliklerinin oğullarından 440 tanesini esir etmişler, onlara vergi vurmuşlar, Tevrat kitaplarını da almışlardı.

Nübüvvet ailesi de tükenmiş ancak bir hamile kadın kalmıştı, o kadın, Benî İsrail'in, kendisinden doğacak olan erkek çocuğa çok rağbet edeceklerini bildiği için, bir kız doğurupta onu bir erkek çocukla değiştirir korkusuyla İsrail oğulları o kadını bir evde hapsedmişlerdi.

Yani kadın onları kandırır korkusuyla, onun ne doğuracağını tesbit edebilmek için onu bir odaya hapsedtiler.

O kadın ise, Allah-u Tealâ'ya, kendisine bir erkek çocuk vermesi için dua ediyordu, bunun üzerine bir erkek çocuk doğurdu ve ona İşmevîl ismini verdi. İbrânîce bu, İsmâîl'dir, İbrânî lügatında sîn, şîn'a döner. İsmail ise, "Allah duamı işitti (kabul etti)" manasındadır.

Derken çocuk büyüdü ve annesi onu Beyti Mukaddes'te Tevrat öğrenmesi için o zamanın ulemasından bir şeyhe teslim etti. O şeyh efendi de ona kefil oldu ve onu evlat edindi. O çocuk, Allah-u Tealâ'nın, kendisini Nebi olarak göndereceği vakte ulaşınca, Cebrail (Aleyhisselam) ona geldi, O, şeyhinin yanında uyuyordu, hocası da onu kimseye bırakmıyordu, Cibrîl-i Emîn ona, şeyhinin tabiri ve sedasıyla "Ya İşmevîl!" diye çağırırdı, çocuk hemen kalkarak şeyhine doğru koştu ve "Ey babacığım! Beni çağırдын" dedi.

Şeyh efendi de, çocuk telaşa kapılmasın diye çağırmadım demek istemediğinden "Ey oğlum! dön uyu" dedi. Çocuk döndü uyudu. Sonra, Cibrîl-i Emîn şeyhinin sesiyle ikinci defa çağırırdı, çocuk yine şeyhine: "Sen beni çağırдын" dedi. O da: "Dön uyu eğer üçüncü defa çağırırsam bana cevap verme" dedi. Üçüncü de Cibrîl-i Emîn çocuğa zuhur ederek (açıkça görünerek): "Kavmine git! Onlara Rabbinin risaletini duyur. Zira muhakkak Allah-u Tealâ seni onlara peygamber olarak gönderdi" dedi.

O, kavmine geldiği gibi onu tekzip ettiler (yalanladılar) ve ona, nübüvvette acele ettin daha vakit gelmedi, eğer sadık (doğru) isen, peygamberli-

ğine nişan olmak üzere: "Bize bir melik tayin et de, onunla beraber Allah yolunda muharebe edelim" dediler. İşmevîl (Aleyhisselam)da onlara: "Umarım ki, size muharebe farz edildiğinde, cihat etmezsiniz" dedi. Onlar da bu Ayet-i Celile de zikredildiği gibi:

"Bize ne oldu ki, Allah yolunda muharebe etmeyelim! Hâlbuki memleketimizden, çocuklarımızdan, ailelerimizden uzak edildik" dediler.

Fakat muharebe onlara farz edilir edilmez, içlerinden 313 kişi müstesna olmak üzere ekserisi cihat-tan yüz çevirdiler.

Benî İsrail'in işlerinin kıvamı (düzelmeye) meliklerin etrafında toplanmaları, meliklerinin de nebilerine itaat etmeleriyle oluyordu. Melik, cematleri sevk ediyor, nebi ise onun işlerini düzeltiyor ve Rabbinden ona haber getiriyordu. Böyle yaptıklarında işleri düzeliyordu. Melikler azarak peygamberlerin emirlerini terk ettiklerinde ise, işleri bozuluyordu. Halk, sapıklıkta meliklere uyduklarında, melikler peygamberlerin emirlerini terk ediyor, bir kısmını yalanlıyor, bir kısmını da öldürüyorlardı.

Bu belâ, onlar peygamberlerine: "Bize bir melik tayin et de, Allah yolunda muharebe edelim" deyinceye kadar devam etmişti. Onların bu istekleri üzerine Nebileri kendilerine: **"Sizde vefa, sadakat ve cihada rağbet yok"** dedi. Onlar da:

"Biz bundan evvel memleketimizde mahfuz (korunmuş)duk, kimse memleketimizi çiğneyemiyor ve düşman bize galip olamıyordu, bundan dolayı cihada karşı isteksiz bulunuyorduk, ama iş bu hâle geldikten sonra mutlaka cihat etmemiz lâzımdır. Biz düşmanla cihad hususunda Rabbimize itaat edeceğiz, oğullarımızı, ailelerimizi ve zürriyetlerimizi kurtaracağız" dediler. (Taberî, Câmîül Beyan:2/373-375, Suyûtî, Dürrül Mensur:1/750-751, Hâzîn, Mecmûatüt Tefâsîr:1/376-377)

Benî İsrail, bundan evvelki ayet-i celilede beyan edildiği gibi, peygamberlerine, kendileri için bir hükümdar tayin ettiği taktirde mutlaka cihat edeceklerini söylediklerinde, İşmevîl (Aleyhisselam) Allah-u Tealâ'dan onlara bir hükümdar gönderilmesini istedi. O zaman, kendisine Mevlâ Tealâ tarafından bir asâ (değnek), bir de içinde yağ bulunan bir boynuz verildi ve ona: "Hükümdar olacak kişinin boyu bu asanın boyu kadar olacak. Bir de içinde yağ bulunan boynuzda dikkat et, senin yanına bir adam girer de o boynuzdaki yağ kaynarsa işte Benî İsrail'in

meliki odur. Hemen onun başını yağla ve onu Benî İsrail'in başına melik tayin et" buyuruldu.

İşmevîl (Aleyhisselam) da o adamın, ne zaman yanına gireceğini beklemeye başladı. Tâlut denen zat debbağ (deri tabakçısı) idi. Bir rivayette de, sekkâ (merkebiyle evlere su taşıyıcı) idi ve Yakup (Aleyhisselam) ın oğlu Bünyâmîn (Aleyhisselam) ın soyundandı. O soyda peygamberlik, mülk ve saltanat yoktu.

Bir kere Tâlut merkebinin kaybetti. Yanında bulunan bir köleyle beraber onu aramaya çıktı. O esnada İşmevîl Nebî'nin evine uğradılar. Köle ona: "Şu peygamberin yanına girip, ona kaybımızı sorsak, o da bize yol gösterip, hayır dua etse nasıl olur?" deyince, Tâlut: "Dediğinde bir beis (zarar) yok, girelim" dedi. Hemen onun yanına girdiler. Onlar o peygambere hacetlerini anlatırken boynuzdaki yağ kaynamaya başladı.

İşmevîl (Aleyhisselam) hemen kalkıp, Tâlut'un boynunu o asa ile ölçtü, tam geldi, o zaman Tâlut'a: "Başını yaklaştır" dedi. O da yaklaştıranca Nebî (Aleyhisselam) o yağ ile başını yağladı ve ona: "Allah-u Tealâ'nın bana, Benî İsrail üzerine melik tayin etmemi emrettiği kişi sensin" dedi.

Bunun üzerine Tâlut: "Sen benim, Benî İsrail'in en aşağı soyundan olduğumu bilmiyor musun?" dedi. İşmevîl (Aleyhisselam): "Evet biliyorum" buyurdu. Böylece Tâlut, peygamberin yanında oturdu. İşmevîl (Aleyhisselam) herkese: "Ey İnsanlar! Şüphesiz Allah-u Tealâ Tâlut'u size melik tayin etti" diye ilân etti. Bunun üzerine Benî İsrail'in eşrafı, İşmevîl (Aleyhisselam) a gelececek bu Tâlut kim ki bizim başımıza hükümdar seçildi, hâlbuki ne peygamberlik, ne de saltanat ailesinden değildir. Ayrıca fakirdir" diye itiraz ettiler.

O zaman Nebîleri, bu ayet-i celilede beyan edildiği şekilde: "Şüphesiz Allah-u Tealâ, onu sizin üzerinize seçti ve ona ilimde ve cisimde ziyade genişlik ihsan etti" buyurdu. (Suyûtî, Dürrül Mensur:1/751-752, Hazin, Mecmûatü't Tefâsîr:1/378-379, Rûhu'l Beyan:1/383, Alusî:2/166)

Nesefî tefsirinde zikredildiğine göre, Benî İsrail'in, Tâlut'un melik olmasına itirazları iki sebebe dayanır.

1.Peygamberlik soyu Yakup (Aleyhisselam) ın on iki oğlundan Lâvî'nin sülâlesinden, saltanat soyu da

Yahûdâ'nın çocuklarından gelmekteydi, Tâlut ise bu sülâlelerden olmayıp, Yusuf (Aleyhisselam) ın öz kardeşi olan Bünyâmîn (Aleyhisselam) ın evladındandır.

2.Fakir olmasıydı. Zira iddialarında: "Ona geniş mal verilmedi" dediklerini Cenabı Hak açıklamıştır.

Kazî Beyzavî, (Rahimehullah) Envârut Tenzîl ve Esrârut Te'vil isimli eserinde buyurmuştur ki, Allah-u Tealâ Benî İsrail'in peygamberleri olan İşmevîl (Aleyhisselam) ın onları iskât etmesini (susturmasını) ve iddialarını reddetmesini dört esas üzere bina etti.

1.Melik tayin etmek gibi mühim meselelerde Allah-u Tealâ'nın seçmesine itibar edilir, kulların münasip görmesi lâzım değildir. Allah-u Tealâ Tâlut'un onların üzerine seçtiğine göre, onu kabul etmeleri gerekir. Çünkü Allah-u Tealâ onların kârını kendilerinden daha iyi bilir.

2.Saltanat makamını idare edebilmek için iki şey gereklidir ki, birisi milletin işlerini yönetmek ve memleketi idare etmek için lâzım olan ilim, diğeri de beden heybeti ve kalp cesaretidir, çünkü bünyesi zayıf olan kişide ekseri yüksek zeka olamadığı gibi, vücutça da zayıflığından dolayı cesaretli olmayacağından memleketi idare kabiliyetine malik olamaz.

Tâlut'da ise bunun ikisi de mevcuttur. Şöyle ki, ayakta duran adam elini uzatsa ancak onun başına değebilirdi, binaenaleyh o, bu makama lâyük olduğunu iddia edenlerden daha ziyade ehildi.

3.Allah-u Tealâ, kayıtsız şartsız melikül mülük (Bütün meliklerin sahibi) olduğundan, mülkünü dilediğine verir, dolayısıyla kimsenin itiraz yetkisi yoktur.

4.Allah-u Tealâ'nın fazlı, her şeyi kapladığından, fakiri zengin edip ihtiyaçtan kurtarabilir, ayrıca kamil bir ilim sahibi olduğundan, hükümdarlığa kimin daha lâyük olacağını en iyi bir şekilde bilir. İşte bu ayet-i celile, padişah olmak için servet gerekmiyip, ancak insanların hâllerinden haberdar olmanın, memleketi idare edebilmek için kudret ve cesaret sahibi olup, dahilî ve hâricî (memleketin içinde ve dışındaki) meseleleri iyice bilmenin şart olduğuna delâlet eder.

Görüldüğü üzere ayet-i celilede, ilimdeki kudretin, cisimdeki kuvvetten önce zikredilmesinden,

ilim ve zeka gibi faziletlerin, cisme taalluk eden faziletlerden daha üstün olduğu anlaşılmaktadır.

Rûhu'l Beyan tefsirinde zikredildiğine göre, insanda hem iyilik, hem kötülük kabiliyeti vardır. bazı kere, babada gizli olan bir huy, torunlarında meydana çıkar, bazen de iş tersine olur. Mevlâ Tealâ'nın icad (varetme) işi, açıklamak ve gizlemek üzere devam eder gider.

Âdem (Aleyhisselam) ile Kâbil ve Hâbil isimli iki oğluna bakın, sonra kıyamete kadar gelecek torunlarını düşünün. Velhasıl Tâlut, Benî İsrail nazarında fakir ve hakir idiyse de, Allah-u Tealâ katında azîm ve şerîf (büyük ve şerefli) dir. Çünkü nazarı ilâhi, ağaca taalluk etse onu cevher yapar, dikenle alâkalansa onu gül yapar, o hâlde Allah'ın hükmüne itiraz edecek, kazasını reddedebilecek hiçbir kimse yoktur.

Düşük kimse, insanlar kendisini yüksek kabul etse de, Allah'ın alçak kıldığı kimsedir. Yüksek kişi de, insanlar kendisini aşağı tutsa da, Allah'ın yükselttiği kimsedir. Akıllı kişi, bu gibi meseleleri düşününce insaf edip, susması ve bütün işleri hiç ölmeyecek diriye bırakması gerektiğini anlar.

.... وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ

“Allah doğruyu söyler ve dosdoğru yola da ancak O kavuşturur.” (Ahzap Suresi:4 den)

(سَكِينَةٌ) **SEKÎNE:** Esasen sükûnet kelimesi gibi, durmak, emniyet, rahatlık manalarına gelir ki, hafifliğin ve telaşın zıddıdır. Bir de tanınan ve kendisiyle huzur bulunan her hangi bir ayet ve âlâmete sekîne denir. Meselâ: Bir ordu için sancak bir sekînedir. Burada bununla ne kastedildiği hakkında bir çok rivayetler vardır ki, bunların bazıları maddî, bazıları manevîdir.

Dürrül Mensur'da zikredildiğine göre, maddî olarak: Hazreti Ali (Radyallahu Anh) dan rivayet edildiğine göre, sureti olan ve insan yüzüne benzeyen bir yüze sahip hoş bir rüzgardır.

İbn-i Abbas (Radyallahu Anhüma) dan rivayet edildiğine göre, içinde peygamberlerin kalplerinin yıkandığı, Cennetten gelme, altın bir tastır ki, Musa (Aleyhisselam) Tevrat levhalarını ona koyardı.

İmam-ı Hasen'den nakledildiğine göre, kendisiyle kalplerinin sükûn bulduğu ayetler, yani

Musa ve Harun (Aleyhisselam) a ve onlardan sonraki peygamberlere inmiş olan kitaplardan (Cenabı Hak'ın Tâlut ve askerlerine yardım edip düşmanlarını defedeceğine dair) bazı işaretler.

İbn-i Abbas (Radyallahu Anhüma) dan rivayet edilen diğer görüşlere göre, sekînet: Rahmet ve tume'nînet (huzur ve kalp rahatlığıdır).

(بَقِيَّةُ) **BAKİYYE:** Kalıntı demektir. İbn-i Abbas (Radyallahu Anhüma) dan rivayet edildiğine göre, bundan murat, Tevrat levhalarının kırıkları, Musa ve Harun (Aleyhisselam) ın deynekleri, elbiseleri, Harun (Aleyhisselam) ın sarığı, içinde Cennetten gelme kudret helvası bulunan altından bir tas ki, Yakup (Aleyhisselam) onunla iftar ederdi. Bir de, kelimetül ferec (sıkıntıların açılmasına sebep olan kelime):

((لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ))

(Suyûtî, ed-Dürrü'l-Mensür, 3/145)

Bu ayet-i celileden açıkça anlaşıldığına göre, mukaddes emanetler, kalp kuvvetine ve feyzü berekete sebeptir, bu, asla inkâr edilemeyecek bir gerçektir. Kıymetli Osmanlı ecdadımızın, mukaddes beldelelerden büyük bir fedakarlıkla getirmiş oldukları mukaddes emanetlere, Müslüman milletimizin bu fitne asırda dahi kıymet vermeye devam etmeleri çok büyük bir sevinç vesilesi olmakla beraber, tekrar geçmiş büyüklerinin yollarına döneceklerinin bir müjdesidir.

Maalesef bazı Müslüman cemaatlerin bu mukaddes emanetlere hiç değer vermedikleri, hatta bunları tamamen kaybedip unutturmaya çalıştıkları ve bu hususta bir takım çürük deliller ortaya koydukları görülmektedir. Hâlbuki insaf edip bu ayet-i celileyi ve tefsirlerde geçen rivayetleri iyice düşünseler, bütün peygamberlerin peygamberi olan Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) den bize kadar gelen: **“Sakalı şerif”** **“hırkai şerif”** gibi mukaddes emanetlere ne kadar tazim edilmesi gerektiğini elbette kabul ederler.

Herhangi asırda olursa olsun, milletlerin son derece sakındıkları şeylerin en mühimleri, dinleri, ırz ve namusları ve mukaddesatı olduğundan, milletler birçok şeylere tahammül ederler. Lâkin bu üç şeye tecavüz edilmesine asla katlanamayacaklarından,

bunlardan birine dokunulduğu takdirde neticede umumi bir ayaklanma beklenir.

İşte Benî İsrail'in pek aziz ve kıymetli kabul ettikleri tabut'un, Amâlîka tarafından alınmasından sonra Tâlut vasıtasıyla geri gelmesi, onların bir araya gelip hükümdar tayinine karar vermelerine, neticede kuvvetli millet olmalarına manevî bir sebep olmuştur.

Kazî, Fahrurrazî, Ebussuud, Âlûsî ve Rûhu'l Beyan tefsirlerinde zikrolunduğuna göre, Benî İsrail tabut'un geldiğini görünce yardım olunacaklarından şüphe etmediler ve cihada sür'at ettiler. Bunun üzerine Tâlut, kavmine: İhtiyar, hasta, bina yapmaya başlayıp bitiremeyen, ticaretle uğraşan, borçlu olan, yeni evlenip de eşleri ile yakınlıkta bulunmamış olan kişiler benimle cihada çıkmasın! Ben ancak işi olmayan hevesli genç arıyorum” dedi.

Böylece seçtiklerinden 80.000 diğer bir rivayette göre 70.000 kişi toplandı. Mevsim de hararetin çok şiddetli olduğu bir zamandı, bir ovaya girdiler, suyun azlığından şikayet ederek Allah-u Tealâ'nın kendilerine bir nehir akıtmasını istediler.

Bunun üzerine Tâlut, muhakkak Allah-u Tealâ'nın onları bir ırmakla imtihan edeceğini, ondan kana kana içenin kendisinden olmadığını bildirdi, ancak Tâlut bunu, Benî İsrail'in Nebisine gelen vahiy vasıtasıyla bilmişti, fakat Nebi, onlara bunu haber vermeyip, Tâlut ordunun kalplerinde heybetli olsun için Tâlut'a bildirdi. O da kendiliğinden biliyormuş gibi orduya haber verdi.

İbn-i Ebî Hatim'in İbn-i Abbas (Radiyallahu Anhüma) dan rivayetine göre: “Bir avuç alanın kendisi de, hayvanları da, hizmetçileri de içiyordu ve hatta yanında bile götürüyordu. Yani Allah-u Tealâ o az suya o zamanın Nebisinin mucizesi olmak üzere bir bereket koyuyordu.

Saldırıp içenlerin ise, ancak susuzlukları ve hararetleri arttı”. Bir rivayette ise, içenlerin dudakları karardı, onlara susuzluk galip geldi. Bu hadise o Nebi'nin mucizesi kabilinden oldu.

Hiç içmeyip veya az içip de nehri geçen müminler iki fırka oldular, bir fırka, hayatı sevip, ölümü kerih gören ve tabiatında korku galip olan kişilerdi

ki onlar, Câlut'un 100.000 veya 300.000 kadar ordusuyla karşılaşıncı: (لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ) “Bu gün bizim Câlut ve ordularına karşı hiçbir takatımız yoktur” dediler.

Diğer fırka ise, Allah yolunda ölüme aldırmayan, kalbi kuvvetli cesur kimselerdi ki, onlar, korkanlara karşı:

((كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ))

“Nice az cemaatler, Allah'ın izniyle, çok cemaatleri yenmiştir.”

Zira bütün işlerin deveranı (yönetimi), Mevlâ Tealâ'nın meşiyetine (dilemesine) bağlıdır. Binaenaleyh: “Sayısı az da olsa, Mevlâ Tealâ'nın yardım ettiği kişiler zelil (alçak) olmaz, sayıları ve kuvvetleri çok da olsa, Mevlâ'nın yardımsız bıraktığı kişiler aziz olamaz. O hâlde biz de Câlut ve ordularına galip gelebiliriz” dediler.

Câlut, Âd kavminden kalan Amâlîka kavminin meliki olan zalim ve cebbar bir kimseydi, Tâlut'un Câlut'la muharebelerini Mevlâ Tealâ'nın zikretmesi, bu ümmetin de düşmana karşı çıkarken, daima Allah'tan ihlasla yardım istemesi lâzım olduğuna işaret etmek içindir.

Ebussuud Efendi'nin beyanına göre, Tâlut'un askerleri, dualarında, harpte lâzım olan üç şeyi gayet kısa ve manalı sözlerle istemişlerdir.

1.Sabır, (رَبَّنَا أفرغْ عَلَيْنَا صَبْرًا) “Ey Allahımız! Bizim üzerimize sabrı dök” diyerek muharebede karşılaşacakları sıkıntılara sabretmeyi istemişlerdir. Bu hususta mübalağa yapmak için: “Kabın içindekileri tamamen boşaltma” manasında olan İfrah tabirini kullanmışlardır ki, mana: “Bizim üzerimize tam manasıyla son derece sabır yağdır” demek olur.

2.Harp âletleriyle güzel bir şekilde kendini müdafaa imkânı bulup kaçmaya muhtaç olmamak, bunu da: (وَثَبْتُ أَقْدَامَنَا) “Ayaklarımızı ziyade sabit kıl” kavli şerifiyle talebetmişlerdir.

3.Nusret-i İlâhiye (Allah'ın yardımı)nın gelmesidir. Bunu da: (وَأَنْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ) “Kâfir kavme karşı bize yardım et” kavli latifiyle istirdihamda bulunmuşlardır.

Taberî, Dürrül Mensur, Hâzin, Kurtubî ve Rûhu'l Beyan tefsirinde zikredildiğine göre, Tâlut'la beraber ırmağı geçenler arasında Davud (Aleyhisselam) ın babası İşâ (Aleyhisselam) da bulunuyordu. Beraberinde on üç oğlu vardı. Davud (Aleyhisselam) onların en küçüğüydü, koyun otarırdı.

Bir gün Davud (Aleyhisselam), babasına: **“Ey babacığım! Sapanımla neye nişan alsam mutlaka vuruyorum”** dedi. Babası: “Ey oğlum! Sana müjdeler olsun muhakkak Allah-u Tealâ senin rızkını sapanına koydu” dedi.

Bir kere yine gelerek: **“Ey babacığım! Dağlara gittiğimde oturan bir aslan gördüm ona bindim ve kulağından tuttum, bana bir şey yapmadı”** dedi. Babası: “Oğlum! Sevin, çünkü bu, Allah-u Tealâ'nın senin hakkında istemiş olduğu bir hayırdır” dedi.

Diğer bir kere de: **“Ey babacığım! Ben dağlar arasında gezerken, tesbih ettiğim zaman bütün dağlar da, benimle beraber tesbih ediyor”** dedi. Bunu duyan babası: “Ey evladım! Çok sevin ki, Allah-u Tealâ sana büyük hayırlar ihsan etti” dedi.

O zamanın peygamberi olan İşmevîl (Aleyhisselam) a Mevlâ tarafından, Câlut kâfirini İşâ oğlu Davud'un öldürüleceği vahyedildi. Bunun üzerine peygamber: Davud (Aleyhisselam) a: “Muhakkak Allah-u Tealâ, Câlut'u senin elinde öldürecek, sen de bizimle beraber onunla harbetmeye çık” dedi.

Davud da onlarla beraber yola çıktı. Yolda giderken bir taşta rastladı, o taş dile gelerek kendisine: “Ey Davud! Beni al, çünkü ben, Harun (Aleyhisselam) ın taşıyım ki, benimle filan (kâfir) hükümdar öldürülmüştür” dedi.

Davud (Aleyhisselam) onu torbasına koydu. Sonra başka bir taşta rastladı, O da: “Beni yanına al, çünkü ben Musa (Aleyhisselam) ın taşıyım ki, benimle filan kişiler öldürülmüştür” dedi. Onu da torbasına attı.

Sonra bir taşta daha rastladı. O da: “Beni al, çünkü Câlut'u benimle öldüreceksin” dedi. Onu da torbasına attı. Sapan atmak Davud (Aleyhisselam) ın âdetiydi, sapanıyla kurt, aslan, kaplan gibi hangi hayvana atsa, mutlaka onu öldürürdü.

Harp için iki ordu karşı karşıya gelince, cebbar Câlut harp meydanına çıkarak karşısına çıkacak

adam aradı, dakat buna kimse cesaret edemedi. Çünkü o çok kuvvetliydi, tek başına orduları bozguna uğrattı, kafasında 300 okka ağırlığında demir bir miğfer taşırdı.

Karşısına kimsenin çıkamadığını gören Câlut: “Ey Benî İsrail! Eğer siz hak üzere olsaydınız, elbette karşıma çıkan olurdu” dedi. O zaman Davud (Aleyhisselam), kardeşlerine: “Bu adamın karşısına kim çıkacak?” dedi. Onlar susunca, Tâlut, Davud (Aleyhisselam) ın Câlut'a karşı çıkmasını istedi ve bu taktirde ona kızını vereceğini ve mülkünün yarısına ona hakim edeceğini vaadetti.

Davud (Aleyhisselam) Câlut'a doğru yönelmeye karar verince, Tâlut ona bir at, bir zırh, bir de silah verdi. Davud (Aleyhisselam) silahı kuşandı, ata bindi, biraz yürüdüktan sonra, kumandana doğru geri döndü. Orada bulunanlar: “Her hâlde çocuk korktu ki, geri döndü” dediler. Davud (Aleyhisselam) kumandanın yanına gelince, O: “Sana ne oldu” dedi. Davud (Aleyhisselam) da: “Allah-u Tealâ bana yardım etmezse, bu silah benim hiçbir işime yaramaz. Sen beni bırak da, istediğim gibi harbedeyim” dedi. Kumandan da: “Peki olur” deyince Davud (Aleyhisselam), sapanını ve torbasını aldı ve Câlut'a doğru ilerledi.

Câlut, Davud (Aleyhisselam) ı görünce, Allah tarafından kalbine bir korku geldi ve Davud (Aleyhisselam) a: “Ey delikanlı! Ben sana acıyorum, seni öldürmek istemiyorum, geri dön” deyince, Davud (Aleyhisselam): “Ben seni öldüreceğim” dedi.

Câlut: “köpek avına çıkar gibi, bu sapan ve taşlarla mı beni öldürmeye geldin?” deyince, Davud (Aleyhisselam): “Evet, sen köpekten daha zararlısın” dedi. Buna duyan Câlut, çok kızarak: “Senin etlerini mutlaka yerdeki vahşi hayvanlarla, gökteki kuşlar arasında bölüştüreceğim!” dedi.

Davud (Aleyhisselam) da: “Bilakis Allah (Cele Celâlihü) senin etlerini bölüştürecektir” dedi ve: “İbrahim (Aleyhisselam) ın İlâhının ismiyle işime başlarım” diyerek, torbadan bir taş çıkardı. Sonra, İshâk (Aleyhisselam) ın İlâhının ismiyle deyip bir taş daha çıkardı, daha sonra da, Yakup (Aleyhisselam) ın İlâhının ismini okuyarak üçüncü taşı da çıkardı ve üç taşı sapanına koydu.

Taşların hepsi bir tek taşta dönüşüverdi. Davud (Aleyhisselam) sapanı döndürüp atınca, Allah-u

Tealâ'nın rüzgara emretmesiyle o taş Câlut'un başında bulunan miğferin burun kısmını delip, beynine girdi, sonra ensesinden çıkıp, Câlut'u öldürdüğü gibi, arkasında bulunan otuz kişiyi daha öldürdü. Böylece Allah-u Tealâ o orduyu bozguna uğrattı.

Sonra Davud (Aleyhisselam), Câlut'un leşini sürükleyerek Tâlut'un önüne attı. Bunun üzerine Müslümanlar son derece sevinerek selâmet içersinde memleketlerine döndüler.

Tâlut da verdiği sözü yerine getirmek üzere Davud (Aleyhisselam) ı kızıyla evlendirdi ve memleketlerinin yarısının idaresini ona teslim etti. Çok zaman geçmeden bütün millet Davud (Aleyhisselam) a meyledip onu çok sevmeye ve anmaya başlayınca, Tâlut onu kıskanarak öldürmek istedi. Davud (Aleyhisselam) da bunu anlayıp ondan kaçtı, Tâlut onun peşine bir çok gözcüler salıp son derece arattıysa da onu bulamadı.

Davud (Aleyhisselam) ise, Allah-u Tealâ'ya ibadetle meşgul olan kişilerin bulunduğu dağa gidip, onlarla beraber uzun müddet orada Allah-u Tealâ'ya ibadet etti. Âlimler ve âbidler, Tâlut'u, Davud (Aleyhisselam) ı yakalatma fikrinden vazgeçirmeye çalıştılsa da Tâlut bir türlü vazgeçmiyor ve kendisine nasihat etmeye kalkan âlimlerden eline geçirdiklerini mutlaka öldürüyordu.

Ve nihayet yaptığı suçlara pişman olarak ağlamaya başladı, o kadar ki, insanların, kendisine acıyacağı bir hâle düştü. Her gece kabristana gidip ağlayarak: "Benim tövbemin nasıl kabul edileceğini bilip de, bana haber verene Allah-u Tealâ rahmet etsin" diye sesleniyordu.

Onun bu hâlini gören bazı yakınları Tâlut'a acıyarak, kendisine: "Biz sana tövbenin nasıl kabul edileceğini haber verecek bir kişiyi gösteririz ama sen onu da öldürmeye kalkarsın" dediler. O: "Valahi onu öldürmem bilakis ona son derece ikram ederim, hükmüne boyun eğirim" deyince, ondan bu husuta kuvvetli sözler aldıktan sonra, onu, İsm-i Âzam'ı (Allah'ın en büyük ismini) bilen bir kadının kapısına götürdüler.

Tâlut, Kadının yanına varınca huzurunda toprağı ötü ve tövbesinin kabul olunup olunmayacağını sordu. Kadın: "Vallahi ben senin için bir tövbe bilmiyorum, lâkin sen bir peygamberin kabrini bili-

yor musun?" dedi. O da kadını işmevîl (Aleyhisselam) ın kabrine götürdü. Kadın orada namaz kılıp İsm-i Âzam ile dua ettikten sonra, kabrin sahibine seslendi. İşmevîl (Aleyhisselam) başından toprakları silke-rek kabrinden çıktı, onları görünce: "Ne oldu kıyamet mi koptu?" diye sordu. Kadın: "Hayır kıyamet kopmadı lâkin Tâlut tövbe etmek istiyor" dedi.

İşmevîl (Aleyhisselam): "Ey Tâlut benden sonra neler yaptın" dedi. O da: "Hiçbir kötülük bırakmadım hepsini yaptım. Şimdi tövbe etmek için huzuruna geldim" deyince, İşmevîl (Aleyhisselam) ona: "Kaç çocuğun var?" dedi. O: "On erkek çocuğum var" diye cevap verdi.

O zaman İşmevîl (Aleyhisselam): "Senin tövbenin kabul edilmesinin tek çaresi bütün mülkünden ayrılıp, çocuklarınla beraber Allah-u Tealâ'nın yoluna çıkmandır, eğer çocuklarını önüne katar da, hepsi gözünün önünde şehit edilir sonunda sen de şehit edilişen tövben kabul olundu demektir" dedi ve sonra İşmevîl (Aleyhisselam) ölü olarak kabrine düştü.

Tâlut oradan döndükten sonra, kendisine emredilenleri yaparak şehit edildi. Onu öldüren kişi, Davud (Aleyhisselam) a gidip: "Düşmanımı öldürdüm" diyerek müjde vermek isteyince, Davud (Aleyhisselam): "Onun peşinden sen de yaşamayacaksın" dedi ve boynunu vurdu.

Tâlut'un mülkü 40 sene sürmüştü, ondan sonra, Benî İsrail, Davud (Aleyhisselam) a gelerek Tâlut'un hazinelerini ona teslim ettiler ve onu başlarına hükümdar seçtiler. Tâlut'un şehit edilmesinden sonra, Davud (Aleyhisselam) da 70 sene hüküm sürdü. İşte Allah-u Tealâ'nın Bakara Sûresi'nin 251. âyet-i kerîmesinde Davud (Aleyhisselam)a verdiği açıkladığı mülkten maksat, Benî İsrail'e hükümdar almasıdır.

İŞİD TEHLİKESİNİ HABER VEREN HADİS-İ ŞERİFLERİN TAHLİLİ

Mustafa ÖZCAN'ın Bu Yazısı Yeni Akit Gazetesi'nin 18.08.2014 Tarihli
Baskısından Alıntıdır

Bir çekim kaydında Cübbeli Ahmet Hoca umre kıyafetiyle uçakta umre yolcularının arasında görülüyor. Umre yolcuları uçakta etrafına dizilmişler Cübbeli Ahmet Hoca da Arap aleminden büyük bir alimin İŞİD ile alakalı olarak kendisiyle paylaştığı iki hadisi onlara aktarıyor ve tercüme ediyor. Bendeniz de Youtube üzerinden Cübbeli Ahmet Hocanın konuşmasını merakla dinledim.

Ardından hadisin kaynağına ulaşmaya çalıştım. Bereket, kitap yanımda duruyordu. Daha önce de kısmen kitabı tetkik etmiştim. Zira, Arap Baharıyla birlikte kıyamet alametleri veya fiten hadis külliyatı yeniden gündeme gelmişti. Bu konunun en önemli kaynağı da Nuaym Bin Hamed'in Fiten adlı kitabıydı. İŞİD ortaya çıkmadan birisi bu hadisi okusa; belki de hayret eder ve ihtimal vermezdik. Lakin İŞİD'in çıkışından sonra hadisi okuduğunuzda gerçekten de onlarla bire bir örtüştüğünü mütalaa ediyorsunuz. Bu mutabakat İnsanı çarpıyor.

Birinci hadis, Hazreti Ali'ye dayandırılıyor. Söz konusu hadis, hadis terimlerine göre merfu değil, mevkuf cinsinden bir hadistir. Bir de senesinde hıfzı itibarıyla zayıf olan İbni Lahia bulunmaktadır. Muhaddislerce zayıf bir ravi addedilmiştir. Bununla birlikte, hadisin metnine baktığınızda gerçekten de anılan zümreye birebir intibak ettiğini görerek çarpılıyor ve hayrete düşüyorsunuz. Bu kadar da intibak olur mu, diye hayretler içinde kalıyorsunuz. Hazreti Ali'ye (Raduyallahu Anhu) dayandırılan hadiste şöyle denilmektedir:

“Siyah bayrakları gördüğünüzde yerinizden kıpırdamayın. Ellerinizi ve ayaklarınızı hareket ettirmeyin (harekete geçmeyin). Sonra kendilerine ehemmiyet verilmeyen zayıf bir topluluk zuhur eder. Kalpleri demir parçaları gibidir.

Onlar devlet sahipleridir (hum ashabu'd devle). Ne söz ne de ahit tanırırlar. Hakka çağırırlar ama kendileri hak ehli değildir. İsimleri künyedir. Nisbetleri ise köy ve şehirlerdir. Saçları kadın saç gibi uzatılmış ve salınmıştır. Aralarında ihtilaf çıkıncaya kadar bakırlar. Sonra Allah hakkı dilediğine verir... (El Fiten, Hafız Nuaym Bin Hammad, Daru'l Beyan el Arabi, Ezher civarı Kahire, hadis numarası 558, s: 136)”

Bu hadisin sağlamasını Ebubekir Bağdadi üzerinde yaptığımızda; adı karşımıza İbrahim Avad İbrahim Ali Bedri olarak çıktığı halde; onu tayyetmiş ve Ebubekir'i seçmiştir. Siyah bayrakları ve halife ünvanı gibi, ismi de sahtedir. Bu sahtecinin ikinci sahteliği, nisbetindedir. Samarra'lı olduğu halde kendisini Bağdad'a nisbet etmiştir? Niye? Psikopatlıktan olsa gerek!

Hadis bir uyarı mahiyetindedir. Müslümanlardan onlara uymamaları ve onlardan uzak durmaları isteniyor. Onların lehinde harekete geçmeyin ve kandırılmayın denilmek isteniyor. Bu durumda ilan ettikleri hilafet gibi siyah bayrakları da sahte. Zira, başka hadislerde siyah bayraklılardan en azından üç kısmından bir kısmının Mehdi'ye müzahir olacakları ifade edilmektedir. Burada farklı bir siyah bayraklılar grubundan bahsedilmektedir. Bunlar müteşabih topluluktur. Mesih'in yerini almaya namzet Deccal ve avenesi gibi benzeşik ve müteşabih bir topluluktur. Hazreti İsa'nın ifadesindeki gibi onları meyve ve eserlerinden tanırırsınız. Bunlar psikopatlar topluluğudur. Tazları, bir zamanlar Cezayir'de faal olan GIA tarzına benzemektedir.

İŞİD ile alakalı ikinci bir hadis de Ebu Hureyre (Raduyallahu Anhu) tarikiyle rivayet edilmiştir. Geçmiş dönemde okuduğum halde bende bir izi bırakmamış! Bu hadisin senedi Peygamberimize kadar ulaşıyor. Mevkuf değil, merfudur. Bu hadise göre Peygamberimiz şöyle buyurmaktadır:

“Benden sonra size dört fitne gelecektir. Birincisinde, kanlar (dökülmesi) helal kılınacaktır. İkincisinde hem kanlar hem de mallar helal kılınacaktır. Üçüncüsünde ise hem canlar hem mallar hem de uçkurlar helal kılınacaktır.

Dördüncüsü ise örten, kapatan, bürüyen kör ve sağır bir fitnedir; denizdeki dalgalar gibi kabarıp, hareket eder. Hiç kimse ona karşı bir sığınak bulamaz. Şam'da tayf ve karaltı gibi dolaşır; Irak'a çöreklenir. Eliyle ve ayaklarıyla el Cezire'yi (Kürt bölgesi) vurur (Cübbeli Ahmet Hoca'nın bu hadisteki el Cezire'yi Suudi Arabistan olarak yansıması isabetli olmasa gerek).

Ümmet, derinin tabakhanede çekiştirilmesi gibi çekiştirilir, belaya maruz kalır.

Kimse 'yeter, yeter' diyemez ve bir yerden kalksa diğer yerde patlak verir ve çöreklenir (hadis no: 87, s: 31)..."

(Cübbeli Ahmet Hoca Efendi el-Cezire kelimesini Suudi Arabistan olarak değil Arap yarımadası olarak terceme etmiştir. Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) zamanında bu kelime bu anlamda kullanılmıştır, hiçbir rivayette ve lügatta kürt bölgesi anlamında kullanılmamıştır, ama lafız el-Cezire değil de el-Cizre şeklinde olsaydı o zaman Mustafa ÖZCAN'ın verdiği mana doğru olabilirdi. Bu not Cübbeli Ahmet Hoca Efendi'ye Aittir.)

Hadislerin senedi hakkında ne denilirse denilsin; metni tamamen günümüze ve IŞİD'e intibak ettiği bir vakıdır. Bunda hiç şüphe yoktur. Gerçekten de Nuaym Bin Hammad meşhur bir muhaddistir ve Buhari'nin hocaları ve kaynakları arasında yer alır. Özellikle fiten ve ahirzaman alametleri ile ilgili hadislerin rivayetinde iştihar etmiştir. Bu yönüyle sahabeden Huzeyfe bin Yeman hazretlerine benzer.

O da şerden sakınmak için Peygamberimize gelecekteki fitnelerden ve şer dönemlerden sormuştur. Genellikle IŞİD'in yöntem ve icraatlarına karşı çıkan alimler bu nevzuhur hareketi Harici hareket kapsamında değerlendirmişler ve onlara Haricilerle ilgili hadisleri yansıtmışlardır. Lakin Nuaym Bin Hammad'ın anılan rivayetleri, IŞİD ile alakalı olarak Haricileri kapsayan umum hadislerin dışında özel hadislerin de mervi olduğunu gösteriyor. Sihat derecesi tartışmalı olsa da bu rivayetler Hazreti Peygamberin konuyu ümmetine aktardığını zanni galip ile ifade ediyor.

IŞİD gerçekten de kaba saba anlayışlarıyla birlikte İslam alemine zarar vermiş ve Suriye'de mücadeleyi uzatmış, kilitlemiş ve kayıpları artırmış ve masumların helakına sebep olmuştur. **Bu hadisleri Arap dünyasından mühim bir alimin Cübbeli Ahmet Hoca ile paylaşması ve aktarması onun da kamuoyuna duyurması yerinde ve hayırlı bir hizmet olmuştur. Bu fitne dönemlerinde bilenlerin ilimlerini ortaya çıkarmaları hayati değerde öneme haizdir.**

Bunu ehli bidatın bütün renkleri konusunda da yapmalıyız. Hizbullah gibi konularda zamanında gerekli uyarı ve ikazlar yapılmadığı için ümmetin gözüne ve yüreğine perde inmiştir.

Doğru ile yanlış ayırt edemediğinden yanlış büyümüş ve IŞİD gibi bünyeye zarar vermiştir. Mesele mezhepçilik değil, ümmetin perişanlığıdır. Ehl-i bidat meselesi hafife alınabilecek bir mesele değildir; İslam ümmetini parçalayan ve düşmanlarının emellerine hizmet eden bir araçtır. Humeyni devriminin sonuçları ve Ebubekir Bağdadi'nin faaliyetleri bizi kendimizi yeniden gözden geçirmeye sevk etmelidir. Başkalarının şöyle veya böyle araçlarıyla yollarımızı ayırmalıyız. Batılla çoğalmaktansa hak ile yalnız kalmak evladır.

IŞİD Lideri Ebubekir Bağdadi'nin, Amerika Senato Üyesi John McCain ile Toplantığı Yaptığının Belgesi

Bazı İslami sitelerde yayınlanan, Amerika Senato üyesi Cumhuriyetçi John McCain ile IŞİD terör örgütü lideri Ebubekir Bağdadi olduğu iddia edilen kişilerin bir araya geldiğini öne süren bu fotoğraf ortalığı karıştırdı.

Yayınlanan fotoğrafın 2013 yılında Türkiye ile Suriye sınırında çatışmaların yoğunlaştığı dönemde çekildiği iddia ediliyor.

İşte McCain ile Bağdadi'nin bir arada olduğu söylenen o fotoğraf:

www.haberturk.com

IŞİD'in İsrail'in Güvenliğini Sağladığı ve IŞİD'in Arkasında ABD, İngiltere ve İsrail İstihbaratının Bulunduğu

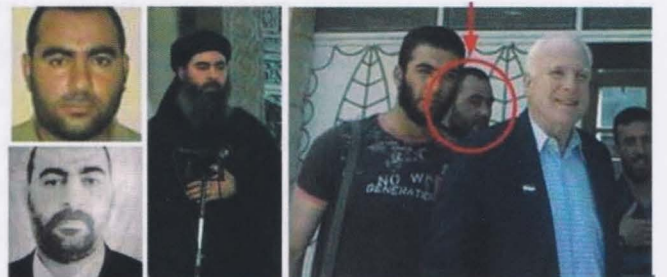
Gizli bilgileri sızdırdığı için kaçarak Rusya'ya sığınan ABD Merkezi İstihbarat Teşkilatı ve ABD ulusal güvenlik dairesi eski çalışanı Edward Snowden, IŞİD ile ilgili çarpıcı bir iddia ortaya attı. Snowden, Irak'ta kaosa neden olan IŞİD'in arkasında ABD, İngiltere ve İsrail istihbaratı olduğunu ileri sürdü.

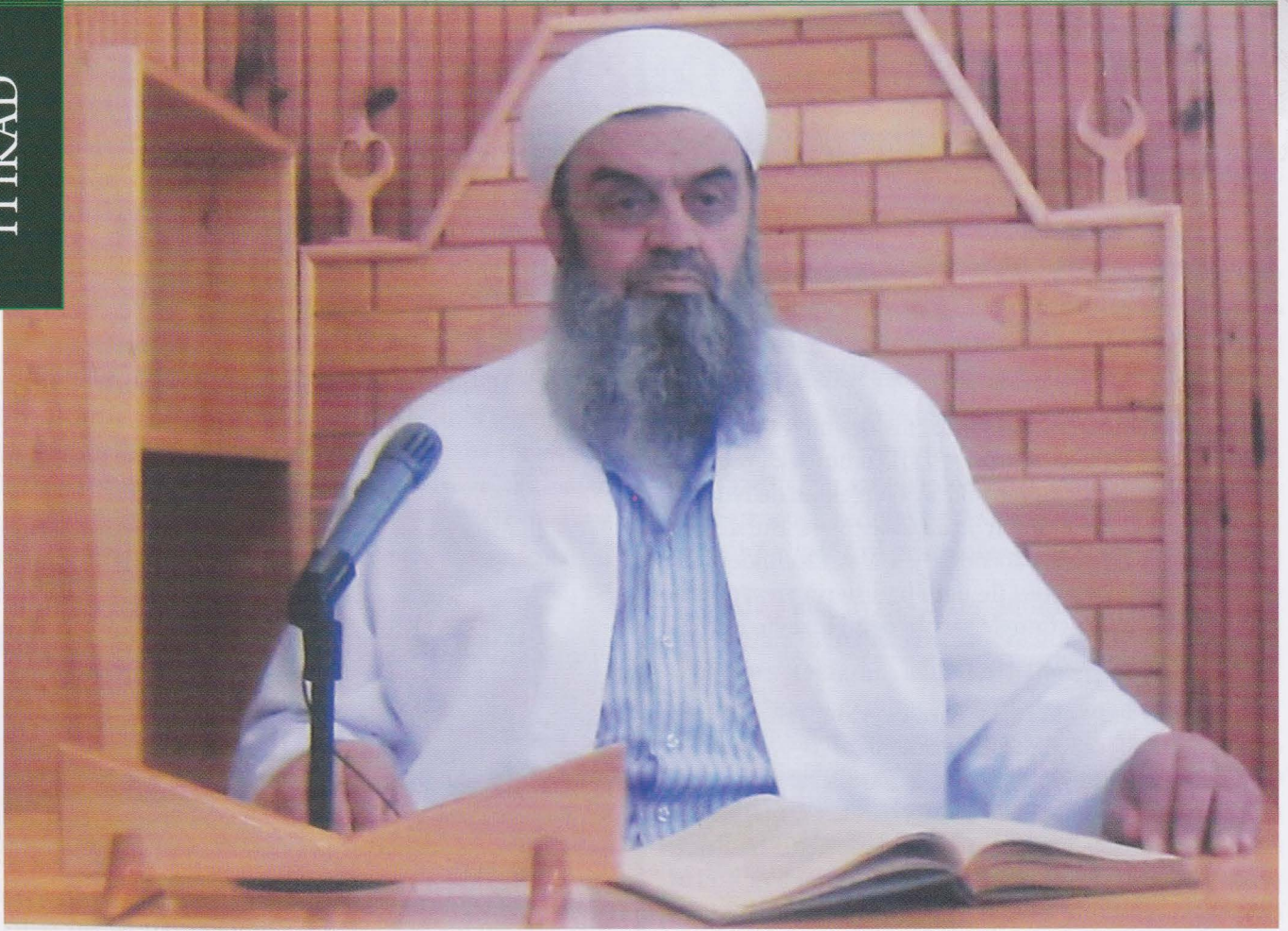
"IŞİD İSRAİL'İN GÜVENLİĞİNİ SAĞLIYOR"

IŞİD'in bölgede İsrail'in güvenliğini tesis ettiğini söyleyen Snowden'a göre ABD, İngiltere ve İsrail istihbaratları dünyadaki bütün terörü "eşek arısı yuvası" adlı bir strateji ile bir araya getirmeye çalışıyor.

Eski ajan Snowden, İsrail'i korumak için, Ortadoğu'da İsrail'e karşı olan grupların kendi içlerinde savaştırıldığını ileri sürdü.

www.ensonhaber.com

İSLAM VE KAVMİYETÇİLİK

RESÛL BÖLÜKBAŞ

Yüce Rabbimizin vahyine, onun yüce kitabına ve **Rasûlüllah** (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in sünnetine dayanan yüce dinimiz kavmiyetçiliği ve bu manadaki milliyetçiliği red etmektedir. Gerek ırka dayalı milliyetçilik, gerekse insan dışı bir takım mefkûrelere bağlı olma anlamındaki milliyetçiliği asla kabul etmemektedir. **Yüce dinimiz** dini beraberlik ve islam kardeşliğinden başka hiçbir beraberliğe önem vermemektedir. Aynı inancı paylaşmadığı halde aynı bölgede ve beldede bulunmanın meydana getirdiği komşuluk münasebetleri belli ölçülerde olmak şartıyla sosyal dayanışma ve beşeri nezaket ve insancıl davranışlar elbette olacaktır. Kardeşlik, dostluk ve güven manasındaki dayanışma ancak müminler arasında olmalıdır.

Yüce Rabbimiz kavmiyetçiliği Kuran ı Kerimde Hucurat Suresinin 10. Ayetinde red etmektedir.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوِيكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

“Müminler ancak kardeşdir. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin. Ve Allah’a karşı takva sahibi olun. Umulur ki, böylece siz rahmet olursunuz.”

Bu ayette ancak müminler **Kuran ı Kerimin** etrafında birlik ve beraberlik sağlayan kardeş olduğunu ve bu kardeşler arasında sulh ve sükûnun gerekli olduğunu, tesanüt ve muhabbet içinde olmaları

gerektiğini beyan ederken takva ile emretmekle devam eden ayeti ile bizlere iman kardeşliğini emrediyor.

Yine Hucurat Suresinin 11. Ayetinde ise şöyle buyurmaktadır.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَسْخَرُ قَوْمٌ مِّن قَوْمٍ عَسَىٰ أَن يَكُونُوا خَيْرًا مِّنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِّن نِّسَاءٍ عَسَىٰ أَن يَكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوا أَنفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِاللِّقَابِ بئسَ الإِسْمُ الفُسُوقُ بَعْدَ الإِيمَانِ وَمَن لَّمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُم الظَّالِمُونَ

“Ey iman edenler! Bir kavim, (başka) bir kavimle alay etmesin. Belki onlar (alay edilenler) diğerlerinden daha hayırlıdır. Ve kadınlar da diğer kadınlarla (alay etmesin), belki kendilerinden (diğerleri) daha hayırlıdır. Ve birbirinizi ayıplamayın. Kötü lâkaplarla çağırmayın. İmandan sonra fasık isimler ne kötü. Ve kim tövbe etmezse, işte o zaman onlar zalimdirler.”

Bu ayette **Yüce Allah** bir kavmin gerek erkek topluluğunu, gerekse kadın topluluğunu, biri diğerini aşağılamasının yanlış olduğunu, aşağılananlara daha üstün olabileceklerini beyan etmektedir. Görülüyor ki **Allah** indinde kavmiyet üstünlüğü muteber değildir. Ne Arabın Arap olmayana, ne Türkün Kürde, ne beyazın siyaha üstünlüğünün olamayacağını birçok hadisi şeriflerde de beyan edilmektedir.

Yine Hucurat Suresinin 14. Ayetinde ise şöyle buyrulmaktadır.

قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُل لَّمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِن قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِن تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِّنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

Bedeviler: “iman ettik” dediler. (Onlara) de ki: “Siz iman etmediniz fakat: “Teslim olduk.” deyin. Kalplerinize (içine) iman girmedi. Ve eğer Allah’a ve O’nun Resulü’ne itaat ederseniz, amellerinizden bir şey eksiltmez. Muhakkak ki Allah, Gafur’dur, Rahim’dir.”

Bu ayette ırkımız ilk insan olan **Âdem** ve **Havva** (*Aleyhisselam*)’a dayandırmakla soy, sop, kavim milliyetçiliğini red ediyor. Hepimizin **Adem** ve **Havva** (*Aleyhisselam*)’dan var olduğumuzu beyan etmekle bir ana ve babadan meydana gelen insanlar arasında kavmiyet ve milliyet cihetinde hiçbir fark ve üstünlük olmadığı beyan edilmektedir. Böylece illa da bir kavmiyet düşünecek olursak hepimiz aynı kavimden yani **Adem** ve **Havva** (*Aleyhisselam*)’dan oluşmuş tek kavim olduğumuzu bizlere beyan ediyor.

Adem (*Aleyhisselam*)’dan sonra yaratılan insanlar arasında sizleri şubelere ve kabilelere ayırdıysak birbirinize üstünlük taslamak veya bir kavmi diğer bir kavimden aşağı görmek için değil, sizi kabilelere ayırmamız ancak birbirinizle tanışabilmeniz içindir, üstünlük ise ancak takva da, **Yüce Rabbimizin** talimatına uymamaktan sakınmaktadır. Böylece anlaşılıyor ki **Allah** indinde değer ölçüsü kavmiyet veya milliyet değildir. Değer ve kıymet **Allaha** kul olmaktan, onu tanımaktan, onun insanları ne için yarattığını bilmekle onun emirlerine muhalefet etmekten sakınmakta olduğunu açıkça beyan etmektedir. Bu ayetler milliyetçiliği, kavmiyetçiliği ve ırk üstünlüğünü asla kabul etmemektedir. **Yüce Peygamberimiz** ise veda hutbesinde açık ve sarıh bir şekilde kavmiyeti, kabileciliği ve ırka dayalı milliyetçiliği kesin ifadelerle red etmektedir.

Veda Hutbesi خُطْبَةُ حَجَّةِ الْوَدَاعِ

إن الحمد لله نحمده ونستغفره ونتوب إليه ونعوذ بالله من شرور أنفسنا ومن

سيئات أعمالنا من يهده الله فلا مضل له ومن يضلل فلا هادي له

وأشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له وأن محمد عبده ورسوله

أوصيكم عباد الله بتقوى الله واثقكم على طاعته واستفتح بالذي هو خير

أن تهجروهن في المضاجع وتضربوهن ضربا غير مبرح فإن انتهين فلهن رزقهن وكسوتهن بالمعروف واستوصوا بالنساء خيرا ، فإنهن عندكم عوان لا يملكن لأنفسهن شيئا ..

فاعقلوا أيها الناس قولي ، فإنني قد بلغت ، وقد تركت فيكم ما إن اعتصمتم به فلن تضلوا أبدا ، أمرا بينا ، كتاب الله وسنة نبيه .

أيها الناس .. اسمعوا و أطيعوا و إن أمر عليكم عبد حبشي مجدع ما أقام فيكم كتاب الله ..

أرءاءكم أرءاءكم ... أطمعوهم مما تأكلون و اكسوهم مما تلبسون و إن جاؤوا بذنب لا تريدون أن تغفروه فبيعوا عباد الله لا تعذبوهم

أيها الناس اسمعوا قولي واعقلوه تعلمن أن كل مسلم أخ للمسلم وأن المسلمين إخوة فلا يحل لامرئ من أخيه إلا ما أعطاه عن طيب نفس منه فلا تظلمن أنفسكم اللهم هل بلغت ؟ و ستلقون ربكم فلا ترجعوا بعدي ضلالاً يضرب بعضكم رقاب بعض ألا ليلغ الشاهد الغائب فلعن بعض من يبلغه أن يكون أوعى له من بعض من سمعه و أنتم تسألون عني فما أنتم قائلون

قالوا نشهد أنك قد بلغت و أديت و نصحت ..

فقل بإصبعه السبابة يرفعها إلى السماء و ينكتها إلى الناس :

اللهم اشهد اللهم اشهد..... اللهم اشهد

أيها الناس اسمعوا قولي ، فإنني لا أدري لعلي لا ألقاكم بعد عامي هذا بهذا الموقف أبدا ، أيها الناس إن دماءكم وأموالكم عليكم حرام إلى أن تلقوا ربكم كحرمة يومكم هذا ، وكحرمة شهركم هذا في بلدكم هذا ...

وإنكم ستلقون ربكم فيسألكم عن أعمالكم وقد بلغت ، فمن كان عنده أمانة فليؤدها إلى من ائتمنه عليها ، ألا و إن كل شيء من أمر الجاهلية تحت قدمي موضوع و دماء الجاهلية موضوعة وإن أول دم أضع من دمائنا دم ابن ربيعة بن الحارث بن عبد المطلب“ وكان مسترضعا في بني ليث فقتلته هذيل فهو أول ما أبدأ به من دماء الجاهلية“ وإن ربا الجاهلية موضوع ” قضى الله أنه لا ربا ” و أول ربا أضع ربا العباس بن عبد المطلب فإنه موضوع كله ...

أيها الناس فإن الشيطان قد يئس من أن يعبد بأرضكم هذه أبدا ، ولكنه إن يطع فيما سوى ذلك فقد رضي به بما تحقرون من أعمالكم فاحذروه على دينكم أيها الناس إن النسيء زيادة في الكفر يضل به الذين كفروا ، يحلون ما يحرمون و يحرمون ما يحل الله ما حرم الله فيحلوا ما حرم الله و يحرموا ما أحل الله . إن الزمان قد استدار كهيئته يوم خلق الله السموات والأرض و إن عدة الشهور عند الله اثنا عشر شهرا ، منها أربعة حرم ثلاثة متوالية و رجب مضر ، الذي بين جمادى و شعبان .

اتقوا الله في النساء ، فإنكم إنما أخذتموهن بأمانة الله و استحلتتم فروجهن بكلمات الله فإن لكم على نساءكم حقا ، و لهن عليكم حقا ، لكم عليهن أن لا يوطئن فرشكم أحدا تكرهونه و عليهن أن لا يأتين بفاحشة مبينة فإن فعلن فإن الله قد أذن لكم

“Ey İnsanlar!”

Sözümü iyi dinleyiniz! Biliyorum, belki bu seneden sonra sizinle burada bir daha buluşamayız.

“İnsanlar!”

Bu günleriniz nasıl mukaddes bir gün ise, bu aylarınız nasıl mukaddes ay ise, bu şehriniz (**Mekke**) nasıl bir mübarek şehir ise, canlarınız, mallarınız, namuslarınızda mukaddestir, her türlü tecavülden korunmuştur.

“Ashabım!”

Muhakkak **Rabbimize** kavuşacaksınız. Oda sizi yaptıklarınızdan dolayı sorguya çekecektir. Sakın benden sonra eski sapıklıklara dönmeyiniz ve birbirinizin boynunu vurmayınız! Bu vasiyetimi burada bulunanlar bulunmayanlara ulaştırın. Olabilir ki, burada bulunan kimse, bunları daha iyi anlayan birisine ulaştırmış olur.

“Ashabım!”

Kimin yanında bir emanet varsa, onu hemen sahibine versin. Biliniz ki faizin her çeşidi kaldırılmıştır. **Allah** böyle hükmetmiştir. İlk kaldırdığım faiz de **Abdumuttalib’in oğlu (amcam) Abbas’ın** faizidir. Lakin anaparanız size aittir. Ne zulmediniz ne de zulme uğrayınız.

“Ashabım!”

Dikkat ediniz, cahiliyeden kalma bütün adetler kaldırılmıştır, ayağımın altındadır. Cahiliye devrinde güdülen kan davaları da tamamen kaldırılmıştır. Kaldırdığım ilk kan davası **Abdumuttalib’in** torunu **İlyas bin Rabia’nın** kan davasıdır.

“Ey İnsanlar!”

Muhakkak ki şeytan şu toprağınızda kendisine tapılmaktan tamamen ümidini kesmiştir. Fakat siz bunun dışında ufak tefek işlerinizde ona uyarsanız bu da onu memnun edecektir. Dinimizi korumak için bunlardan da sakınınız.

“Ey İnsanlar!”

Kadınların haklarını gözetmenizi ve bu hususta **Allah’tan** korkmanızı tavsiye ederim. Siz kadınları **Allah’ın** emaneti olarak aldınız ve onların namusunu kendinize **Allah’ın** emri ile helal kıldınız. Sizin kadınlar üzerinde hakkınız, kadınlarında sizin üzerinizde hakkı vardır.

Sizin kadınlar üzerinde ki hakkınız yatağınızı hiç kimseye çiğnetmemeleri, hoşlanmadığınızı kimseleri izniniz olmadıkça evinize almamalarıdır. Eğer gelmesine müsaade etmediğiniz bir kimseyi evinize alırsa **Allah** size onları yataklarında yalnız bırakmanızı ve daha olmazsa hafifçe dövüp sakındırmanıza izin vermiştir. Kadınların da sizin üzerinizdeki hakları, meşru örf ve adeta göre yiyecek ve giyeceklerin temiz etmenizdir.

“Ey Müminler!”

Size iki emanet bırakıyorum, onlara sarılıp uydukça yolunuzu hiç şaşdırtmazsınız. O emanetler **Allah’ın Kitabı Kur’an-ı Kerim ve Peygamber’in sünnetidir.**

“Müminler!”

Sözümü iyi dinleyiniz ve iyi belleğiniz! Müslüman Müslüman’ın kardeşidir ve böylece bütün Müslüman’lar kardeşlerdir. Bir Müslüman’a kardeşinin kanı da, malı da helal olmaz. Fakat malını gönül hoşluğu ile vermişse o başkadır.

“Ey İnsanlar!”

Cenab-ı Hak her hak sahibine hakkını vermiştir. Her insanın mirastan hissesi ayrılmıştır. Mirasçıya vasiyet etmeye lüzum yoktur. Çocuk kimin döşğinde doğmuş ise ona aittir. Zina eden kimse için mahrumiyet vardır.

Babasından başkasına ait soy iddia eden soysuz yahut efendisinden başkasına intisaba kalkan köle **Allah’ın** meleklerinin ve bütün insanların lanetine uğrasın. **Cenab-ı Hakk** bu gibi insanların ne tövbelelerini ne de adalet ve şahadetlerini kabul eder.

“Ey İnsanlar!”

Rabbiniz birdir. Babanız da birdir. Hepiniz **Âdem’in** çocuklarısiniz. **Âdem** ise topraktandır. Arap’ın Arap olmaya Arap olmayanın da Arap üzerine üstünlüğü olmadığı gibi kırmızı tenlinin siyah üzerine siyahında kırmızı tenli üzerinde bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak Takvada, **Allah’tan** korkmaktadır. **Allah** yanında en kıymetli olanınız Ondan en çok korkanınızdır. Azası kesik siyahî bir köle başınıza amir olarak tayin edilse, sizi **Allah’ın** kitabı ile idare ederse, onu dinleyiniz ve itaat ediniz. Suçlu kendi suçundan başkası ile suçlanamaz. Baba, oğlunun suçu üzerine, oğlu da babasının suçu üzerine suçlanamaz.

Dikkat ediniz! Şu dört şeyi kesinlikle yapmayacaksınız. **Allah’a** hiçbir şeyi ortak koşmayacaksınız. Allah’ın haram ve dokunulmaz kıldığı canı, haksız yere öldürmeyeceksiniz. Zina etmeyeceksiniz. Hırsızlık yapmayacaksınız. İnsanlar “**La İlahe İllallah**” deyinceye kadar onlarla cihat etmek üzere emr olundum. Onlar bunu söyledikleri zaman kanlarını ve mallarını korumuş olurlar. Hesapları ise **Allah’a** aittir.

“İnsanlar!”

Yarın beni sizden soracaklar ne diyeceksiniz? **Sahabe-i Kiram** hep birden şöyle dediler: “**Allah’ın elçiliğini ifa ettiniz, vazifenizi hakkı ile yerine getirdiniz, bize vasiyet ve nasihatte bulundunuz, diye şahadet ederiz.**” Bunun üzerine **Resul’i Ekrem** Efendimiz şahadet parmağını kaldırdı, sonrada cemaatin üzerine çevirip indirdi ve şöyle buyurdu:

**“Şahid ol ya Rab! Şahid ol Yarab!
Şahid ol ya Rab!”**

Görülüyor ki dinimizin tamamlandığını ve kemale erdiğini beyan eden ayetin nazil olduğu mekân olan Arafat ta ve bu ayetin indirildiği gün olan Cuma gününde Veda Haccında Yüce Peygamberimizin irad ettiği son derece veciz ve muciz hutbesinde islamiyetin temel hükümlerini ve prensiplerini beyan ederken ırkçılığı ve ırka dayalı milliyetçiliği kesin bir dille red etmektedir.

Görüldüğü gibi bu veciz hutbenin bir bölümünde hepimizin babasının **Âdem (Aleyhisselam)** olduğunu, hepimiz **Âdem (Aleyhisselam)**’ın çocukları olduğumuzu **Âdem (Aleyhisselam)**’ın ise topraktan var olduğunu, ne Arabın aceme, ne acemin araba üstünlüğünün olmayacağını, ancak takva ile kaim olduğunu beyan ediyor.

Görülüyor ki Yüce Peygamberimizin kendi ırkı olan Arap ırkının diğer ırklara üstün olamayacağını beyan ettiğine göre, diğer ırkların biri diğerinden üstün olamayacağını da beyan etmiş oluyor.

Öyle ise ne Türkün Kürde, ne Kürdün Türke, ne Lazın Çerkeze, ne Çerkezin Laza, ne de hiçbir ırk veya kabilenin diğerine üstün olamayacağını da açık bir şekilde beyan etmiş oluyor.

Velhâsıl hiçbir kavim veya kabile ırkı veya kabilesi ile gurur duymaya, iftihar etmeye hakkı olmadığı gibi, kendi ırkı olmayan diğer ırkları da aşağı görmeye asla hakkı yoktur. Irkı ile iftihar, kabilesi ile gurur duymak ancak cahiliye dönemine ait olan kötü bir örf ve kabul edilemeyen, kabule şayan olmayan bir gelenektir.

Yüce Peygamberimiz ise cahiliye döneminden kalan ve islam ile bağdaşmayan bu ve benzeri adet, örf ve gelenekleri red etmiş bütün bunları ayağının altında olduğunu beyan etmekle islamın kesin tavrını ortaya koymuştur. Artık hiç kimse ırkı ile ırka dayalı milliyetçiliği ile kabilesi ile iftihar etme yarışına girmesin. Yarışımız Cenabı Hakkın mağfiretini kazanmaya ve takvayı elde etmeye olmalıdır.

Dua ve Selam ile ...

YAHUDİNİN İĞNELİ FİÇİSİ

ALİ EREN

Kur'an-ı Kerim'de, "peygamber katili" oldukları bildirilen lânetli Yahudiler, Mûsâ Aleyhisselam zamanından beri insanlık âlemini karıştırmaya ve kan dökmeye devam ediyorlar. Zamanımızda da Gazze'de kundaktaki bebeklere varana kadar habire Müslüman kanı döküyorlar.

Bu azgın topluluğun gıdası kandır. Çünkü kan dökmek ve o kanı içmek ve hamura karıştırıp yemek, onun inancı gereğidir. İnsan görünümündeki bu yaratıklar harp hali olmasa bile kan dökmeliler ki, sapık inançlarına göre sevap kazanmış olsunlar.

Konumuza girmeden önce, makalemizin başlığı olan "İğneli Fıçı"nın ne olduğunu anlatalım. İğneli fıçı, içine sayısız iğneler yerleştirilen bir fıçıdır. İnsanın kanının süzülerek alındığı iğneli fıçı ayini bununla yapılır.

HAMURSUZ BAYRAMI

Sapık Yahudilerin bu âyini şöyle yapılıır:

Yahudi olmayan bir kimse kaçırılır. Elleri, ayakları, ağzı bağlanıp bu iğneli fıçının içine konulur. Fıçının ağzı kapatılıp yuvarlamaya başlanılır. Fıçı yuvarlandıkça, iğneler fıçının içindeki insanın her tarafından batar ve vücudun her tarafından kan sızmaya başlar. Kişi fıçının içinde kıvrana kıvrana ve kanı aka aka acılar içinde ölür. Sonra ceset çıkarılır. Kanı, daha sonra kullanılmak üzere bir kaba konulur.

Bu kan ne mi yapılır?

Yahudilerin "Hamursuz Bayramı" diye bir bayramları vardır. Söylediğim gibi, bu bayramdan önce, Yahudi olmayan birisini kaçırıp anlattığım gibi öldürürler, kanını kurabiyelere katıp yerler. Onun için diyoruz ki, bunların gıdası kandır.

DELİLLER VE BELGELER

Değerli okuyucu!

Bu okuduklarınızı sakın uyduruk bir masal, aslı faslı olmayan şeyler zannetme.

Sen şu anda bu satırlarda masal değil gerçekleri okuyorsun. Aşağı satırlarda daha müthiş şeyler okuyacaksın.

Bu gerçekleri, Yahudilerin kendi ifadelerini ve mahkeme kararlarını delil göstererek anlatan Cevat Rifat Atilhan'ın **İğneli Fıçı** isimli kitabı, 4. sahifesinde "**TÜRK ADÂLETİNİN ÇOK KIYMETLİ TARİHİ BİR İLAMİ**" başlığıyla şu bilgiyi veriyor:

"...Türk Adâleti, bu kitapta okuyacağınız tüyler ürpertici vak'aların doğruluğuna mühür basmıştır. İstanbul kadılığı, 1127 Hicrî tarihinde (300 sene önce) verdiği ilamla, iğneli fıçıya atılmak üzere kaçırılan Ahmet isimli bir yavrucağın kâtileri hakkında aşağıda okuyacağınız hükmü vermiştir. Bu ilam, İstanbul'da Başvekâlet (Başbakanlık) Arşivinden alınarak, aynen aşağıya konulmuştur."

Kitap, Ahmet ismindeki Müslüman yavrusunu kaçırın ve yakalanan Yahudilerin isimlerini verdikten sonra Yahudilere ait şu inancı aktarıyor:

"Hayvandan bir farkı olmayan yabancıların öldürülmeleri hakkında bir âyet vardır. Bu öldürme, kanuni bir metotla yapılmalıdır. Yahudi dinine inanmayanların, Allahımıza kurban edilmeleri icap eder."

KANLI GERÇEK

Yahudilerin bu inancı da bize göstermektedir ki, Yahudinin kanlı âyinleri bir efsane değil, bazı yahudiler hakkında bir gerçektir. Osmanlıların son zamanlarına kadar, halk arasında Yahudilerle alâkalı konuşulan "**İğneli Fıçı**" gerçeği vardır ve kesindir.

Bu gerçek, Yahudilerin, Hıristiyan veya Müslüman çocuklarını yakalayıp, gizli odalarda kurban ederek kanlarını mayasız ekmeklerine katarak yedikleridir. Sultan Üçüncü Ahmed Han'a ait fermanlarda, "**İğneli Fıçı**" meselesi ile alâkalı olarak bazı bilgiler mevcuttur.

Sultan Üçüncü Ahmet Han'a takdim edilen bir dilekçede şöyle denilmektedir:

“İstanbul'da Ayvansaray kapısı içinde üç Yahudi, Aliğa isminde birisinin küçük yaştaki çocuğu Ahmed'i yakalayıp Yahudihaneye götürdükleri görülmüştür. Bunu gören iki Müslüman, Yahudihaneye zorla girerek, çocuğu kurtarmış ve bu durumu ilgililere bildirmişlerdir.

Bunun üzerine, Yahudihanede bulunan cemaatbaşı ile hahamlar yakalanıp Eyüp kadısının huzuruna çıkarılmışlardır. Yapılan araştırma sonunda çocuğu kaçırın üç Yahudinin idamlarına, dört hahamla cemaat kahyasının Sakız Adası'na, suçları hafif görülen yedi Yahudinin de İzmit'e sürülmelerine karar verilmiştir.”

Bu kararın baş taraflarında, Sultan Üçüncü Ahmet Han'ın, **“Sevab-ı azîmdir mûcibince amel oluna / Büyük sevaptır, gereği yapılsın”** yazısı bulunmaktadır.

BU DA BELGELİ

Aynı tarihlerdeki diğer bir belgede, Yahudihaneye önünde idam edilenlerin Menahem, Sabatay ve Avram ismindeki Yahudiler olduğu; Sakız'a sürülenlerin haham Avram, haham İlya, kahya Aron, kahya Yako ismindeki Yahudiler olduğu; İzmit'e sürülenlerin de İsak, Yasef, Avram, Hayim, hademe Daniyel, hademe Serya ve hademe Selio isimlerinde Yahudiler olduğu yazılıdır.

Bu hadiseden sonraki senelerde de, Yahudilerin iğneli fıçı cinayetlerine devam ettikleri görülür. Bu fiillerine devam ettiklerini isbat eden başka bir arz tezkeresi de şöyledir:

“Tophane'de Yenimahalle'de oturan Yeniçerilerden manav Mustafa Beşe'nin beş altı yaşlarındaki oğlu Süleyman'ı, Hasköylü Arslan adındaki Yahudi, perşembe günü akşam namazına yarım saat kala Cihangir Çeşmesi civarında kandırıp, başına Yahudi serpuşu (şapkası) geçirerek kendi evine götürürken, Lüleci çırağı Abdullah ve Ali, bu Yahudinin arasına manav Mustafa Beşe'nin dükkânından alışveriş ettiği sırada çocuğa bazı oyuncaklar verdiğini, çocuk Süleyman da Tophane'de akarsu başında oynarken, Yahudinin kendisine dört para akçe ve bir iplik boncuk verip, **“Sana daha başka şeyler vereceğim”** diyerek başına bir Yahudi şapkası, üzerine de bir yazma geçirdiğini, o sırada çocuğun ağlamaya başladığını, **“Ağlama! Öldürürüm seni!”** diye

korkuttuğunu, o esnada Lüleci çırağı Abdullah ve bozacı Ali'nin kendisini kurtardıklarını ifade etmiştir.

Küçük Süleyman'ın annesi de kendisinin Cihangir'de misafirlikte iken, oğlu Süleyman'ın, babasının dükkânı civarında, başına bu işin geldiğini, bu Yahudinin mahalle aralarında çerçilik (gezici satıcılık) yapan bir adam olduğunu söylemiştir.”

Sadrazam, bununla ilgili yazıyı padişaha arz edip, **“Padişahımız! Bu kararı gördükten sonra, gönderirseniz, emriniz gereği gereken yapılacaktır”** diye emir beklemiştir.

Aynı dilekçede, **“Müftü efendiden fetvâ ile müracaat geldiğinde, bu kâğıt gönderilsin”** diye padişahın emri vardır. Yani padişah, gereği için bu kâğıdın gerekli yere gönderilmesini emretmiş.

İlk dilekçede, **“Yahudilerin Müslümanların çocuklarına her zaman bu şekilde hainlik yapmak istedikleri bilinmekle ve şahit olunmakla birlikte...”** ibâresi vardır. Yani Yahudilerin bu kötü işi defalarca icrâ etmek istedikleri sabit olmuştur. (Hayat Tarih Mecmuası, sayı 5, Mayıs 1974, sh. 63-64)

TARİH SÖYLÜYOR

Ömer Faruk Yılmaz'ın **Belgelerle Osmanlı Tarihi'nin** 3. cild, 89-92. sahifesinde bu meseleden bahsedilmektedir. 90. sahifede Sultan Üçüncü Ahmet'in bu husustaki bir de hattı var. Ayrıca şöyle bir alt yazı konulmuş:

“Sultan Üçüncü Ahmed Han devrinde, Yahudilerin, Müslüman çocuklarını kaçıırıp öldürdükleri ile alâkalı “İğneli Fıçı” diye bilinen mesele hakkında hatt-ı hümayunun baş tarafı.”

Cevat Rifat Atilhan'ın, iğneli fıçı cinayetlerini bütün ayrıntılarıyla ve belgelerle anlatan **“İğneli Fıçı”** ismindeki eserinde birçok “İğneli Fıçı” hadiseleri anlatılmaktadır.

Cevat Rifat Atilhan'ın bendeki **İğneli Fıçı** kitabı, Çağaloğlu'ndaki Kit-San Neşriyat tarafından basılan 1979'da baskılı olanıdır. Nedense, bu kitabı artık hiçbir yayınevi basmamaktadır.

TARAFSIZLAR KONUŞUYOR

Şimdi, tarafsız meşhur kâşif, doğu bilimleri uzmanı ve ilim adamı, Britanyalı Sir Richard Burton'dan bazı hakikatler arzedeyim de Yahudiler

kutsal(!) kitaplarına göre Yahudi olmayanları nasıl görüyorlarmış görelim.

Yahudilerin, kendi ağızlarından Yahudi olmayanlara bakışları şöyle:

“Modern Yahudi inancının en mühim noktası şudur: Yabancı, yani bizim dinimize bağlı olmayan insanların hepsi, kaba hayvanlardır. Onların dağda gezen sırtlanlardan daha fazla bir hakları olamaz.”

“... Allahımız Yahovayı memnun edecek iki kanlı ayinimiz vardır. Biri Hamursuz Bayramı, diğeri de çocuklarımızın sünnet merasimi.”

Bu şekilde kanlı ayinleri olduğunu kendileri itiraf etmiş oluyorlar!

Yahudi olmayanların ayinlerde kurban olarak katledilmeleri, Yahudi milletinin Müslüman ve Hıristiyanlara olan sonsuz intikam ve kinlerinin bir neticesidir.

Birçoklarımızın aklına, **“Bunlar eskiden belki cereyan etmiş olan hâdiselerdir, bu asırda, atom devrinde böyle şeyler olur mu?”** diye bir soru gelebilir. Fakat maalesef oluyor.

İŞTE YAŞANANLAR

“Sene 1936. İngiltere’de **Daily Mail** Gazetesinin 17 Eylül tarihli nüshasındaki bir yazıdan:

“Kordoba Vilâyetinin Beana şehrinde... (cinayetlerin) ekserisi kurşunla vurarak, balta ile parçalanarak ve boğmak suretiyle yapılmıştır. Diğerleri diri diri yakılmıştır. Hazret-i Meryem Manastırından zorla dışarı sürüklenen iki rahibenin boyunlarındaki madalyonlar sökülmiş sonra da zorla çivi ile gözlerine çakılmıştır.

La Campana, Sevil vilâyetinin bir şehri. Burada Kızıllar Caraballo ismindeki bir Yahudi kadının başkanlığında, bir hapishanedeki 11 şahsı öldürdüler. Mahpuslara ilk önce yere düşüne kadar ateş edilmiş, sonra üzerlerine petrol dökülüp yakılmışlardır. Bazıları yaralı olduklarından alev alev yanarken kıvrana kıvrana ölmüşlerdir.

Sevil vilâyetinin, Lore del Rio şehrinde 138 kişi katledilmiştir. Başlarında Polonyalı bir Yahudinin bulunduğu komünist guruğu, 138 milliyetperveri, bir mezarlığa sürüklemiş, büyük bir çukur kazdırmış ve bu çukurun kenarına sıralanmalarını emret-

mişlerdir. Sonra zavallıları ayaklarından ve bacaklarından vurarak çukurun içine düşürüp üzerlerine diri diri toprak örtmüşlerdir. Komünist olmayanlar şehre girdikleri zaman, bu ölüm çukurunun tepesinden toprağı delip çıkmış ve hâlâ hareket eden eller görmüşlerdir. Diri diri gömülenlerin ellerini.”

“Sene 1144. Norviç şehrinde 12 yaşında bir İngiliz çocuğı Yahudiler tarafından kurban ediliyor ve çarmıha gerilerek vücudu hançerleniyor. Bu cinayet, Hamursuz Bayramında cereyan etmiştir. Çocuğun cesedi bir torbanın içinde saklanmış bir halde, bir ağacın içinde bulunuyor.

Hıristiyanlığı kabul etmiş bir dönme Yahudi, hadiseyi itiraf ediyor ve Yahudilerin her sene böyle bir Hıristiyan çocuğunu kurban ederek, Yahudilerin hürriyetlerine kavuşacaklarını ve böylece Filistine tekrar dönebileceklerini söylüyor.

Yine kaynak: **Tarih Boyunca Yahudi Mezalimi - İĞNELİ FİÇİ.**

Dikkat! Yahudiler taa 800 sene önce 1948’de kurulan İsrail devleti idealini taşıyorlarmış.

Bizim için son derece ibretlik değil mi değerli okuyucular?

Şimdi nedense kimsenin basmadığı **İğneli Fıçı** kitabından, birkaç sene önce Seydişehir’deki **Dinç Kitabevi**’nde birkaç tane vardı. Kaldıysa, Seydişehirli oradan temin edebilirler.

EY MÜSLÜMAN!

Filistin, Lübnan, Irak, Bosna, Azerbaycan, Çeçenistan, Afganistan, Türkistan ve daha nice yerlerde Müslüman kanı akmaya devam ediyorsa, bil ki bu katliâmların arkasında muhakkak siyon dölü Yahudiler vardır.

Ey okuyucu! Çok, çok, çok uyanık olmalısın. Gör, bak Masonların Anderson Yasası, Davranış Maddesi’nin 4. fıkrası nasıl:

“Yanınızda mason olmayan yabancılar olduğunda, sözlerinizde ve tutumunuzda öyle kapalı davranınız ki, en ince zekalı yabancı bile duyulması uygun olmayan şeylerin farkına varmasın.” (ÇIRAK KALFA USTA, Sayfa-55)

Ey Müslüman!

Onlar senin yanında bu kadar dikkatli davranırken, sen de işte bu **“farkına varmasın”** denilen şeylerin farkına varacak kadar uyanık olmalısın.

Masonlar da aynen Yahudiler gibi kendilerinden başkalarını insan olarak görmezler. Mason dergisi Mimar Sinan bakın neler yazıyor:

“Bizim anladığımız insan, sokakta her gün gördüğümüz insan değildir. Biz insan olarak iki ayaklı, iki kulaklı, az çok akla da sahip insanı kastetmiyoruz. Biz, bütün masonik ilkeleri sinesinde toplayan bir insanı insan olarak ele alıyoruz.” (Mimar Sinan Dergisi, s.27-28 sf.35)

Ey Yahudi olmayan insanlar! Siz masonların gözünde insan bile değilsiniz.

SAPIK İNANÇ

Yahudiler eliyle bozulmuş olup Allah tarafından gönderilen orijinal hali kalmamış olan Tevrat’a göre, Yakup Aleyhisselam (hâşâ) tanrıyla gürüşmüş, onu yenmiş ama gürüşirken dizi incinmiş. Bu diz incinmesi inancından dolaydır ki, Yahudiler hayvanların uyluk başı üstü kalça etini yemezler.

Kendilerini seçkin kavim sayan Yahudiler, tarih boyunca hep Allah-kitap tanımayanlarla anlaşma içinde olmuşlardır. Bir inançsızlık sistemi olan komünizm belasını dünyanın başına musallat eden ve milyonlarca insanın ölümüne sebep olan da yine bir Yahudi olan Karl Marx’dır.

Tek yaratıcıya inandıklarını söyleyen ve daima koyu dindar gözükken yahudi milleti, ne acıdır ki her zaman Komünistler ve anarşistlerle ittifak etmiş ve bu cereyanları kurmuş, körüklemiş ve takviye etmişlerdir.

Çünkü onların inançlarına göre, Yahudi olmayanlar sadece görünüşte insan olup gerçekte insan değildirler veya Yahudilere hizmetçi olmaları veya öldürülmeleri gerekir. Onun içindir ki, anarşik cereyanların milletlere zararlı olacağını biliyorlar ve Yahudi olmayan milletleri çökertmek için bu sistemi kullanıyorlar.

Yahudinin gayesi sadece Müslümanlığı değil Hıristiyanlığı da yok etmek, yerine Arz-ı Mev’ud’da Yahudi saltanatını kurmaktır.

İKİ KANLI BAYRAM

Yahudilerin Cinayet âyinleri ile alâkalı iki bayramları vardır:

- 1- Purim Bayramı,
- 2- Musevi Paskalyası.

Purim (Hamursuz) Bayramında cinayet ayini genellikle şöyle olur:

Hedeflenen kurban, ekseriyetle küçük yaşta meselâ 7 yaşından küçük, Yahudi olmayan bir çocuktur. Bunun için sıhhatli bir çocuk seçilip kaçırılır. Yukarıda anlattığımız gibi damarında tek damla kan kalmayınca kadar kanı akıtılır. Ayrıca zavalı çocuk çarpmıha gerilerek işkenceye tabi tutulur. Vücudunda yaralar açılır, başına dikenlerden bir çelenk konur. Edep yeri, sünnet edilir gibi kesilir.

Çocuğun kanı ya kurutularak kullanılır, ya da hamursuz bayramı kurabiyesine katılır.

Bu kurban, kanı için öldürülmektedir. Kanı akıldıktan sonra kurutulur ve toz haline getirilerek, üçgen şeklindeki kurabiyelere katılır. Bazen bu âyinlerden arta kalan kurutulmuş kan, gelecek seneki hamursuz bayramında kullanılmak üzere saklanır.

Aşağıdaki satırlar Dio Cassius’un tarihinin 78. kitabının 32. kısmından alınmıştır:

“Sene 117... Kirene (Libya’da) Yahudiler Andreas’ı kendilerine lider seçerek, Romalıları ve Yunanlıları öldürdüler. Birçoklarını ortadan ikiye, baştan aşağı testerelerle kestiler. Etlerini yediler, kanlarını içtiler. Bazılarını da vahşi hayvanlara attılar.

Bu şekilde, az değil toptan 220.000 kişi katledildi.

Mısır’da da aynı şeyi yaptılar. Kıbrıs’ta ise Artemion adlı bir kişinin kumandasında ayaklanan silahlı Yahudiler, baskınlar yaparak Yahudi olmayan kimseleri pusuya düşürüp yok ettiler. Mısır ve Kıbrıs katliâmlarında öldürülenler 240.000 kişidir.”

İngiltere’de yayınlanan Daily - Mail Gazetesinin 1936, 17 Eylül tarihli nüshasından alınmıştır:

“Sene 1936... Kordoba Vilâyetinin Beana şehrinde, doksan bir cinayet işlenmiştir. Bu cinayetlerin çoğu kurşunla vurularak, balta ile parçalanarak ve boğmak suretiyle yapılmıştır.

İngiltere’de ilk bilinen **ığneli fıçı** cinayeti 1144 senesinde olmuştur. Bundan sonra zaman zaman birçok cinayetler olmuştur.

“KİMSE YAHUDİLERE HESAP SORAMAZ”

Şamda yaşanan bir “kayıp Müslüman kız çocuğu” davasını konu ediniyor **İğneli Fıçı** kitabı. Bu dava sonucunda Yahudilerin İğneli Fıçı ayini ortaya çıkıyor. Kitapta yaşanmış birçok iğneli fıçı olayları yer ve isim verilerek anlatılıyor.

Tarihteki Karın Deşen Jack cinayetlerinin birinde, duvarda “**Kimse yahudilere hesap soramaz**” yazısı görülmüştür.

Kullanılan ifadeye lütfen dikkat!

“Yahudi cinayet işlemez” denilmiyor. Yahudi, işlediği cinayeti işler ama kimse ona hesap soramaz!..

MÜNEVVER KARABULUT CİNAYETİ

İnternette, Akıncı Zülfikar imzasıyla, Münevver Karabulut cinayeti ile alakalı bazı bilgiler veriliyor. Özetleyerek veriyorum:

“...İstanbul-Kesikbaş cinayetini sıradan bir vatanş yapsa idi o ilk saatlerde yakalanırdı. Fakat yakalanacak olan kişi Türkiyeyi bir asırdır yöneten “**nüfusu az ama nüfuzu fazla**” bir takım ailelerden gelince iş değişiyor. Tıpkı Bursa da küçük kız çocuklarını kaçırap ırzına geçen Baletin daha önce ikibinli yıllarda ilk defa yakalanıp karakola götürüldüğünde “**Benimle uğraşmayın ben Masonum, hepimizin ...**” demesinde görüldüğü gibi..

O sapık Yahudi Balet de anında salıverilmiştir. Ta ki yıllar içinde bu şımarıklıkla ve rahatlıkla biraz fazla serbest davranıp birçok kız çocuğun daha ırzına geçince Laik TC tutuklamak zorunda kalmıştır(?).

...Efendim, Garipoğlu ailesi sayılı Yahudi ailelerdendir, Sabatay dahi değildir, Yani Yalmanlardan, Erkenlerden Dilberlerden Dikmenlerden İşmanlardan değildir. Direk Musevi Yahudilerdendir. Acımanlar, Beharlar, Alatonlar, Arkaslar, Kohenler gibi..

...Baba Süreyya Karabulut’un dediğine göre resmen bir ayine kurban edilmiş Münevver. Ve bunu Adli Tıp da doğruladı. Ve bir şeyleri az çok biliyor da henüz açıklamıyor gibi davranan Baba, “**Ya bazı aile sırlarını öğrendiği için öldürüldü**

kızım” diyor “**Ya da bir satanist türden ayine kurban edildi.**”

Aile sırrı derken mesela ne öğrenmiş olabilir?

ALINTI

Akıncı Zülfikar, “**Alıntıdır**” diyerek şunları da ilave ediyor:

“...Dünyada vampir denilen bir insan türü yoktur. Ama kan emen insanlar vardır. Bir kısım fanatik... bağınaz Yahudi kolları, Tevrat’ın talimatları doğrultusunda tarih boyunca bir çok insanı kanları için öldürmüştür.

(Muharref)Tevrat’taki talimat şöyledir:

“**Yiğitlerin etini yiyeceksiniz ve dünya beylelerinin kanlarını, kuzuların ve ergeçlerin, kanını içeceksiniz... Ve sizin için kestiğim kurbandan, doyuncaya kadar yağ yiyeceksiniz ve sarhoş oluncaya kadar kan içeceksiniz.**” (Tevrat, Hezekiel bölümü, 39. bap, 18 ve 19. cümleler.)

Bunun içindir ki, “Yahudilerin yılda en az bir kere Yahudi olmayan insanların kanından bir damla içmesi vaciptir”

Tarihi süreç içerisinde bazı Yahudi kollarının insan kanı içmeleriyle ilgili ilginç örneklerden bazıları şöyledir:

Yahudilerin, kanını almak için kaçırdıkları kurbanların çoğu çocuklardır. Bu, çocuk kanının, Hahamlarca daha makbul sayılmasından kaynaklanmaktadır.

Yahudilerin, kanlarını almak için Yahudi olmayan pek çok insanı, özellikle çocukları, öldürüp kanlarını çektiklerine dair tarihte, özellikle Avrupa da, sayısız soruşturmalar, mahkemeler yapılmıştır. Yahudi Ansiklopedisi “**The Universal Jewish Encyclopedia**” bu konuda tarihte olmuş 150 kadar mahkeme anlatmaktadır. Bu mahkemelerde Yahudiler bu korkunç gerçeği itiraf etmişler, çocukları nasıl kaçırdıklarını, kanlarını nasıl aldıklarını detaylarıyla anlatmışlardır.

KABBALA

Yahudi ritüellerinde, insan kanının kullanımı birkaç değişik şekildedir. Birincisi, Hahamların

büyük ayinleri için insan kanı kullanmalarındır. Yahudilerin, Tevrat'tan önce de var olan kitapları KAB-BALA büyüünün ve şeytani güçlerle ilişkinin yöntemlerini anlatır.

Bu tür Kabbala ayinlerinde insan kanının kullanımını, Yahudi yazar Bernard Lazare "**L'Antisemitisme**" adlı kitabının 2. cildinin 215. sayfasında şöyle anlatıyor:

"İğneli fıçı olayları halk arasına yerleşmiş bir düşüncedir. Bu ise, tamamen bir masal değildir. Gerçekten Ortaçağ'larda Yahudiler sihirbazlık ve okültizm (büyücülük) ilimlerinde çok ileri gitmişlerdi. Bundan dolayı, tabii ki Yahudi sihirbazlar, Kabbalistik ve Talmutik ayinlerde kan kullanmışlardır. Yahudi sihirbazlar bu iş için Yahudi olmayan çocukları kurban ederek kanlarından istifade etmiş olabilirler."

Yahudilerin, kaçırdıkları Yahudi olmayan çocukların kanını almak için kullandıkları yöntemlerden birisi "**İğneli Fıçı**"dır. Fıçının içi iğnelerle kaplıdır. Çocuğu fıçının içine canlı olarak kapatan Hahamlar, ardından fıçıyı dakikalarca yuvarlarlar. Sonunda fıçının dibinde bulunan musluk açılır ve toplanan kan ayinlerde kullanılmak ya da Mayasız Bayramı'nda yenilen mayasız ekmeklere karıştırılmak üzere alınır.

İNSAN KANIYLA YOĞURULAN HAMUR

Yahudilikte, insan kanının ikinci bir kullanım yeri ise Pessah (Mayasız) Bayramları olmuştur. Pessah Bayramı'nda, bir hafta boyunca mayasız ekmek yapılır ve yenir. Yahudilerin bazı kollarına göre, bu ekmeklerin en makbul olanları içine insan kanı katılanlardır. Bazı tarihçilerin bildirdiklerine göre, Pessah Bayramları, Avrupa'da her yıl küçük çocukların kaybolduğu dehşet dönemleri olmuştur.

İşte Yahudilerin buldukları ülkelerden sürülmelerinin nedenlerinden birisi de bu sapık adettir. Özellikle İspanya'da, kan içme olayları defalarca gündeme gelmiş, bu olaylar halk arasında büyük huzursuzluk meydana getirmiştir.

Sayırsız çocuk kaybolmuş, cesetlerin bir kısmı kanı tamamen çekilmiş durumda bulunmuştur. Osmanlı İmparatorluğu'na geldikten sonra da, Ya-

hudilerin bazı kolları, bu sapık adetlerine devam etmişlerdir.

Osmanlı zabıtlarında bu konuda gelişmiş pek çok olay vardır. Bunların en önemlileri 1715'te Amasya'da, 1840'ta Şam'da ve Rodos'ta, 1633'te, 1843'te ve 1866'da İstanbul'da, 1863'te, 1868'de, 1870'de İzmir'de kayda geçen olaylardır. Bu olaylarda pek çok Yahudi suçlu bulunmuş ve idam edilmiştir.

21. ASIR YAHUDİLERİ VE KAYBOLAN FİLİSTİNLİ ÇOCUKLAR

...Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Türkiye'deki yetkilileriyle yapılan bir görüşmede Filistin'de son 10 yılda 163 çocuğun kaybolduğunu, çoğundan haber alınmadığını bir kaçının ise cesetlerinin kanları çekilmiş olarak bulunduğunu anlattılar.

Bahsi geçen dönemlerde Avrupa'da kaçırılan çocukların kanının alınışını anlatan birçok resimler mevcuttur.

Tekrar vampir Roman ve filmlerine dönersek ...

Vampir diye bir varlık olamayacağına göre, bu kadar filmler neden çevrildi?

Başka bir deyişle, ilk vampir filmlerinin hazırlanışının özel bir gerekçesi olabilir miydi? Ya da film şirketlerinin büyük çoğunluğunun Yahudilerden oluşu, acaba tarihin derinliklerinden gelen, halen devam eden kanı çekilmiş cesetlerin bulunuşuna vampir kılıfı olsun diye mi çevriliyordu?

Benimkisi sadece bir faraziye."

Akıncı Zülfikar'ın yazdıkları bitti.

Eveeeeet ...

İşte böyle değerli okuyucular.

Vampir olarak yaratılmadıkları halde, günümüzde de bilhassa Filistin'de Gazze'de vampirleşen Yahudilerin insanlıkları işte böyle ...

HACI FERŞAD EFENDİ'NİN HALİFESİ, ALVARLI EFE HAZRETLERİYLE MAHMUT EFENDİ HAZRETLERİ'NİN YAKIN DOSTU, HACI HASAN RAMİ EFENDİ VE FETHULLAH HOCAEFENDİ GİBİ BİRÇOK ULEMANIN ÜSTADI, CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN AHİRET KARDEŞİ ERZURUM'UN SON DE'İRDE YETİŞTİRDİĞİ BÜYÜK VELİ

HACI SÂLİH EFENDİ (12) SELMAN DEMİR

(Kuddise Sirruhû) 1898- 2.2.1991

SÂDİ AYRIÇAY

Vefatından kısa bir süre sonra kendilerini rüyamda gördüm. Esat Paşa kabristanını ziyarete gelenlerin, Muhammed Babanın kabrine uğramadan kendisinin kabrine gelmelerine üzüldüğünü söyledi. O yüzden ziyaretlerimde buna dikkat ediyorum.

Mala mülke itibar etmezdi. Bir gün kuyumcuların çok bulunduğu Taşmağazalar'dan geçiyorduk. Vitrinlere baktı, "Sadi Bey, bunların hepsi altın mı?" diye sordu. "Evet Hacı Efem de dim. "İşin hakikatini bilselerdi ellerinde tutarlar mıydı bunları!" buyurdu.

Ulemaya çok büyük bir muhabbeti vardı. Bir gün beni Çırçır'daki eve çağırıldı. "Bahçeyi süpürelim, sağı solu düzeltelim, belki bir misafir gelir." dedi. O gün İstanbul'dan Mahmud Efendi Hazretleri teşrif ettiler.

Benim hiç sevmediğim biri vardı. Hayli ilim sahibi bir kişiydi. Ben Hacı Efem'le yalnız bulunduğum bir sırada ziyarete geldi. Hacı Efem'le sohbet ettiler. Efem namazı da onun kıldırmasını istedi. Gideceği sırada da "Sadi Bey, hocaefendiyi gideceği yere kadar bırakıver." dedi. Ben onu bırakıp geri geldiğimde yüzüme celalle baktı, "Sadi Bey, alimi ilmi için seveceksin." dedi.

Araştırma Hastanesinde yattığı sıralar, ziyaretine Kırkinci Hocaefendi gelmişti. O çıktıktan sonra bana "Buna iyi bakın Bir Kırkinci Hoca daha gelmez." buyurdu.

Bir ara böbreklerimden rahatsızlandım. Doktorlar, cevizin yarısı büyüklüğünde bir taş olduğunu, ameliyat gerektiğini söylediler. Hacı Efem'e danıştım, "Şimdi ameliyat olma, vereceğim suyu bir müddet kullan" dedi. Bir süre sonra röntgen çektirdim, doktorlar çok şaşırdılar. Taş üretire inmişti. O büyüklükte bir taşın üretir gibi incecik bir kanalın içine sığdığını, buna rağmen idrarda

tıkanma yapmadığını gören doktorlar hayrete düştüler, herhalde taşın ortasında delik vardır dediler. Durumu Hacı Efem'e anlattım, "Şimdi ameliyat olabilirsiniz." dedi. Zahmetsiz bir ameliyatla taş aldırıldı. Ama zannettiğimiz gibi ortasında delik falan yoktu. Doktorum, "Ben bu işten birşey anlamadım." diyordu. O taş hala saklıyorum.

Bir gün Hacı Efem'e Çöğender'den bal kaymak yollamışlardı. Tepsi, odanın bir köşesinde günlerce bekledi ama Hacı Efem kimseye ikram etmedi. Hacı Efem pazar günü bana "Bu tepsiyi al, Belediye Başkanı Necati Bey'e götür." buyurdu. Gidip başkanın kapısını çaldım. "Bunları Hacı Efem gönderdi." deyince şaşırdı, "Hele otur da sana bir şey anlatayım. Bizim oğlan kolejde okuyor, hocası bundan bal kaymak istemiş. Düşünüyordum ki bu pazar günü balı kaymağı nasıl buluruz, dükkanlar da kapalı sen geldin, beni de dertten kurtardın." dedi.

Çırçır'daki evin bahçesinde, Hacı Efem için küçük bir kulübe yaptırmışlardı. Hep orada durur, misafirlerini orada kabul ederdi. Oraya tekke verdik. Hatmelerini de orada yaptırıyordu. Bir gün hatmesine iştirak ettik, 70.000 tevhid okuduk. Sonuna doğru Hacı Efem ayağa kalktı, celalli bir eda ile okuyordu.

Bittikten sonra bunun hikmetini sorduk, “Sonuna doğru melâike-i kiram teşrif buyurdular.” dedi.

MÛSÂ ŞEKERCİ

Zaman zaman camimize gelir, namazını burada kıları. Esat Paşa kabristanında yatan zâtları ziyaret ederdi. “Mübarekler, ne güzel yeriniz var.” dediğini söylerler.

Kitaplardan defalarca okuduğum bir hadîs-i şerif vardı:

“Kim 10 defa Lâ ilâhe illallâhu vahdehû lâ şerikelehû... deyip salât-ı cumâyı müteâkibin 7 Fâtihâ, 7 İhlâs, 7’şer kere de Muavvizeteyn’i okursa gelecek cumaya kadar (3 gün de fazla olmakla) belalardan, kazalardan emin olur.” Bu hadîs-i şerifi bilirdim ama tatbik etmezdim. Bir gün Sâlih Efendi, cuma namazını camimizde kılmıştı. Namazın ardından sohbet ettik. O esnada bu hadîs-i şerifi nakletti. Ondan sonra adet edindim, hiç terk etmedim.

Ben o zâtın herhangi bir kerametine şahid olmadım ama o zâttan keramet beklenir miydi?.. Elhak beklenirdi...

Esat Paşa Camii’nde imamlık yaptığım için sabah erkenden mezarının açıldığını görüp yetkilileri haberdar etmiştim ama olay anında kapıya çıkıp, mezarlıktakileri görünce içeri girdiğim söylentisi doğru değildir.

NASRULLAH HACİMÜFTÜOĞLU

Sâlih Efendi, sünnete ittiba hususunda model insandı. Her halinde sünnet-i seniyyeye ittiba etmek isterdi.

İnsana nasıl muamele edeceğini iyi bilirdi. Bir gün Sıddık Kobaza, ben ve o bir yere gidecektik. Bir taksiye bindik. Adam yolda bazı münasebetsiz tavırlar sergiledi, sarhoş olduğu belliydi. Biz ikimiz onu hırpalamaya kalkıştık. Efendi sessiz kalmıştı.

Ertesi sabah beraberce bir başka taksiye bindik. Sâlih Efendi şoförün hatrını sordu, ona şeker ikram etti. “İşlerin nasıl, yolunda mı?” dedi. Onun bu muamelesi adamın çok hoşuna gitmişti. Anladık ki Efendi bu haliyle bize ders veriyor.

Zaman zaman, tanıdıklarının yardımlarını ihtiyaç sahiplerine ulaştırırdı. Bir defasında ben de yanında bulunmuştum, malzemeleri bir taksinin bagajına yükleyip Yenişehir’de bir eve bıraktık. O evde ihtiyaç sahibi bir aile kalıyordu.

RECEB AKKEMİK

Kendisiyle Küçükköy Cami’nde tanıştım. Nûrânî bir zât idi. İlim Ehline karşı büyük bir muhabbeti ve hürmeti vardı. Birgün, hoca olan bir arkadaşım ismiyle hitab etmiştim. Sâlih Efendi de oradaydı, celallendi. “Bir hocaefendiye nasıl ismiyle hitab edersin! Bilmez misin ki alimler Sultân-ı Enbiya’nın (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) vekilleridirler.” de yip beni ikaz etti.

İbnü’l-Arabî’den, “Kim tevhid dairesinde 90 sene yaşarsa Allah (Celle Celaluhu) onu cehennemde yakmaz.” sözünü çokça nakleder, “Keşke ben de o hal ile 90 yaşımaya varsam.” derdi. zâten vefat ettiğinde doksanını geçmişti.

“Hacı Efe! Bazıları cuma namazı bize farz değildir deyip kılmıyorlar, ne dersiniz?” diye sormuşlardı. O zât şöyle buyurdu: “Siz kılın! Allah (Celle Celaluhu) yarın mahşerde niçin kıldınız diye sorsun, niçin kılmadınız diye değil...”

Bir gün rüyamda gördüm ki cemaat caminin halılarını toplamış, ortaya bir file germişler. Voleybol oynuyorlar...

Hacı Efem’e anlattım, “Rüya değil hakikat, camiye gelenlerin hepsi namaz mı kılıyor zannettin? Bazılarının akılları dünyada, topta.

Doğru görmüşsün...” dedi.

TAHSİN SÂDETÜRK

O zâtın medhini iştmişim, ziyaretine gidip tanıştım. Nur yüzlü bir zât idi. 1979’dan vefatına kadar sık sık beraberinde bulundum.

Mahmud Efendi, Kondu’lu Ali Efendi, Pekerîş’li Ahmed Şerif Efendi ve birçok alimin ziyaretinde yanındaydım. Ziyaretlerini aksatmazdı. Ahmed Şerif Efendi’nin vefatından sonra da kabrini ziyarete gittik. O zâtın ailesine hediyeler götürdü.

“Dostun fazla olmamalı. Çok dost edinirsen hepsine karşı vezifelerini ifa edemezsin. Vebal altında kalırsın.” derdi.

Sünnetten taviz vermezdi. Çok kerametlerine şahid olduk ama o zâtın en büyük vasfı istikameti idi. Sünnetin tatbikine önem verirdi. Sol ele yemek yenilmesine kızardı. İnsanların kalbini kırmama hususunda çok hassastı.

Bir gün Nihat Yağan'ın evine misafir olduk, orada tanımadığımız biri de vardı. Sofraya oturduk, baktım ki adam sol eliyle yiyor.

Hacı Efem belli etmemeye çalışıyordu ama yüz ifadesi değişmişti. Adamı kaş göz edip uyar-mak istediysem de anlamadı. Hacı Efem sonunda dayanamadı, "Niçin sol elle yersin?" diye sordu. Adam "Böyle alışmışım." deyince bir hadîs-i şerif nakletti. Daha sonra o gencin kalbini kırmış olabileceğini düşünerek gönlünü almaya çalıştı, ona iltifat etti. Ama içi rahat etmedi, eve döndüğümüzde çok ağladı, kendi kendine sitem etti. "Senin ne işin vardı da gittin, adamı üzdün!..." diyordu.

Bambaşka bir insandı. Yanında dünya tasası, maişet derdi adına bir şey duymazdınız. Hayatımda ne yaşadım ona onunla yaşadığım günlerdir.

M. ŞEFİK GÜVENLİ

Hattat Mustafa Necâtî Efendi'nin, Erzurum'a teşrif ettiği günlerde ziyaretine gitmiştim. Mec listekilere, orada oturan nûrânî sîmâli zâtın kim olduğunu sordum, "Çöğenderli Hacı Sâlih Efendi bu zâttır." dediler. Kendisine karşı kalben alaka duydum.

Hacı Efe merhumun en bariz vasfı, şer'i şerife bağlılığıydı. Karşılaştığı her meseleyi onun mizanı ile tartardı. Benim bu evsafa yakinen tanıyabildiğim dört zâttan biri de odur. Diğerleri ihmal İmamı İspirli Muhammed Efendi, onun oğlu ziyaeddin Efendi, bir de Tercan Pekerîş'te ikamet eden, Sofu Hoca namıyla meşhur Ahmed Şerif Efendi'dir. Bu dört zât içinde en son tanıdığım, Hacı Efe merhumdur. Birkaç defa Sofu Hoca'yı ziyarete giderken beni de tenezzülen yanlarına alma lütfunda bulundular.

Hacı Efe merhum öyle fasih konuşurdu ki, askerlikte geçirdiğim bir rahatsızlıktan dolayı işitme duyumu % 70 nisbetinde kaybettiğim halde, o zâtın dediklerini rahatlıkla anladım.

Kendisinin iki dersi vardı: Hatme yaptırır, hatme yaptırma izni verirdi. Bir de Delâil-i Hayrât okuma izni...

Keramet, anladığım kadarıyla Allah'ın (Celle Celaluhu), Sâlih ve müttaki kullarından razı olması neticesinde onların eliyle veya çevrelerinde harikulade haller halk etmesidir.

Ehl-i tasavvuf, bilhassa Nakşi büyükleri, "Keramet, kişinin dindeki istikametidir." demişlerdir. Benim, Hacı Efe merhumda müşahede ettiğim kerametler, kişinin dindeki istikameti kabi lindendir.

Müslümanların dertleriyle dertlenirdi. Bir gün yanımıza geldi. "Dün hastaneye gittim. Tahammül edilmez dertler gördüm. Müslümanların dertlerine Cenâb-ı Hakk (Celle Celaluhu) şifa versin diye birkaç kişi toplanalım da 4444 Salât-ı Nâriye okuyalım." dedi. Birkaç kez toplanıp Salât-ı Nâriye okuduk.

• Değerli Hocamız Şefik Efendi'nin hazırlayıp bize verdiği uzunca bir yazıdan iktibas edilmiştir.

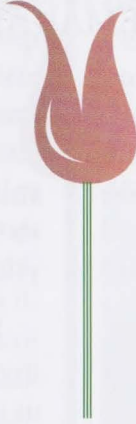
Bir defasında kendilerini İstanbul'da ziyaret ettim. Oradan ayrıldıktan sonra Mahmud Sami Efendi'nin yanına gideceğimi söyledim. Latife etti, "Onun sesi çıkmaz, senin de kulağın duymaz. Gidip de ne edeceksin?" dedi. Sonra beraber gitmeye karar verdik. Giderken Sahaflar Çarşısı'na uğrayıp Cerrahi Şeyhi Muzaffer (Ozak) Efendi'nin dükkanında bir süre oturduk. O sırada dükkana iki turist gelmişti. Bir ara Muzaffer Efendi'ye bir şeyler söylediler. Muzaffer Efendi bize dönüp "Bunlar sizi sevmişler, müsade ederseniz fotoğrafınızı çekmek istiyorlar." dedi. Hacı Efe merhum müsade edince resmimizi çekip dükkandan ayrıldılar.

Birgün Çöğender'deki caminin medresesinde oturuyorduk. Sobayı yakacaktı, baktı ki gaz bitmiş. "Yahu eskiden şehirden bir teneke gaz alırdık, uzun zaman kullanırdık. Şimdi bir teneke gaz 15 gün dayanmıyor.

Her şey öyle... Eskiden hanımlara senede bir entarilik alırdık, memnun olup dikerlerdi. Şimdi birkaç tane de getirsek beğenmiyorlar. Borçtan bir türlü yakamızı kurtaramıyoruz.

Bir hadîs-i şerifde "Halisane ödemek niyetiyle borçlanana Allah (Celle Celaluhu), o borcu ödemedi yardımcı olur." buyuruluyor. Şimdi biz borçlanırken halisane ödemek niyetiyle borçlanıyoruz ama bir türlü yakamızı borçtan kurtaramıyoruz, niçin? Çünkü hakiki ihtiyaç için değil, ekseri israf yolunda borçlanıyoruz. Halbuki Allah (Celle Celaluhu) müsrifi sevmediğinden, ona yardım da etmez." buyurdu.

ŞİİRLERDEN SEÇMELER

YAPIŞ KÂMİL MÜRŞİDE

Eşrefoğlu Rûmî

Çıkma rehbersiz yola
Yapış kâmil mürşide
Lazımdır âciz kula
Yapış kâmil mürşide!

Bulmalısın bir rehber
Olmalısın beraber
Deme gelmedi haber
Yapış kâmil mürşide!

Gör ersiz gidenleri,
Mülhiddir, kimi dehrî
Ya cebrî, ya kaderî
Yapış kâmil mürşide!

Her işinde doğru ol
Gayret et azimle dol
Ulaştırıcı tek yol,
Yapış kâmil mürşide!

Bulununca bir ulu
Tarif eder hak yolu
Durmaz der, Eşrefoğlu:
Yapış kâmil mürşide!

BABADAN OĞLUNA NASİHAT

Bir nasihatım var sana tutarsan,
Her yüze gülene aldırma oğul,
Bir bardak su verir başına kakar,
Namert sofrasına oturma oğul...

Haramdan uzak ol, söyleme yalan,
Görmedim bunlarla bahtiyar olan,
Aç olsan da sen tok gibi davran,
Yokluğunu kimseye bildirme oğul...

Üç beş kuruş paran olsun bir yerde,
Muhtaç olup boyun eğme namerde,
Seni mahcup eder gördüğü yerde,
Kapını borçluya çaldırma oğul...

YAHUDİ ZULMÜNÜN TARİHÇESİ VE GAZZE'DE İNSANLIĞIN ÖLÜMÜ

KEMAL ARKUN

Ortadoğu'da İslam Dünyasının kalbine İslam aleminin en büyük düşmanı İngilizler tarafından peşpeşe saplanan iki hançer, altı asırlık Osmanlı yönetiminin sağladığı huzur ve mutluluk ortamından sonra Müslümanların büyük bir zulüm ve vahşet girdamına düşmesine sebep teşkil etti. Sultan ikinci Abdülhamid hanın, dedeleri gibi bu mübarek beldelere ve bunların şefaahat sahibi efendisine yaptığı hürmet ve hizmetler, öncekilerin hizmetlerini kat-kat aşmıştır. İhsanları ve hizmetleri yalnız Ümeraya ve Ülemaya ve makamlara mahsus kalmamış, ahalinin ve fakirlerin hepsine ulaşmıştır.

Mescid-i haramı gözleri kamaştırarak derecede tamir ve tezyin etmiş, Hatice-tül Kübranın türbesini ve Mevlidin-Nebi ile Mevlidi Fatıma olan binaları, benzeri olmayacak şekilde ihya etmiş, Mina şehrini su şebekeleri ile doldurmuştur. Seyyid Ahmed Rıfainin ve diğer Velilerin türbelerini fevkalade bir himmet ile tamir etmiştir. Mekke'de Gayretiyye ve Hamidiyye piyade kışlalarıyla, topçu kışlası ve hükümet konağı yaptırmıştır. Osmanlı halifelerinin herbirinin (Hadimülharemeyn) olduklarını, eserleri bütün dünyaya ilan etmektedir. Tarihin kaydettiği en büyük İslam düşmanı İngilizlerin koordine ettiği Vehhabi eşkıyaları, Haremeyni şerifeyni ele geçirdikten sonra, bu paha biçilemeyen tarihi eserleri, güzel sanatları,

sinsice yok etmiş, böylece bozuk inançları ile ve barbarca saldırıları ile İslamiyet'i içerden yıkmaktadırlar.

İslam dünyasını tarumar etmek maksadıyla başta İngilizler olmak üzere tüm haçlı ve Siyonist güçlerin desteklediği yerli taşeronlar vasıtasıyla Sultan ikinci Abdülhamid hanın tahttan indirilmesi ile din işlerine de fesat karıştı. İttihad ve terakki fırkasına kayıtlı olan cahiller, hatta masonlar, din işlerinde yüksek mevkilere getirildi. İlk iş olarak, sultan Abdülhamid hanın son şeyh-ül-İslamı Muhammed Ziyaüddin efendi, vazifesinden alındı. Bu yüksek makama 1910 da Musa Kazım efendi getirildi.

Bu zat, koyu ittihadçı ve mason idi. Bunun gibi, İslamiyet'e uymayan hareketlerinden ve sapık yazılarından dolayı ikinci Abdülhamid han tarafından nefy edilmiş, Irak'a ve Fizan'a sürülmüş olan bölücü kimseler, İstanbul'a getirilip, kendilerine din işlerinde vazifeler verildi. Bu cahil ve partizan kimseler, bozuk, sapık din kitaplarının yazılmasına, yayılmasına, önyak oldular.

Abdülhamid han zamanında yazılan din kitapları, bir ilim heyeti tarafından tetkik edildi. Tasdik edilip, izin verilenler bastırıldı. Böylece, o tarihlerde basılan din kitaplarına güvenilir. 1909 dan sonra din kitapları salahiyyetli âlimler tarafından kontrol edilmez oldu. Bu kitaplardan, ancak vesikalar vererek, yazılanlara güvenilir. Ne oldukları belirsiz kimselerin ve mezhepsiz din adamlarının yazdıkları bozuk kitapları okuyan Müslüman yavruları, temiz gençler, dini yanlış öğrendiler.

Böyle cahil yetiştirilen Müslümanlardan bazıları, siyaset cambazlarının tuzaklarına düştüler. Kendi partilerinden olmayanlara kâfir diyecek kadar taşkınlık yapanları oldu. Müslümanlar arasındaki bu fitne, İslam düşmanlarının işlerine yaradı. İngilizlerin (İslamiyet'i yok etmek) planlarının gerçekleşmesini kolaylaştırdı.

İşte bunun için, Allahü teâlâ, Müslümanların bölünmelerini yasak etmiş, kardeş olduklarını bildirmiş, birbirlerini sevmelerini, vatan düşmanlarına karşı birleşerek kuvvetli olmalarını emretmiştir. (Birleşmemiz kâfirleri korkutur ve Allah'ın yardım etmesine sebep olur. Tefrikaya düşmemiz kâfirleri sevindirir ve Allah'ın gadabına uğramamıza sebep olur) nasihati, her Müslümanın kalbine işlenmiş olması gerekirken maalesef Müslümanlar bölündükçe bölündüler, kafirlerle cihad etmek yerine sırf mevki, makam kaygısıyla birbirleriyle mücadeleye başladılar. Doğrudan kurandan ilham alıyoruz diyen cahil ilahiyatçılar İmam-ı azam gibi Büyük İslam alimlerini devre dışı bırakarak mezhepsizlik kervanına katıldılar. Bu ana yoldan ayrılan bölücü mezhepsiz Müslümanlar, Osmanlı Müslümanlığı diyerek ehl-i sünnete saldırdılar Müslümanlar içinde öyle örgütler türettiler ki Yahudi'ye tek kurşun atmazken Müslümanları toplu katliama tabi tuttular. Bunun sonucunda Müslümanlar tesbih tanesi gibi dağıldı şairin dediği gibi;

Girmeden tefrika bir millete düşman giremez

Toplu vurdukça sineler top sindiremez

İslam Milletinin içine düştüğü bu tefrika sonucu **İngilizler, son yüzyılda İslam'ı ve Yahudiliği dizayn etmek için büyük roller üstlendiler.. Bugün Müslümanların evrensel bir temsilcisi yoksa, yani Hilafet mahcur bırakılmış, Osmanlı Sultanları vatandan kovulmuşsa ,dini vakıflar tutanın elinde kalmış, dini vergiler toplanamıyorsa, bunun sorumlusu İngiltere ve yerli işbirlikçileridir.. Yine aynı şekilde, İslam dünyasındaki siyasi yapılar, bazı dini akımların arkasında da İngiltere var.. İngilizlerin ve yerli işbirlikçilerinin itikatlarını bozduğu, cahil bıraktığı, Osmanlı'ya düşman ettiği 22 Arap ülkesi varsa, bunun sebebini araştırın bakalım ne bulacaksınız! Bu sınırları kim böyle çizdi?**

Gazze'de bebekler bombalanırken,binlerce masum sivil hunharca katledilirken vehhabi Arap krallar, emirler, şeyhler kulları dahi kıpırdamadan Londra ve Paris'te viski yudumlayıp milyarlarca doları kumar masalarında bırakırken hangi İslam kardeşliğinden bahsedeceksiniz? Neredeyse İngiltere işbirliği yaptıkları bir Arap şeyhini Halife ilan edecekti. Şerif Hüseyin'in halife yapılması an meselesi idi. Türkiye'deki Diyanet teşkilatının yapısı, Hi-

lafetin mana ve mefhum olarak Cumhuriyet ve Millet Meclisi'nin şahsı manevisinde mündemiç olması ile ilgili düzenlemelerin arkasında da İngiltere ve işbirlikçileri var.. Dahası, Selefliğin bedevi bir kolunu oluşturan Vehhabilik, İngiltere'nin sayesinde hayat buldu. İngiliz etkisinde kalan kimilerine göre Abdulvahhab'ın görüşleri, İslam'ın mümkün olan tek doğru yorumu idi. Arap yarımadasının dörtte üçü Suudilere bırakıldı. Daha doğrusu Suudi ve Şeyh ailesinin koalisyonuna. Saudia Monarşisi bir koalisyondur aslında. Diyanet, vakıflar ve adalet Şeyh ailesinin elinde. Devletin diğer organları Saudi ailesinin.. Vehhabilik bugün bütünü ile Mekke ve Medine'nin otoritesini elinde tutuyor. Kutsal makamlarda Vehhabi imamlardan başkasına imamet ve vaaz imkanı tanınmıyor.. Vehhabiler, kendi kurdukları üniversitelerden aldıkları öğrenciler eliyle kendi mezheplerini İslam dünyasına yaymaya çalışıyor bu uğurda milyarlarca dolar harcıyorlar..

Gazze'de İsrail vahşeti başlamadan önce Suudi Vehhabilerinin organize ettiği Işid namı bit terör örgütü Musul'u işgal edip vahşice katliamlara girişti.öncelikle Musul konsolosluğumuzu basarak Türk görevlileri rehin aldılar,daha sonra da bölgedeki Müslümanlara akla hayale gelmedik katliamlara giriştiler. Bölgede ne kadar evliya ve peygamber türbesi, Osmanlı zamanından kalma cami varsa bombalarla havaya uçurdular.Kendilerine Irak Şam İslam devleti Halifeliği unvanını veren bu İngiliz kuklaları, Suriye'de katil Esed'in yanında yer alırken Irak'ta da zulümlerine devam ediyorlar. **İngilizler, etki alanı içindeki İslam ülkelerinin hemen hemen hepsinde, zayıf ve tartışmalı kimi dini akımları destekleyerek İslam ümmetini kendi içinde sorunlu hale getirme konusunda özel bir yol izlemişlerdir..**

Hem kendi içlerinde sorunlu, hem de diğer dini ve etnik topluluklarla sorunlu bir cemaat haline getirmek için özel bir plan uygulanmıştır.. Hilafetin mahcur hale getirilmesi ve İslam beldelerinin Vehhabilerin denetimine bırakılması da sonuçta bir İngiliz planı idi.. Müslümanlar için bir diğer mukaddes beldede olan Kudüs'ün statüsü de, Yahudilerin Filistin topraklarına yerleştirilmesi ile bugün gelinen noktaya sürüklendi.. Aslında modern Yahudiliğin daha doğrusu Siyonizmin dizayn edilmesinde

en önemli unsur İngiltere idi.. Daha sonra bu sorumluluk Amerikalılara geçti.. Siyasi bir ideoloji, dini bir akıma dönüştürüldü ve Yahudilik büyük ölçüde sekülerize edildi.. Yahudiliğin şekillenmesinde, daha doğrusu Siyonizmin ortaya çıkmasında Theodor Herzl kadar İngiliz istihbaratının da rolü var.. Bugün yaşanan trajedinin, İslam coğrafyasının perişanlığının arkasında İngiltere'nin ve yerli işbirlikçilerinin rolü görmezden gelinemez.. Hindistan, Pakistan, Bangladeş, Uzakdoğu, İran, Irak, Arap yarımadası, Mısır, Afrika, nereye bakarsanız bakın önce İngiltere'yi göreceksiniz. Sonra Fransa ve diğerleri..

Her gittiği yerde kendine yandaş dini akımlar ve aşiretler bulduklarını da biliyoruz. Bunun sebebi nedir? İngilizlerle kendi ülkeleri aleyhinde işbirliği yapan kemik yalayıcıların üç günlük dünya menfaati uğruna ahireti satmalarıdır. İngilizler O ülkelerin yapısına göre kendi çıkarları açısından özel rejimler oluşturdular. Siyasal rejim ve iktidar sahipleri, genelde bu sistemi dizayn eden ülkenin işbirlikçileri idi.. Batı demokrasisinin arka bahçesindeki bu tam ya da yarı askeri, monarşik dikta rejimlerinin insan hakları ihlalleri bilinçli bir şekilde hep görmezden gelindi..

Daha sonra İngiltere ilerlerken bu mirası ABD devraldı.. Bugün hâlâ, birçok İslam ülkesinde İngiltere'nin vesayet hakkı bulunmaktadır. Irak ya da Suudi Arabistan veya Umman, diğerleri için de durum pek farklı değil.. Mesela Dubai'de vitrinde Arapları görerseniz de, sistemin arka yüzünde büyük ölçüde İngilizler vardır.. Zaten kimse de bu gerçeği inkar etmez ya da gizleme gereği duymaz.. Aslında Suudi Arabistan'ı monarşi olarak dizayn eden irade ile Türkiye'nin laik bir Cumhuriyet olması için kapıları aralayan irade birbirinden çok da farklı iradeler değil.. Lozan müzakerelerinde murahhas üye Rıza Nur'un hatıralarını okuduğunuzda bu konuda birçok ipucu yakalamanız mümkün.. Mısır büyük ölçüde İngiltere'nin etki alanı içindedir..

Arap Birliği'nin Filistin dahil 22 üyesi var.. 11 tanesi Arap yarımadasında, 11 tanesi Afrika'da. Toplam nüfusu 333 milyon 379 bin 716 ve toplam yüzölçümü 13.868.171 km2. Dünyanın en zengin ve en yoksul halkı bu ailenin içinde

bulunuyor.. En büyük nüfus Mısır 78 milyon, Sudan 41 milyon ve Suudi Arabistan ile Irak 27 milyon.. En küçük nüfuslu olanlar 486 bin nüfus ile Cibuti, 700 bin nüfus ile Komor ve Bahreyn. Sudan 2.505.810 km2 ile en büyük karaya sahip ülke. Onu 2.381.740'la Cezayir izliyor.. S. Arabistan 1.960.582 ile 3. sırada.. Libya 1.759.540, Moritanya 1.030.700, Mısır 1.001.450 km2. 665 km2 ile Bahreyn en küçük toprağa sahip. Onu 2.170 km2 ile Komor ve 6000 km2 ile Filistin izliyor.. İngiltere'ye haksızlık etmeyelim.

Biz Amerikalıları da, İspanyolları, Fransızları, İtalyanları da biliriz.. Lumumba'nın başına gelenleri de, Kızılderililer, Karaderilileri, Çin'deki Boxor isyanını da, Çad'daki Kıp kıp katliamını da!.. Batının zenginliğinin ardındaki Kızılderili kanı, siyah insanın gözyaşı, sarı ırkın işgal edilmiş toprakları olduğunu da, haçlı seferleri sırasında bu vahşi haçlıların binlerce Müslümanın etni yediklerini de biliriz.. Bağdat Pakti, RCD ve CENTO'yu da biliriz.. İngilizlerin sömürgeleri daha çoktu ama Fransızlar daha zalimdi.. Soykırım ne demek biz onlardan öğrendik, bir halkı değil, bir ırkı nasıl yok ettiklerini onlar gösterdi dünyaya.. Sahi Avustralya ve Yeni Zelanda'da Aborjinleri, insanlaşma aşamasına gelmemiş maymunlar diye katledenler kimlerdi?. Darwin bu cinayetin meşrulaştırılmasına çalışan bir ajan değil miydi?

Sevgili okuyucularım bu satırlardan şunu anlayacaklardır. Filistin'de Yahudi bombalarıyla şehid olan masum çocuk, kadın ve yaşlıların gerçek katilleri İsrail'e dolaylı olarak yardımcı olan Arap Ülkelerinin liderleridir. üç günlük dünya menfaatleri uğruna ebedi alemlerini satanlardır. En içten desteği Türk hükümeti vermiştir ama Türkiye'de bulunan Yahudi Lobisi yoğun bir çalışmayla hükümetin etkisini kırmaya çalışmıştır. Türkiye içindeki Yahudi Lobisinin ne kadar güçlü olduğu malumdur. Muhalefet partilerini etkisi altına alan bu Yahudi lobisi; iş dünyasından, medyaya varana kadar yoğun faaliyet içindedir. Bu lobinin silahşör yazarları başbakanı Menderes gibi darağacına göndermekten fütursuzca söz etmektedirler.

Bazı insanlar İsrail devletinin yaptığı vahşeti anlatırken, niçin hemen akabinde, sözlerinin Yahudilik aleyhtarı olmadığını açıklama ihtiyacı duyuyorlar? Niçin?.. İsrail silahsız ve savunmasız sivil insanları kitleler hâlinde katlediyor.

Özellikle çocukları katlediyor. Kumsalda top oynayan, damlarda güvercin uçuran çocukları, henüz emzikte olan birkaç aylık bebekleri... Hep-sini öldürüyor. Günlerdir Gazze'deki korkunç tabloyu bütün dünya seyrediyor. Yıkılan evlerin enkazı altında kalan cesetlerin çıkarılmasına dahi fırsat vermiyor. İsrail eskiden Filistinlileri sürmek ve sindirmek için, evlerini boşaltıp buldozerle yıkıyordu. Ama şimdi, içindeki insanlarla birlikte bombalayarak imha ediyor...

Ve İsrail hastaneleri dahi vuruyor!.. Aynı şekilde ambulansları da füzelerle vuruyor. Gazze'de gönüllü olarak çalışan Norveçli doktor Gilbert, "Şucaiyye'nin her yeri enkaz ve ceset..." diyor ve "Buna sessiz kalan uluslararası topluma da yazıklar olsun!" diye tepkisini dile getiriyor. Uluslararası toplum kör ve sağır! Böyle olmasa belki de İsrail bu kadar cür'eti gösteremezdi. Ama öteden beri öyle bir zihin tahakkümü var ki, kimileri yapılan zulmü kınamaktan dahi çekiniyor. Bazıları İsrail'in yaptığı soykırım ve vahşeti defî bela kabilinden kınamaya çalışırken dahi, bunun Yahudi karşıtlığı (antisemitizm) olmadığını bilhassa belirtme ihtiyacı duyuyor. Neden? Çünkü dünya genelinde, Yahudi Lobisinin müthiş bir etkisi var. Bu etki sadece antisemitizm konusunda değil, Siyonist politikaların eleştirilmesine karşı da, çok kalın bir duvar örüyor.

İsrail'in Filistinlileri hapsedmek üzere ördükleri utanç duvarı gibi... İsrail devletinin Siyonist politikalarına bazı Yahudilerin de karşı çıktığı bir gerçek. Ama beri tarafta da İsrail hükümeti, yaptıklarıyla övünüyor ve bizi İsrail halkı seçti diyor... Buna ne yorum getireceksiniz? İsrail'in yaptığı soykırımın Hitler uygulamalarına benzetilmesinden kimileri fena halde rahatsız oluyor. Neymiş, bu Yahudi Soykırımının anısına saygısızlık olurmuş. Bir benzetmeden bu kadar rahatsız olanlar, Gazze'de oluk oluk akan çocuk kanından da biraz rahatsız olsalar ya!.. Hitler'in gaz odaları ne kadar insanlık suçu ise, İsrail'in Gazze'de her türlü fosfor, pudra, yangın bombası ve diğer kimyasal silahları kullanması da o kadar insanlık suçudur.

"Filistinli hamile kadınların karnına ateş edin, bir kurşunla iki kişi öldürmüş olursunuz..." diyebilecek kadar canavarlaşan İsraili kadın milletvekilinin zihniyeti, bu anlamda Hitler ile akraba değil midir? Evet, İsrail'in Siyonist politikalarını lanetlemek, hiçbir zaman antisemitizm değildir. Bunu öyle göstererek insanlara baskı kurma-

ya çalışan Yahudi Lobisi, bugüne kadar belli çevreleri etkileyebildi. Fakat artık mızrak çuvala sığmıyor. Dünyanın her tarafında Siyonist zulme karşı sivil tepkiler her geçen gün daha da yükseliyor. İsrail'in Gazze'de gerçekleştirdiği son vahşet, kısa zamanda olmasa da; orta vadede mutlaka çok büyük reaksiyonlar görecektir, bu da hem bölgesel hem küresel dengeleri değiştirecektir. İsrail hükümeti, Arap âlemindeki dağılmayı fırsat bilerek, Filistin halkının üzerine acımasızca çullanıyor. Bu fırsatçılık İsrail'in başına çok büyük çorap örebilir. Bugün zafer sarhoşluğu içindeki Netanyahu ve şürekâsı, durumun farkına vardığında çok geç kalmış olacak ama Gazze'de ölen insanlığı da bir daha ayağa kaldıramayacaktır. Biz kafirden merhamet dilemenin nafîle olduğunu bilenlerdeniz. Yazmış olduğumuz otuz altı ciltlik Dünyaya nizam verenler Osmanlı kitaplarımızda Osmanlı'nın Söğüt'e 400 çadır halkıyla geldiğinde Allahü tealedan başka kimseden korkmadığını, Allahtan korktukları içinde cümle âlemin onlara itaat ettiğini yazdık. Hainün haifun (Hainler korkak olur) buyrulduğu gibi İsrail'in ödü kopuyor. Dünyanın en zengin petrol yatakları üzerinde keyf süren ve hhabî desteği olmasa İsrail kılını kıpırdatamaz.

İnanıyorum ki İslam Dünyasını bu dağınıklıktan kurtaracak yegane ülke Osmanlı Varisi Türkiye'dir. Türkiye Başbakanı yakında cumhurbaşkanı olacaktır. İngilizlerin kurduğu bu düzeni bozacaktır.

TBMM İngiliz talebiyle kaldırılan hilafet kurumunu yeniden oluşturacak dünyanın dört bir bucağına teşbih taneleri gibi dağılan Müslümanları yeniden biraraya getirecektir. Filistin'de akan masum kanının durması ancak böyle mümkün olacaktır. İngiliz İşgali altındaki Mescid-i Haram ile Yahudi zulmü altındaki Mescid-i Aksa'nın kurtuluşu böyle gerçekleşecek, BM'i organize eden beşli çetenin gaddarlığına ancak bu şekilde son verilecektir. Dünya üzerinde sebil olan Müslüman gözyaşları ancak hilafetin dönüşüyle dinecektir.

Boş satırlarla bize ayrılan sayfaları işgal etmek istemiyorum. Tüm yazarlar zaten gerekli kadar kınıyorlar İsrail'i. Artık kınamak, boş laf konuşup yazmak zamanı değil. Artık çözüm vakti geldi. Liderlerimiz bundan böyle sadece Allah'tan korkmalı, kafirlerden korkmamalıdır. 400 çadıyla devlet kurup bir asır içinde dünyanın dörtte üçüne hükmeden Osmanlı'nın torunları olduklarını unutmamalıdır. Gazze'de ölen insanlık ancak bu şekilde ayağa kalkacaktır.

HAZRET-İ ALİYYÜL MÜRTEZA (6)

(Radiyallahu Anh)

TÜRKİYE GAZETESİ YAYINLARI
İSLAM ALİMLERİ ANSİKLOPEDİSİ GİBİ BAZI
MUTEBER ESERLERDEN ALINTIDIR.

Hazreti Ali, Ashâb-ı kirâmın en büyük fıkıh âlimlerindendi. Halledilemeyen konular ona havale edilirdi. Çocukluğundan beri Peygamber Efendimizin yanında bulunması hasebiyle, O'nun Sünnetine herkesten daha fazla vâkıftı. Bu hususta herkesin müracaat kapısıydı. Kendisinden beş yüz seksen altı hadis-i şerîf bildirmiştir. Bunlardan yirmi tanesi, hem Sahîh-i Buhârî'de, hem de Sahîh-i Müslim'de vardır. Bundan başka dokuz tane hadis-i şerîf Buhârî'de, on beş hadis-i şerîf Müslim'de, tamamı da Ahmed bin Hanbel'in "Müsned" adlı eserinde kitabında vardır.

Hazreti Ali (Radiyallahü anh) şöyle anlatır:

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) beni Yemen'e kadı olarak göndermek istediğinde, dedim ki:

- Yâ Rasûlellah! Beni bir kavme kadı olarak gönderiyorsun. Onlar problemlerini

bana getirecekler. Oysa benim kadâ/yargı hususunda bilgim yok.

Bunun üzerine Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

- Allah senin kalbine doğruyu gösterecek ve dilini hakkı söyletmede sabit kılacak.

İki hasım gelip de önüne oturunca hemen birinin anlattıklarına bakarak hükmünü verme, diğerini de dinleyip sonra hükmünü ver. Bu, doğru hüküm vermen için daha uygundur.

Artık ben de böyle hüküm vermeye devam ettim ve hüküm verme hususunda hiç şüpheye düşmedim.

Bir diğer rivayette ise; Peygamber efendimiz Hazreti Ali'yi Yemen'e kadı olarak göndereceği zaman mübârek elini Onun göğsüne koyup:

- Yâ Rabbi! Kalbine hidâyet, diline doğruluk ver, diye duâ buyurdu.

Hazreti Ali der ki:

- Bu duadan sonra ben asla iki kimse arasında hüküm vermekten şüpheye

düşmedim.

Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

- Yâ Ali! Benim deveme binip Yemen'e git. Falan dağdaki tepeye geldiğin zaman

üzerine çık. Halkın seni karşıladıklarını göreceksin. O zaman: "Ey taşlar, ey ağaçlar! Allahın Resûlü size selâm ediyor, diye söyle" buyurdu.

Hazreti Ali oraya gidip selâmı tebliğ edince, yeryüzünde bir gürültü, uğultu koptu. Taşlar ve ağaçlar Resûl-i Ekrem'in selâmına: "Salât ve selâm, Allah'ın Resûlünün üzerine olsun" diye cevap verdiler. O tepede bulunanlar, bu hali görünce, hepsi birden îmân ettiler.

Hazreti Ali hukûkî meseleleri halletme hususunda insanların en iyi ve en isabetli hüküm vereni olmuştur. Hatta hukûken çözülmesi çok zor olan davalar için "Ebu Hasen'in bile çözemeyeceği bir dava" sözü, darb-ı mesel olmuştur.

Hazreti Ömer (Radiyallahü anh) bu konuda onu överek; "Ali en iyi hüküm verenimiz, Übey b. Ka'b da en iyi Kur'an okuyamızdır" demiştir.

Ahmed b. Hanbel ise; "Rasûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in ashabından Hazreti Ali'ye verilen ilim kadar kimseye ilim verilmemiştir." demiştir.

Peygamber Efendimiz'i O yıkayıp kefenledi

Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) vefât edince, Bu mübârek vazife ona nasib oldu. Efendimizin mübarek bedenini yıkama vazifesini Hazreti Ali (Radiyallahü anh) yaptı. Zirâ Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

"Vefât ettiğim zaman beni, sen yıka." diye Hazreti Ali'ye vasiyyet etmişlerdi.

Gasl işlemi sırasında Hazreti Ali (Radiyallahü anh)'a, Hazreti Abbas, Fadl b. Abbas, Kuşem b. Abbas, Üsâme b. Zeyd ve Peygamberimizin azatlısı Şükran (Salih) (Radiyallahü anhüm) yardım etmiştir. Evs Bin Havlî (Radiyallahü anh) da Ensar'ı temsilen orada bulunup testi ile su taşımıştır.

Hazreti Abbas ile Üsâme (Radiyallahü anhüma), Peygamberimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in üzerine su döküyorlardı. Hazreti Ali (Radiyallahü anh)'da eline sarmış olduğu bez

ile gömlek üzerinden ovuşturarak Peygamberimizin mübarek naşını yıkıyordu. Hücre-i Saadetin içini, o âna kadar görülmemiş güzel bir koku kaplamıştı. Peygamber Efendimizde ölen kişilerde görülen şeylerden hiç birinden eser yoktu.

Hazreti Ali (*Radıyallahü anh*) bu ulvi vazifeyi yerine getirirken; **“Anam babam sana fedâ olsun! Hayatında da, vefâtında da ne kadar temiz ve ne kadar güzelsin, Yâ Resûlallah!”** diyordu.

Üç Halifenin En Büyük Yardımcısı Oldu

Efendimiz'in vefatından hemen sonra Ashab-ı kiram tarafından halife seçilen Hazreti Ebû Bekir'e, devlet işlerinde yardımcı oldu ve kadılık görevlerinde bulundu. İrtidat hadiseleri esnasında, olayları bastırmak için hazırlanan ordunun başına Hazreti Ebu Bekir bizzat kendisi geçmiş ve ordu hareket etmişti ki, Hazreti Ali halifenin bindiği devenin zimamından tutarak ona şöyle dedi:

- Ey Allah'ın elçisinin halifesi! Nereye gidiyorsun? Ben sana Hazreti Peygamber'in

Uhud Savaşı sırasında buyurduğu sözü söylüyorum: “Kılıcını kınına sok ve hepimizi ebedi ayrılık felaketine düşürme.” Medine'ye geri dön. Allah'a and olsun ki, seni kaybetmekle başımıza bir felaket gelirse, İslâm için ebediyen dirlik düzenlik diye bir şey kalmaz.

Bunun üzerine Hazreti Ebu Bekir geriye döndü.

Hazreti Ali, Hazreti Ömer'in halifelğine de bîat edip, halifenin danışmanlığını ve hâkimliğini yaptı. Hazreti Ömer verdiği kararların pek çoğunda O'na danıştı. Hatta şöyle buyurdu:

- Şayet Hazreti Ali olmasaydı, Ömer helâk olurdu!

Hazreti Ali bir defasında yemin ederek şöyle buyurdu:

“İslam'da Ebu Bekir ve Ömer'den daha temiz ve ahlaklı kimse doğmamıştır.”

Yine Hazreti Ebu Bekir ve Hazreti Ömer hakkında şöyle buyurmuştur:

“Kim onlara uyarsa kendisini sağlama almış olur. Kim onların izinden giderse doğru yoldadır.”

Hazreti Osman halife olunca ona da bîat edip, hilâfet işlerinde onun vezirliğini yaptı. Hazreti Osman'ı asilerin şehîd etmesinden evvel gerek kendi, gerekse oğulları ile birlikte Hazreti Osman'ı korumak için gerekli tedbirleri aldı. Oğulları Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin (*Radıyallahü anhüma*)'yı halifenin kapısına nöbetçi olarak dikti.

Hazreti Osman'ın evini kuşatan isyancılar güvenliği aşip kapıdan eve giremeyince, birkaç tanesi yan evin duvarını yıkıp içeri girdiler ve içeri girip Kuran-ı kerim okurken Hazreti Osman'ı şehid ettiler. O sırada Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin (*Radıyallahü anhüma*) ve bazı Medineli gençler içeride olanlardan habersiz bir şekilde halifenin kapısında nöbet bekliyorlardı.

Hazreti Ali, Hazreti Osman'ın şehâdetini duyunca oğullarına: “Siz yaşarken onun şehîd düşmesine nasıl imkân bıraktınız?” diye büyük bir teessürle sitemde bulunmuştu.

Hazreti Ali'nin Halife Olması

Hicrî 35 yılının Zilhicce Ayında, Medine-i Münevverede, Hazreti Ali ittifakla halife seçildi. Halife olmasında hiç bir itirâz olmadı ve icmâ-ı ümmet ile hilâfet makamına geldi.

Hazreti Osman zamanında yayılan fitne, yahudiler tarafından başlatılmış ve iş halifenin şehîd edilmesine kadar varmıştı. Bu fitne Hazreti Ali'nin hilâfeti zamanında da devam etti.

Hazreti Osman'ı şehîd edenlerin cezalandırılması hususunda Ashâb-ı kirâm arasında üç ayrı ictihad oldu. Şöyle ki: Sahâbilerden bir kısmı tarafsız kalmayı tercih etti. Fakat Hazreti Talha, Hazreti Zübeyr, Hazreti Âişe ve Şam'da bulunan Hazreti Muaviye (*Radıyallahü anhüm*), suçluların hemen bulunup derhal cezalandırılmasını istediler. Hazreti Ali ise bu hususta acele edilmemesini, adaletin tatbikinde çok dikkatli ve tedbirli hareket edilerek, başka bir fitneye sebep olmaması için suçluların, ortalığın durulmasından sonra cezalandırılmasını ictihâd etti.

Hazreti Ali önce ortalığın yatışmasını bekleyip suçluları hemen cezalandırmayınca, Hazreti Talha ve Hazreti Zübeyr (*Radıyallahu Anhüma*) ile Âişe (*Radıyallahü anha*) Basra'ya gittiler. Halife de, onlarla anlaşma sağlamak üzere adamlarıyla birlikte Basra'ya doğru yola çıktı. Medine'den ayrılırken de, Abdullah ibni Sebe hâline Medine'de kalmasını ve kesinlikle hiçbir yere ayrılmamasını emretti.

İslâm birliğini bozmaya çalışan ve Hazreti Osman'ın şehîd olmasına sebep olan fitnelerin çıkmasında başı çeken İbni Sebe, halifenin emrini dinlemedi. Kendi komiteci arkadaşlarıyla gizlice toplantılar yaptı ve halifeye gözükmeden Basra'ya gitmeye, geceleyin gizlice iki taraftan birine saldırmaya karar verdiler. Böylece onların aralarında müthiş bir savaşın başlamasına sebep olacaklardı.

DEVAM EDECEK...

KISSADAN HİSSELER

KİM DAHA CÖMERT

Cömertliği ile meşhur Hatem-i Tâî'ye:

– Acaba senden daha cömert bir kimse var mı? diye sordular.

Bunun üzerine o “evet” dedi ve başından geçen bir hâdiseyi şöyle anlattı:

“Bir yolculuk esnasında bir gence misafir olmuştum. Bu genç bir kaç koyunu olan ve

geçimini zar - zor temin eden bir kimseydi. Buna rağmen, hemen bir koyun kesip pişirdi ve önüme koydu. Ben koyunu yerken önüme koyunun böbreği gelince:

– Koyun etini severim ama böbrek kısmını daha fazla severim, dedim.

Bir ara ev sahibi genç ortalıktan kayboldu. Biraz sonra baktım ki, varı yoğu olan birkaç

koyunun hepsini keserek böbreklerini pişirip getirdi. Ben şaşkınlık içerisinde kalmıştım.

– Niçin varın yoğun olan bütün koyunlarını kestir? Ben sana böyle yap demedim ki, sadece koyun böbreğini sevdiğimi söyledim, dedimde o genç:

– Bana bir misafir gelmiş, elimde varken hiç onun sevdiği bir şeyi ikram etmemek olur mu? diye cevap verdi. İşte o genç benden daha cömerttir.

Bunun üzerine Hatem-i Tâî'ye sordular:

– Peki Onun bu ikramına karşı siz bir şey yapmadınız mı?

– Yapmaz olur muyum? Ona üç yüz deve, beş yüz koyun gönderdim.

– Sen ona bir servet göndermişsin, demek ki sen ondan daha cömertsin.

– Hayır, hayır! O benden daha cömert. Çünkü o, bana nesi varsa hepsini ikram etti. Oysa

benim gönderdiklerim malımın çok az bir kısmıdır.

VERİLEN BORCUN VADESİ

İyi kalpli bir vezir, yoksul ve muhtaçlara devlet hazinesinden borç para veriyordu. Borç alanlar: “Bunu ne zaman geriye ödeyeceğiz?” diye borcun vadesini sorduklarında, vezir:

Padişahımız ölünce ödersiniz, diye cevap veriyordu.

Bu duruma şahit olan biri padişaha gidip şikayet etti:

Efendimiz, sizin veziriniz devletin hazinesinden muhtaçlara borç para veriyor,

vadesini de sizin ölümünüze bağlıyor. Galiba onun niyeti kötü, sizin bir an önce ölmenizi istiyor, siz ölünce de paraları zimmetine geçirecek.

Bu şikayet üzerine padişah ister istemez endişelendi. Kıymetli vezirinin böyle şey yapacağına kesinlikle ihtimal vermiyordu ama yine de meselenin aslını astarını öğrenmek için vezirini huzuruna çağırıp bu durumu sordu. Bunun üzerine vezir dedi ki:

Padişahım, söylenenler doğrudur. Ben hazineden muhtaçlara borç para veriyorum ve bu borcun vadesini de sizin ölümünüze bağlıyorum. Ama bunu, ölmenizi istediğimden değil, bilakis daha çok yaşamanız için böyle yapıyorum. Siz de bilirsiniz ki her borçlu, bu vade dolmasın diye dua eder. Dolayısıyla borçlarını siz ölünce verecek olanlar, borçlarının vadesi dolmasın diye yani sizin ölmemeniz için dua edecekler. Malum Allah katında en makbul dualardan biri de borçlu kullarının duasıdır...

Efendim, hulsasa-i kelam, benim de maksadım ömrünüzün uzunluğu, sağlık ve afiyetinizdir.

İMÂM-I RABBÂNÎ HAZRETLERİ'NİN MEKTÛBÂT'ININ 1. CİLD, 193.TE

“EHL-İ SÜNNET’İN DOĞRU İTİKÂDINI EDİNMEK İÇİN, BÜYÜK İMÂM TÜRPUŞTÎ’NİN RİSÂLESİNİ OKUMAK PEK MÜNÂSİPTİR. ANLAŞILMASI KOLAYDIR. SOHBET DERSLERİNİZDE OKURSANIZ ÇOK İYİ OLUR” BUYRULAN

“TÜRPUŞTÎ RİSALESİ” (12)**Kulların Amellerini Allah-u Teâlâ
Ezede Bilmıştır**

Ehl-i Sünnet olarak biz “Ne varsa, kaza ve kaderledir” sözümüzü, icbar ve ikrah, yani zorla yaptırma manasında söylemiyoruz. Şu manada söylüyoruz ki, “Allah-ü Teala halkı yaratmadan önce, herbirinin ne yapacağını biliyordu. (Onun ilminde yanılma olmayacağından) yaratıldıklarında, Allah-ü Teala’nın şöyle şöyle yapacaklar diye hükmettiği o işleri işlerler.

Kur’an-ı kerimde kaza üç manaya gelir:

Birincisi, emir manasındadır. “Rabbin, sadece kendisine kulluk etmenizi, ana-babanıza da iyi davranmanızı, kesin bir şekilde emretti” (İsra suresi, 23. ayeti)

İkincisi, halk (yaratma) manasındadır. “Böylece onları, iki günde, yedi gök olarak yarattı ve her göge kendi görevini vahyetti (Fussilet suresi, 12. ayeti.)

Üçüncüsü, uyarmak ve korkutmak manasındadır. “Biz İsrail oğullarını, Kitapta: Siz yeryüzünde iki defa fesad çıkaracaksınız ve azgınlık derecesinde bir kibire kapılacaksınız, bu yüzden başınıza gelecek (belalar) için uyardık” (İsra suresi, 4. ayeti.)

İşte, ibadetler bildirdiğimiz bu üç mana itibariyle Allah-ü Teala’nın kazası iledir. Hem O’nun emri, hem O’nun yaratması, hem de vukua gelmeden önce bilmesi ve olacağını yazması iledir. Allah-ü Teala’nın günahlardaki kazası ise, Allah-ü Teala tarafından bir emirle olmayıp diğer ikisi ile, yani yaratması ve olmadan evvel bilip yazması iledir. Allah-ü Teala’nın rızası emrettiklerindedir. İrade ise, yaratması ile alakalıdır. Yani emir buyurdıklarında O’nun rızası, (beğenmesi)vardır. Ama yaratıp, şöyle olacak diye yazdıkları iradesi iledir, rızasıyla değildir. Rıza ile irade (beğenmekle dilemek) arasındaki fark şudur ki, günahlar O’nun iradesi (dilemesi) iledir diyoruz. Bu, kulunu, o günahı işlemeye mecbur eder demek değildir ancak, yaratır ve kulunu günahı işleyip işlememekte kendi irade ve ihtiyarında bırakır de-

mektir. O’nu yaratmasında ve kulunu kendi irade ve ihtiyarında bırakmasında nice hikmetler vardır ki, çok akıllıların akli bunun hakikatının künhüne (içine, özüne, mahiyetine) ulaşamaz.

Nitekim Meşiiyetin de iki manası vardır: Meşiiyet-i muhabbet ki bu, iman ve taatlarda meşiiyettir (Allah-ü Teala’nın istemesi ve dilemesidir). Burada hüküm manası taşır. İkincisi küfür ve günahları dilemesidir.¹(24)

(Kaderi inkâr edenler) diyorlar ki, Allah-ü Teala kulunun ne yapacağını bildiğine göre ve yapacağı şeyi Hak tealanın irade ve meşiiyeti ile yapacağına göre, meşiiyet, onu yapmasında olduğu halde, ona “Bu işi” yapma demek nasıl izah edilebilir?

Cevap olarak deriz ki, bu durumda, nehyetmekte, yani yapma demekte hikmetler vardır. Onların tarzı ile onlara en açık hüccet ve izah şöyle verilir: Onlara denilir ki, iblisi Allah mı yarattı. Şüphesiz “Allah yarattı” diyeycekler. Deyin ki, amma bütün kötülüklerin aslı odur. Sizin, kötülükleri yaratmadaki şüphemiz de bunun gibidir. Yine onlara sorun ki, Allah-ü Teala iblisi yaratmadan önce, ondan neler meydana geleceğini biliyor muydu? Zarûrî olarak, “biliyordu”, diyecekler. Deyin ki, “onu yarattı, o da emre itaatsizlik etti. Allah-ü Teala onu itaatsizlik ettirmeyebilir miydi?” “Elbette ettirmeyebilirdi”, diyecekler.

24) Dördüncü şüphe odur ki, eğer küfür Hak tealanın muradı (dileği) ise, onun meydana gelmesi Hakkın kazası iledir. Kazaya rıza da vaciptir. O zaman küfre rıza göstermek vacip olur. Halbuki küfre rıza küfürdür.

Cevabında deriz ki, burada iki itibar (taraf) vardır. Hak tealanın kazası ve ezeli iradesi ile meydana gelmesi itibariyle hikmetler taşır. Ona razı olmalıdır. Aksi takdirde Allah-ü Teala’nın kazasına, iradesine ve hikmetine itiraz etmeye yol açar. Diğer taraftan bizzat küfrün kendisi itibariyle ve kâfire ait olması bakımından kâfirlik beğenilmeyen, kötü bir iştir ve bütün nimetlerin hakiki sahibi olan her şeyi yaratıcısı katında en büyük suçtur. Elbette ona rıza küfürdür. Bir şeyin bir bakımdan iyi, diğer bakımdan kötü olması mümkündür. Mesela mazlum bir kimseyi bir zalimin elinden kurtarmak için yalan söylemek caizdir. Ama yalan söylemek hadd-i zatında kötü bir şeydir. Çünkü bir şeyin, bir hadisenin tersini söylemektir. Ama birisin kurtarmak için iyi olmaktadır. (Akâid-i Hüseyinî)

O zaman deyin ki, "İblisi yaratmadan önce ondan neler meydana geleceğini bildiği halde ve onu taat ve ibadet ehlinde yapmaya kadir iken, onu isyanı ile kendi isteği üzere bırakması, açıkça gösteriyor ki, şer (kötülük ve günahlar) Allah-ü Teala'nın meşiyet (dilemesi) ve taktiri ile dir. Kötülüklerin Allah-ü Teala'nın irade ve taktiri ile olduğunda izaha çalıştığımız şüpheniz için de, bu anlattıklarımız cevap olarak söylenebilir. Allah-ü Teala sizin düşündüğünüzden çok yüksektir. Enbiya suresi 23. ayetinde mealen, "Allah yaptığından sorumlu tutulamaz; onlar ise, sorguya çekileceklerdir" buyuruyor.

Bu bozuk İtikada saplananların yanıldıkları nokta, Allah-ü Teala'nın işlerini kendi işlerine benzetmelerindedir. Allah-ü Teala'nın fiil ve sıfatlarını, kendi fiilleri ve sıfatları gibi sanıyorlar. Ve yine zan ediyorlar ki, akıllarının almadığı anlayamadıkları şeyler muhaldir, olması mümkün değildir. Bu çok büyük bir yanlışlıktır.

Vahyin ve tenzilin haber verdiği ve ilk asır büyüklerinin naklettiği şeylere ve açıklanması icap edenleri açıkladıkları o kıymetli bilgilere uymak lazımdır. Sırrını, içyüzünü anlayamıyorsa, aklım ermiyor demeli, kabahati kendinde bulup, aczini itiraf etmelidir. Şeriatin durun dediği yerde durmalıdır.²(25)

O kimseye ne kadar şaşılır ki, aklından nice hesaplar yapar da, bilmediği bir takım şeylerin bulunacağını ve aklının bunlara eremeyeceğini anlayamaz. Bununla beraber işlerini yaratanın kendisi olduğuna inanır. Halbuki yine bilir ki, ne kadar çalışsa çabalasa, hakiki yaratanın vaz' eylediği (yaratıp ortaya koyduğu) bir harfi bile değiştiremez.

Mesela dudakla telaffuz ettiği bir 'm' harfini, ne kadar uğraşsa, gırtlaktan çıkaramaz. Aynı şekilde gırtlak harflerinden olan 'hı' harfini, dudaklarından çıkarmak istese, bunu başaramaz. Ama bundan sonra böyle bir acz içinde, kalkar da, güya kendini, kendi yaptıklarının yaratıcısı olarak bilir! Allah-ü Teala'nın tevfiğiyle doğru şura sahip olan bilir ki, Allah-ü Teala'nın işlerinde kulun hakkıyla anlayamadığı, içyüzlerini gereği gibi bilmediği çok şeyler vardır.

25) O halde senin şöyle inanman vaciptir. Her ne kadar hakikate ermiş büyük alimlerin bildirdikleri bu meselenin özüne, içyüzüne ulaşamazsan da, bu gizli manalar, öbür dünyada Cennete girdikten sonra, açığa çıkacaktır. Ancak bu dünyada nefsinin kötü isteklerinden kurtulmuş, ilahi tasarrufun nurlarına karışmış ve tabii ölümden evvel ihtiyari ölümle şereflenmiş olanlar bu sırı kavuşmuşlar. Cennet hayatını dünyada tatmış ve huzura kavuşmuş olanlar, bu meselenin hakikatine erişmişlerdir. Lakin gerektir ki, bu ve buna benzer meselelerde selef-i salihine uyasın.

Onlara şeriatin, yani İslamiyetin buyurduğu gibi iman etmek vacip ve lazımdır. Öldükten sonra dirilmek, amellerin tartılması... gibi. Kaza kader meselesi de bunlardan biridir. Dediğimi zgibi böyle şeylere iman etmeli, iç yüzlerini anlamaya, araştırıp ortaya çıkarmaya uğraşmamalıdır. Allah korusun, farkına varmadan doğru yoldan eğri ve çıkmaz sokaklara sapıp, felakete düşülebilir.³ (26)

Eshab-i kiram (Aleyhimürriđvan) Rasûlüllah'tan (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem), "Bizim yaptığımız işler, hazırlanmış mıdır, yoksa evvelce taktir olunmadan ilk biz mi yapıyoruz?" diye sual ettiklerinde: "Hayır, hazırlanmış işlerdir" buyurdu. "O halde biz ne sebeple amel ediyoruz" dediler. "Siz amel edin, iş yapın" buyurdu. Yani siz çalışın, amel edin, iş yapın, buyurulmuş olanı yapın ki, "herkesten, ne için yaratılmışsa o meydana gelir." Bu güzel sözde şuna işaret ediliyor ki, kadere iman, Allah-ü Teala'nın rububiyet hakkıdır.

O zayı edilmemelidir. Emir olunanları yerine getirmek ise, ubudiyet (kul olmaklık) hakkıdır. Herbiri yerli yerince ifa edilmelidir. Allah-ü Teala'nın ezelde bizi yaratacağı ve yapacağımız bütün işleri bilmesine ait olan İtikadımız, emir ve yasaklar altında bir mükelif olmadığımız ve madem ki öyledir, o zaman amel etmeye ne lüzum vardır deyip amel etmememize sebep olmasın. Bu iki haktan hangisinde eksiklik, kusur ve bozukluk olursa, ondan mesul oluruz.⁴(27)

26) Kaza kaderde çok zor yerler vardır. Allah-ü Teala'nın yardımı ve tevfiği (kolaylık vermesi) olmadan bu zorluktan kurtulunmaz. Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bu hususta tartışmayı men etti. Eshabını bu hususta ihtilaf ederler görünce, onları ikaz etti ve hatı mübarek yüzü kızardı ve ardından, "Sizden önce helak olanlar hep kaderdeki ayrılıkları yüzünden helak oldu. Kaderden konuşulduğunda, susunuz" buyurdu.

27) Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki, "Herbiriniz için Cehennemdeki ve Cennetteki yeri yazılmıştır." Yani Cehennemlikler ve Cennetlikler belirlenmiştir. Bu beyan üzerine Rasûlüllah'ın Eshabı (Aleyhimürriđvan, Ya Rasûlellah, madem ki, yazılmış ve herbirimizin Cennette veya Cehennemdeki yeri kesin olarak belirlenmiştir, o halde bu yazımıza güvenip ameli bırakmayalım mı? Zira Cennete ve Cehenneme girmek, amel işlemeden önce kararlaştırılmıştır. Amel bir işe yaramayacak demektir. O zaman niye amel edelim?" dediler. Resûl-i ekrem (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki, "Siz amel edin çalışın. Herkes, ne için yaratılmışsa, O'na o şey kolaylaştırılır. Saadet ehli olanlara (ismi Allah katında saadete erer diye yazılanlara) saadetli ameller müyesser olur. Şekavet ehli (kötü) olanlara da kötü ameller müyesser olur." Yani kaza ve kaderin ezelde mevcudiyeti, (biraz daha anlaşılır bir ifade ile, Allah-ü Teala'nın ezelde, kullarının yapacakları şeyleri bilmesi, iyi şeyler isteyip yapacaksa iyi bilmesi, kötü şeyler isteyip yapacaksa kötü bilmesi) iyi amelleri terke sebep değildir. Bilakis, iyi amel saadetin, (iyi kararın) kötü amel şekavetin (kötü sonuna) alametidir. (Akâid-i Hüseyinî)

HAŞERATIN YENİLMESİ VE BU NİSPETTE “KOŞNİL” BÖCEĞİNİN GIDA SEKTÖRÜNDE KATKI MADDESİ OLARAK KULLANIMININ FIKHÎ HÜKMÜ

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA FIKİH KURULU

Cisimlerde renk, ışığın dağılımına bağlı olarak ortaya çıkan bir görünüş olgusu, görme duyumuzu etkileyenin adıdır. Gıdaların insanları cezp eden ilk özelliği rengidir. Bir gıda maddesi ile ilgili ilk izlenim genelde görseldir ve renginin kabul veya reddedilmesi gıdanın tercih edilmesinde büyük bir etkiye sahiptir. Dolayısıyla bu minvalde yapılan pek çok çalışma renk ile lezzet arasında pozitif yönde bir ilişki olduğunu ortaya koymuştur.

Gıda sektöründe satışları artırıcı bir etken olması haysiyetiyle üreticiler tarafından yiyecekleri güzel bir renk kıvamında üretmek talep edilegelmiştir. Bunun içindir ki işlenmiş gıda ürünlerinde renklendirici kullanmak aşağı yukarı birkaç asra dayanmaktadır.

Tarihte karşımıza ilk çıkan gıda renklendiricisi ise kaktüsler üzerinde yapılmış bir halde yaşayan asalak böcek türü koşnilden elde edilen karmindir. Zira gayet saf ve kırmızı bir sıvıya sahip olan böcek türüdür.

Koşnil böceği, ilk olarak Orta ve Kuzey Amerika'daki Aztek ve Maya aşiretleri tarafından birtakım eşyaları boyama maddesi olarak kullanılırdı. Koşnil, altınla kıyaslanabilecek kadar değerli ticari bir maldı. Şehirler koşnil böceklerini toplar devlete gönderirler ve böylece imparatorluğun yıllık gelirine katkıda bulunurlardı. Sonra Orta Amerika'ya hâkim olan İspanyollar koşnilden elde edilen boyanın değerli olduğunu görünce, Avrupa'da o zaman kullanılagelen boyalardan daha iyi boya maddesi üretmeye başladılar.

Üretilen bu boya, Avrupa'da diğerlerine kıyasla daha popüler hale geldi ve genel olarak kozmetik, tekstil ve az miktarda gıdalarda kullanılmaya başlandı. Romalı Katolik Kardinallerin elbiseleri koşnil ile boyanır, aynı zamanda İngiliz askerlerinin ceketleri de bu boya ile boyatılırdı.

Neticede Koşnil, Londra ve Amsterdam Ticari Mal Değiştirme Merkezi'nde düzenli olarak ticareti yapılan ve fiyatı yüksek olan bir ürün oldu. Buna rağmen birçok Avrupalı onun nerden geldiğini bilmiyordu.

19. yüzyılda, böcekler Kanarya Adaları tarafından ithal edildi ve büyük oranlarda üretimleri yapıldı; Böylece Meksika tekeli sona erdi. 1868'de Kanarya Adaları altı milyon pound ağırlığında koşnil ihraç etti. Alizarin koyu kırmızı boyasının ve 19. yüzyılın ortasında Avrupa'da gıda ve tekstil için birçok yapay boyanın üretilmesi sonucu koşnil boyasına talep, hızla azaldı.¹Fakat birçok üretici ve tüketicinin sentetik boyalar yerine doğal boyaları tercih etmesi sonucu, son yıllarda koşnil boyası ticari olarak tekrar değer kazandı. Bugün de doğal renklendirici E120 unvanıyla elde edilmeye ve birçok işlenmiş gıda ürünlerinde kullanılmaya devam ediyor.

Konumuz olan böceğin inceleyeceğimiz tarafı da kendisinden türlü türlü yöntemlerle elde edilen boyanın gıda ürünlerine katılmasının caiz olup olmadığıdır.

Öncelikle; genel manada “Haşerat” cinsi varlıkların temiz veya necis/pis oluşunun hangi esasa göre belirleneceği ve elde edilen sonuç itibarıyla yenilip yenilemeyeceğine dair sabit olacak hükmün tespit edilmesi gerekmektedir.

Hanefi ve Şafii Mezhebinin hükmü

Hükümleri açısından hayvanlar, denizde ve karada yaşayanlar olarak ikiye ayrılır. Denizde yaşayanlar: Hanefi mezhebine göre; balık denilenlerin dışında kalanlar yenilmez.

Karada yaşayanlar: Bunlar üç kısımır:

1. Kanı olmayanlar. Bunlar; sinek, çekirge, örümcek ve emsal hayvanlardır.

2. Akıcı kanı olmayanlar. Bunlar; yılan ve genel olarak haşerat ve emsal hayvanlardır.

¹ J. Behan, “The Bug That Changed History/Tarihi Değiştiren Böcek”.

3. Akıcı kanı olanlar.

Çekirge hariç ilk iki kısımda bulunan hayvanların yenilmeyeceğine dair Hanefi mezhebinde ittifak/görüş birliği vardır. Ancak Şafiler, çekirgenin yanı sıra kertenkele yenilmesinin de mübah olduğundan söz etmektedirler.

İstisna edilenler dışında haşerat yemenin haram olma sebebi, bu hayvanların zikredeceğimiz ayette geçen habisler (pis olanlar)'den olmalarıdır. Zira Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ

“...Onlara iyi ve temiz şeyleri helâl, kötü ve pis şeyleri haram kılar...”²

Diğer mezheplerden haşeratın mübah olduğuna hükmedenler, delil olarak şu ayet-i celileyeye dayanırlar.

قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خَنْزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلًا لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“De ki: “Bana vahyolunan Kur’an’da bir kimsenin yiyecekleri arasında leş, akıtılmış kan, domuz eti -ki o şüphesiz necistir- ya da Allah’tan başkası adına kesilmiş bir (murdar) hayvandan başka, haram kılınmış bir şey bulamıyorum. Fakat istismar etmeksizin ve zaruret ölçüsünü aşmaksızın kim bunlardan yeme zorunda kalırsa yiyebilir.” Şüphesiz Rabbin çok bağışlayandır, çok merhametlidir.”³

Hanefi ve Şafii âlimler, bu ayetin İslam’ın ilk döneminde inmiş olduğunu, sonradan gelen haram kılıcı ayetlerin onu nesh ettiğini vurgulamışlardır.

Netice olarak koşnil böceğinin yenilmesi veya gıda sektöründe katkı maddesi olarak kullanılması Hanefi ve Şafii mezheplerine göre, meşru değildir. Ayrıca ne gıda sektöründe renklendirici olarak ne de herhangi bir başka sebeple alım-satımı caiz olmaz.

2 Araf/157

3 Enam/145

Yeri gelmişken; Hanefi mezhebinin son dönem âlimlerinden İbn-i Abidin (Rahimehullah) Reddu’l-muhtar isimli eserinde kırmızı böcek namıyla bahsettiği böceğin sadece elbise ve benzeri eşyalarda boyama maddesi olarak kullanılmasına cevaz vermiştir. Bununla birlikte yenilemeyeceğini açık bir şekilde ifade etmiştir. Dolayısıyla mezkur kitapta geçen ibarenin, konumuzla yani koşnilin yiyecek ürünlerine katılmasıyla bir alakası yoktur.⁴

Maliki Mezhebinin Hükümü

Haşeratın yenilmesi hakkında mezhepte iki görüş vardır.

1 – Tezkiye edilsin veya edilmesin yenilmesi haramdır. Bu görüşü, İbn-i Urafe ve Karâfi gibi Maliki âlimleri benimsemiş olsa da mezhebin ekserisi bunu kabul etmemiştir.

2 – Niyet, besmele ve tezkiye ile haşeratın yenilmesinin mübah olmasıdır. Mezhepte kabul edilen görüş budur.

Maliki uleması haşeratın tezkiyesinin nasıl yapılacağı hususunda farklı görüşler beyan etseler de rivayetler iyice tetkik edildiğinde tezkiyeyi yapma şeklindeki ihtilafın fazilet hususunda olduğu anlaşılır. Zira her ne şekilde tezkiye edilirse edilsin (ölümü hangi şekilde olursa olsun) besmele ve niyet edilerek yapıldıysa yenileceğinde ittifak vardır.⁵

Dolayısıyla koşnil böceğinin gıda maddelerinde renklendirici olarak kullanımı böceği öldürme esnasında niyet, besmele ve tezkiye ile mübah olabilir. Bunlardan biri bulunmadığı takdirde bu böceğin Maliki mezhebince yenilmesi ve yiyecek maddelerinde kullanılması caiz olmayacaktır.

Hanbeli Mezhebinin Hükümü

Hanbeli mezhebinde, hakkında nas/ayet veya hadis olanlar müstesna bir hayvanın temiz ya da necis/pis olabilmesinde belirleyici etken, vücudunda kan bulunup bulunmamasıdır.

4 Bkz. Ebu Cafer el-Hinduani, “Fetava-i Hindiyye”, 5/289.

Bkz. İbn-i Abidin, “Reddu’l-Muhtar”, 5/51.

Bkz. El-Maverdi, “el-Havi’l-Kebir” 5/844

5 Bkz. “Müdevvene-i Sahnûn”, 1/542.

Bkz. “Mevahibü’l-celil”, 3/230.

Bkz. “Haşiye-i Düsûki”, 2/115.

Bkz. “Haşiye-i Advî”, 3/27.

Hanbeli fakihlerinden İbn-i Teymiye, canlıların temiz veya necis/pis olması sadedinde, şöyle der:

Canlılar iki kısımdır:

- a) Akıcı kanı olanlar
- b) Akıcı kanı olmayanlar

Hanbeli âlimler, akıcı kanı olmayan canlı veya ölü hayvanların temiz olduğuna hükmetmişlerdir. Onlara göre; ölü bir canlının necis/pis oluşunun tek sebebinin bedende kanın katılaşıp hapsolmesi olduğunu, dolayısıyla akıcı kanı olmayan canlıların necis/pis olamayacağını ifade etmişlerdir.⁶

Allame Şenkıtî'de "**Zadü'l- Müstaknî**" şerhinde mezkûr bilgileri Hanbeli fakihlerine isnat etmiş ve görüş sahipleri adına ilave olarak; "canlı bir hayvanın kesilip tezkiye edilmesi akabinde temiz olacağı ile hükmedildiğini dillendirmiş ve ifade edilen görüşün şeri hükümlerin bütünüyle değerlendirilerek verildiğini vurgulamıştır."⁷

(Fıkıh açısından incelemesini yaptığımız Koşnil'in, anatomik araştırmalar neticesinde vücudunda kan bulunmadığı için İbn-i Teymiye'nin eserinde kaydettiği taksimin konumuz dahilinde olmayan bölümüne değinmiyoruz.)

Konumuz kapsamında Ebu Muhammed İbn Kudame, "**el-Kafi**" isimli eserinde farklı bir sınıflandırmaya giderek açıklamalarda bulunmuş ve delil olarak Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'den nakledilen "**sizden birisinin kabına sinek düştüğünde sineği kaba batırsın. Zira onun bir kanadında hastalık diğer kanadında o hastalığın şifası vardır**" hadisini kaydetmiştir.⁸

Muhammed Süleyman Eşkar, "**el-Mücella fi'l-Fikhi'l- Hanbeli**" isimli eserinde "necis canlılar" konusunu işlerken bunlardan istisna mahiyetinde akıcı kanı olmayan canlıları zikretmiş ve bunların temiz olduğunu söylemiştir. Yapılan nakiller neticesinde görüldüğü gibi akıcı kanı olmayan hayvanlar tahir yani temizdir.⁹

Ebu'l- Ferec İbn-i Kudame, "**Şerhü'l- Kebir**"

6 Muhammed Ravvas Kalacı, "**Mevsuatü Fikhi İbniTeymiye**", II/1238 vd.

7 Şenkıtî, "**ŞerhüZadi'l- Müsteknî**", 23/7. (Şamile)

8 İbnKudame, "**el-Kafi**", 1/32.

9 Muhammed Süleyman Eşkar, "**el-Mücella fi'l- Fikhi'l- Hanbeli**", 1/74 vd.

İsimli eserinde "eti yenilmeyen canlılar" başlığı altında, akıcı kanı olmayan canlıların her cüzüyle temiz olduğunu ve buna rağmen yenilemeyeceğini açıkça ifade etmiştir.¹⁰

Ayrıca "**el-Vazıh fi Fikhi'l-İmam Ahmet**" isimli eserde, konumuz dâhilinde akıcı kana sahip olmayan canlılara örnek olarak verilen bazı hayvanların ismi açıkça kaydedilmiş ve kendilerini yemenin caiz olmadığı ifade edilmiştir.¹¹

Şenkıtî, "**Zadü'l- Müsteknî**" şerhinde yiyeceklerden türeyen kurtların dışındaki bütün haşaratı yemenin haram olduğunu ifade etmiş ve illet olarak da Müslüman toplumun böyle bir canlıyı habis olarak değerlendirdiğini dile getirmiştir.¹²

İbn Kudame ise "**Şerhü'l- Kebir**"inde "**...Onlara iyi ve temiz şeyleri helâl, kötü ve pis şeyleri haram kılar...**"¹³ ayetini delil göstererek hicaz ehlinin temiz gördüğü haşaratın yenilebileceğini, habis gördüklerinin ise yenilemeyeceğini ifade etmiştir.¹⁴

Sonuç olarak; haşarat cinsi canlıların yenilmesi haramdır.

Allame İbn-i Kudame: Haşarat cinsi canlıların satışında bir fayda görülemeyeceğinden satışlarının haram olduğunu ifade etmiştir.¹⁵

"**Zadü'l- Musteknî**" şerhinde Şenkıtî, aynı görüşü zikretmiştir.¹⁶

Ezcümle; Koşnil böceği, temiz olmakla birlikte yenilmesi ve satılması Hanbeli mezhebinde haramdır.

Her şeyin en doğrusunu bilen yalnız Allah Teâlâ'dır.

10 Ebu'l- FerecİbnKudame, "**Şerhü'l- Kebir**", 2/349.

11 Ali Ebu'l- Hayr, "**el-Vazıh fi Fikhi'l- İmam Ahmet**", 528 vd.

12 Şenkıtî, "**ŞerhüZadi'l- Müsteknî**", 398/11. (Şamile.)

13 Araf/157

14 İbnKudame, "**Şerhü'l- Kebir**", 11/72.(Şamile.) Aynı konu için bkz. "**el-Muğni**",11/66.(Şamile)

15 İbnKudame, "**Şerhü'l- Kebir**", 15/13/95. (Şamile.)

16 Şenkıtî, "**ŞerhüZadi'l- Müsteknî**",144/7. (Şamile.)

Hikmetli Sözler

“Dört şeyi dört yere bırakın;
Uyumayı kabre. Rahatı Sırat Köprüsüne.
Övünmeyi Mizan’a. Arzu ve istekleri Cennete.”
Hazreti Ebû Bekir (Radıyallahu Anh)

“Dört şey geri gelmez;
Söylenen söz, Atılan ok,
Geçen zaman. Kaçırılan fırsat.”
Hazreti Ömer (Radıyallahu Anh)

Dünya, âşıklarına mihnet yeridir.
Lezzetlerine aldanmayanlara, nimet yeridir.
İbadet edenlere kazanç yeridir. İbret alanlara hikmet yeridir.
Onu tanıyanlara selamet yeridir. Ana rahmine nisbetle,
cennet gibidir. Ahirete nisbetle çöplük gibidir.
Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri

“Zikrullah öyle bir kaledir ki hem zahir
düşmandan, hem de batın düşmandan korur.”
Mahmut USTAOSMANOĞLU
(Kuddise Sirruhu)

Tevâzu; kimden olursa olsun
hakkı kabul etmektir.
Fudayl b. İyad (Kuddise Sirruhu)

Biz kimi insanlar gördük ki, onlar
yaptıkları amellerle riya yapıyorlardı.
Şimdi ise öyle insanlar var ki, yapmadıkları
amellerle riyakarlık yapıyorlar
Fudayl b. İyad (Kuddise Sirruhu)

“Malın bedeli mal vermektir.
Paranın bedeli zekat vermektir.
Aşkın bedeli ise can vermektir can!..”
Şehid Bayram Ali Öztürk

AKREP SOKMADAN, SİYONİST VURMADAN DURAMIYOR MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

Geçtiğimiz Ramazan ayını ve Ramazan Bayramını buruk geçirdik. Malumunuz Siyonistler, Ramazan ayında başlayıp Bayram boyunca da devam eden saldırılarıyla Gazze’de tarihte eşine az rastlanan bir katliama imza attılar. Hem denizden hem karadan hem de havadan yapılan ve yirmi sekiz gün süren korkunç saldırılarda, iki bine yakın Filistinli hayatını kaybetti, on bine yakın kişi de yaralandı. Maalesef ölenlerin büyük çoğunluğu ise çocuklar ve kadınlardan oluşuyordu.

İsrail Devleti, Batı Şeria’da kaçırılan üç Yahudi yerleşimcinin öldürülmesini bahane ederek Gazze’ye bu korkunç saldırıları başlatmıştı. Ne hikmetse yapılan her saldırıdan önce bilinmeyen birileri tarafından ya İsrail’e füze atılır ya da birkaç Yahudi yerleşimci kaçırılır veya öldürülür.

Bu bahaneyle saldırıya geçen siyonistler, tüm teknolojik imkanları ve son model silahlarıyla, o bir avuç beldeye adeta ölüm yağdırır.

Bu siyonistlerin saldırıları bir değil-iki değil. 2008 yılından itibaren hem askeri operasyonla cehenneme çevirdiği, hem de ablukaya alarak adeta bir açık hava hapishanesine dönüştürdüğü Gazze’ye devamlı saldırıyor. Bundan önce de 2012 yılında “Bulut Sütunu” ismiyle operasyon yapmıştı. Ondan önce de 2008 yılında “Dökme Kurşun” ismiyle hem havadan hem de karadan, yaklaşık bir ay süren bir saldırıda bulunmuştu. Bu saldırı neticesinde bin beş yüze yakın Filistinli hayatını kaybetmiş ve beş bin civarında insan yaralanmıştı. Evler, okullar, camiler, hastaneler yıkılıp harabeye çevrilmiş, Gazze hayalet bir şehir haline gelmişti. Yani bu Siyonistler, sokmadan duramayan akrep gibi saldırmadan duramıyor.

Hani anlatılır; bir akrep nehirden karşıya geçmek istiyor ve oralarda telaşlı telaşlı dolanıyor-muş... O sırada karşıya geçmek üzere olan bir kurbağa görmüş ve hemen yanına yaklaşmış:

- Beni de sırtına alıp karşıya geçirir misin? diye rica etmiş. Kurbağa biraz

endişeli şekilde:

- Geçirmesine geçireyim ama sen rahat durmaz yolda beni sokarsın, demiş.

Bunun üzerine akrep şöyle cevap vermiş:

- Olur mu hiç, şayet seni sokarsam o zaman ben de boğulurum.

- Peki sokmayacağına söz veriyor musun?

- Sana namus ve şeref sözü veriyorum!

Kurbağa akrebi sırtına almış ve nehrin karşısına geçmek için başlamış yüzmeye. Tam nehrin ortasına gelmişler ki kurbağa boyun kısmında müthiş bir acı hissedince, akrebin sözünde durmadığını ve zehirli iğnesini soktuğunu anlamış. Acı içinde:

- Hani namus ve şeref sözü vermiştin, bunu neden yaptın? Diye sormuş. Akrep kısa ve öz cevap vermiş:

- **Huyum kurusun sokmadan duramıyorum!**

Evet akrep sokmadan, Siyonistler ise vurmadan duramıyor. İşte geçtiğimiz Ramazan Ayı'nda yine acımasızca Gazze'yi vurdu. Hem de insan hakları teranelerinin ayyuka çıktığı, hayvan haklarının gündem olduğu çağımızda, medeni (!) dünyanın gözü önünde bebek katili siyonist ordu, masum sivil halkın üzerine ölüm yağdırdı. Adeta bir soykırımın yaşandığı Gazze'de birkaç aylık bebeklerden tutunda, yetmiş yaşındaki masum insanlara kadar vahşice katletti. Atılan bomba ve roketler sebebiyle binalar harabeye döndü, hayat felç oldu.

Gazze, vahşi bir ambargo ve kuşatma altına alındı. Yaralıları hastaneye götürecek ambulans yok, ilkel şartlarda ve binbir zorlukla hastaneye götürül-seler bile tıbbî ilaçlar yetersiz, tedavi edecek araç ve gereç imkânsızlığı var. Ayrıca halk doğal ihtiyaçlarını bile temin etmekten mahrum bir hale gelmiş.

Orada yaşanan dram, sadece Filistin halkının dramı değil; alev alev yanan, yıkılıp-dökülüp harabeye çevrilen sadece o topraklar değil; aynı zamanda insanlığın onuru, haysiyeti ve izzetidir.

İslam alemi adına büyük bir utanç

Bu katil devlet, son yıllarda yaptığı saldırılarını sürekli Ramazan Ayı'na denk getirip, bu mübarek ayı tüm İslam alemine zehir ediyor. Tabi bu bir tesadüf değil, bilakis bir plan ve program çerçevesinde yapılan bu saldırılar, aslında İslam âlemine yönelik bir hakaret ve meydan okumadır. Düşünebiliyor musunuz?. İsrail Devleti o kadar İslam ülkesi arasında gözüne kestirdiği Filistin halkına pervasızca saldırıyor. Vuruyor, kırıyor, yakıyor, yıkıyor... Filistin halkının bu acı feryatları gök kubbeyi inletiyor ama tüm dünya bunu seyrediyor. Çekilme çağrıları, kınamalar yapılıyor fakat İsrail'in umurunda bile değil, işgale tüm şiddetiyle devam ediyor.

Mağdur ve mazlum durumdaki Filistin halkı, çağın en gelişmiş silahları ile katliama uğrarken, en acımasız ve dehşet verici olaylar bütün dünya kamuoyunun gözü önünde cereyan ederken, dünya sus-pus olmuş. Sanki herkesin üzerine ölü toprağı serpilmiş...

Peki bu gözü dönmüşlere kim engel olacak. Bu işgale kim dur diyecek?!

İslam Coğrafyasının göbeğinde, bu kadar İslam Devletinin arasında, bu katil devletin her canı istediğinde Gazze'ye saldırıp altını üstüne getirmesi, İslam alemi adına büyük bir utançtır!..

Bu densizlere haddini bildirecek, o çirkin suratlarına okkalı bir tokat aşkedi; "bir daha Gazzeye saldırmak mı, tövbeler olsun" dedirtecek radikal tedbirler ne zaman alınacak?..

Ne batıdan ne de İslam dünyasından caydırıcı bir tepki gelmediği müddetçe, Siyonistlere karşı net bir tavır alınmadığı sürece bu katliamlara maalesef devam edecekler. Zira bu vampir sürüsü şimdilik kana doydu ve Gazze'den çekildi. Peki sonra... Bu melunların kan krizi tutunca tekrar saldırmayacaklar mı?.. Yine bir bahaneyle, (bilinmeyen birileri tarafından İsrail'e füze atılması veya birkaç Yahudi

yerleşimcinin kaçırılması bahanesiyle) aynı şekilde Gazze'ye bombalar yağdırmayacaklar mı? Sivil demeden asker demeden; bebek, kadın, yaşlı demeden katledip yüreklere ateş düşürmeyecekler mi?..

Soykırımcı zihniyetin dışa vurumu

Hatırlayacak olursak, katliamın henüz kara harekâtı safhası başlamadan bir-iki gün evvel, daha fazla kan dökülmesini isteyen Ayelet Shaked adındaki İsraili bir kadın milletvekili, Gazze'ye yapılacak saldırılara destek vermek için şöyle demişti:

“Hepsi bizim düşmanımız ve onların kanı bizim elimizde olmalı. Bu öldürülen teröristlerin anneleri için de geçerli. Annelerin oğullarının peşinden gitmeleri adil olur. Ölmeliler ve evleri yıkılmalı ki bir daha terörist yetiştiremesinler”

Bu nasıl kin, bu nasıl nefret, bu nasıl bir düşmanlık... Bunlar, ehli insafın ve ehli vicdanın kanını donduracak çok çirkin ifadeler. Gerçekten insan hayret ediyor. Kendisi de iki çocuk annesi olan bir kadının Gazzeli Müslüman anneler için soykırım kokan sözler söylemesi, onun annelikten nasibini alamamış canavar ruhlu biri olduğunun göstergesidir.

Tabi yahudiler içinde siyonist zihniyeti taşımayanlar da var. Mesela İsraili yazar Hillel, kadın milletvekili Shaked'in bu sözlerini ve tutumunu Nazilere benzeterek: “pasaportumu yakmak üzereyim. İsraililer artık kurban değil fail.” diyerek, tepki göstermişti. Zaten bu katliamları ve sözleri hiçbir vicdan sahibinin kabul etmesi mümkün değil.

İsrail Devleti'nin Gazze saldırıları devam ederken, o günün haber sitelerinde yayımlanan bir başka haber ise şöyleydi;

“İsrail'de fanatiklerin **“soykırım”** taleplerine bir yenisi eklendi. İsrail'in dünyada en çok okunan siyasi gazetelerinden Times of Israel'in internet sitesinde iki gün önce yayımlanan Yochanan Gordon imzalı yazıda, **“Kadın çocuk tüm Filistinlilerin yok edilmesi meşrûdur”** ifadesi kullanıldı.

“Soykırım hoş görülebilir” başlıklı yazıda; **Sadece Hamas'ın değil kadın, çocuk ve masum sivillerin kutsal amaç uğruna toptan yok edilmesi kabul edilebilir,** denildi.”

Geçmişte kendileri de soykırıma maruz kalmış ve bu acıyı yaşamış bir milletin böyle sözler söylemesi, gerçekten çok hayret verici... Bu çirkin ifadeler onların soykırımcı zihniyetin dışa vurumudur. Yani bu siyonistler, hedeflerine varmak konusunda her şeyi mubah gören bir zihniyete sahipler. Sivil asker, suçlu suçsuz ayırımı yapmadan herkesin yok edilmesini meşru görebiliyorlar.

“1 Shot 2 Kills/Bir atışta iki kişi

Yine hatırlayacak olursanız, siyonistlerin katliam ve soykırım zihniyetlerini ortaya koyan bir başka haber ise şöyledi:

“...Gazze saldırılarının ardından katliam emri aldıkları yönünde itiraflarda bulunmaya başlayan İsrail askerlerinin, katliam zihniyetinin hakimiyetini sloganlarla giydikleri tişörtlere yansıttığı ortaya çıktı. Haaretz gazetesi, İsraili askerlerin acemilik döneminin ya da sahadaki görevlerinin bitişi kutlamak için giydikleri tişörtlerle ilgili bir haber yaptı. Askerlerin meşhur ettiği tişörtler halk arasında çok tutunca yeni bir moda akımı da başladı! En çok satanlar, **hamile bir Filistinli kadını, silahın hedefinde göstererek “1 Shot 2 Kills” yani “Bir atışta iki kişi”** yazan tişörtler oldu...”

İşte bu, siyonist İsrailin Filistin halkına uyguladığı soykırımcı zihniyetin tezahürüdür. Demek, çocukları doğup başımıza bela olur korkusuyla hamile kadınları bile hedefe koyabiliyorlar. Demek annelerinin karnındaki henüz doğmamış çocuklardan bile ödleri patlıyor. Çünkü Filistin'de, Gazze'de doğan çocuklar, diğer beldelerde doğup oyuncaklarıyla oynayarak büyüyen çocuklara hiç benzemiyorlar. Zira onların gözlerinin önünde anne-babaları şehid olmuş, atılan bir bombayla kardeşleri parçalanmış, evleri başlarına yıkılmış. Mermi ve bombaların yağmur gibi yağdığı coğrafyada büyüyen bu çocukların dünya adına kaybedecek hiçbir şeyleri kalmamış. Şehadeti en büyük rütbe görerek, topların-tankların karşısına imanlarıyla, taş ve sapanlarıyla çıkıyorlar. İşte onun için bu çocuklardan çok korkuyorlar, onun için

daha doğmadan annesinin karnında, annesiyle beraber ölmesini istiyorlar.

Filistinli çocuklara bu vahşeti reva görenler, ibre kendilerine dönünce, mesele kendi çocukları olunca söylemleri tamamen değişiyor. Siyonistlerin Gazze'ye saldırıları başladığında BBC verdiği ilk haberde şöyle diyordu:

“...Bir İsraili anne ve kızı, Ashkelon'a düşen bombanın ardından adeta şok geçirdi”

Şu, çifte standart haberi görüyor musunuz? Bilmem nereye düşen bombanın sesinden dolayı anne ve kızı çok korkmuş.. Halbuki o sıralarda Gaaze'ye düşen bombalar sebebiyle onlarca yavrucak paramparça olmuştu...

Aşkelon'a bir taş düştüğünde İsraililer adeta neye uğradığını şaşırıyor ve korku nöbetine tutuluyorlar. Ortalığı ayağa kaldırıp bunu terör saldırısı olarak kabul ediyorlar. Ama kendileri tanklarıyla, toplarıyla, kimyasal silahlarıyla Gazze'ye girip yakıp-yıkıp-katliam yapınca bunun adı “meşru müdafaa hakkı” oluyor.

Masum bir halka acımasızca saldırarak yakıp yıkacaksın, kadın-çocuk demeden acımasızca öldüreceksin, bunun adı da “meşru müdafaa hakkı” olacak öyle mi?.. El-insaf!..

İnsan hakları, özgürlükler ve demokrasi bezirganlığı yapan Amerika ve Batı'ya göre İsrail terör yapmıyor kendisini savunuyormuş. Terörü ise Filistin halkı yapıyormuş. Bu durumda İsrail'in, Gazze'de kadın, çocuk, yaşlı demeden katletmesi, şehirleri tarumar edip hayalet şehir haline getirmesi terör değil, meşru müdafaa hakkıymış.

İnsan merak ediyor. Şu meşru müdafaa hakkını bir kere de Müslümanlar kullanıp İsrail devletine karşı yapsalar, Siyonistlerin Gazze'ye yaptığı gibi, Telaviv'i tarumar edip altını-üstüne getirseler, o zaman dünyanın tepkisi ne olurdu acaba?..

Aslında İsrail'in bu denli pervasızca saldırması, sadece Amerika'nın kayıtsız şartsız destek vermesi değil, aynı zamanda bölgedeki Müslüman geçinen gizli müttefiklerinin de desteği sebebiyledir. Mesela darbeyle indirilip hapse tıkkılan Mursi yönetimi bugün Mısır'da işbaşında olsaydı, İsrail bu kadar rahat olabilir miydi?..

Veya bu gün darbecilerin yönettiği Mısır Devleti, Filistinlilerin safında denilebilir mi?.. Sen boş ver Filistin halkının yanında olmayı, Refah kapısını kapatıp Gazze'ye ambargo uygulayarak, bir manada İsrail'in katliamlarına ortak olmuş sayılır. Bakın o günkü haber sitelerinde yayımlanan bir haber şöyleydi:

“Vefa Hastanesi Müdürü Basman Elashi, İsrail bombardımanının sürdüğü Gazze'deki durumu Al Jazeera Türk'e şöyle anlattı: ‘... Gazze'de dışardan gelen gönüllü doktorlarımız var. Bunlardan bazıları Belçika, Fransa ve İngiltere'den. İçinde Müslüman olanları da var, olmayanları da var. Fakat İsrail ve Mısır, gönüllü doktorların çoğunun girişine izin vermedi. Mısır, Ariş'e gelen birçok gönüllü doktorun girişine izin vermedi. Elli Mısırlı doktor da Refah Sınır Kapısı'ndan girmek istedi. Onlara da izin verilmedi.”

Gazze'de yaralananları tedavi etmek için gelen gönüllü doktorlara bile izin vermeyen Mısır'ın başındaki bu darbecilere, milyar dolarlar vererek destekleyen Suudi Arabistan, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri gibi Müslüman devletler de dolaylı olarak İsrail'i desteklemiş olmuyorlar mı?.. Maalesef dolaylı da olsa onların bu katliamlarda payı var. Sen, hem Gazze'nin yokluk içinde kıvrınmasına sebep olan Mısır'daki darbeci yönetimi maddi-manevi her şeyinle destekleyeceksin, sonrada Gazze'de yaşanan katliamları dil ucuyla kınayıp timsah gözyaşları dökeceksin. Allah aşkına kim inanır?..

Müslüman ülkelerin başında bulunan, makam-mevki veya bir takım dünya menfaatler uğruna kendi halkına ihanet eden şuursuz idarecileri Rabbim bir an önce def eylesin. İslam alemini bir çatı altında toplayıp ehli sünnet çizgisinde birleştirecek idarecilerin önünü açsın. Mevla Teala başta Gazze'dek kardeşlerimiz olmak üzere, dünyanın her neresinde mazlum, boynu bükük Müslüman kardeşlerimiz varsa, hepsine yardım ederek vatanlarında emniyet ve huzur içerisinde yaşama imkân ve fırsatları ihsan eylesin. Amin!

Fi emanillah!

ORHAN GAZİ HAZRETLERİ

(Rahmetullahi Aleyh)
AYŞE DİLARA ÜNLÜ

BABASI: OSMAN GAZİ
ANNESİ: MALHUN HATUN
DOĞUMU: 1281
ÖLÜMÜ: 1362
SIRASI: İKİ
SALTANATI: 1326-1359 (33)

Orhan Gazi 1281 yılında doğdu. Orhan Gazi, sarı sakallı, uzunca boylu, mavi göz-
lüydü. Yumuşak huylu, merhametli, fakir
halkı seven, ulemaya hürmetli, dindar, adaletli, hesabını
bilen ve hiçbir zaman telaşa kapılmayan, halka kend-
isini sevdirmiş bir beydi. Sık sık halkın arasına karışır,
onları ziyaret etmekten çok hoşlanırdı.

Orhan Gazi daha 15 yaşında iken harplere iştirak
etmiş ve hayatının büyük bir kısmı harp meydanlarında
geçmiştir. Orhan Gazi, babası Osman Gazi'nin 1326'da
vefatı üzerine beyliğin başına geçti.

ANADOLU'DA FETİHLER

6 Nisan 1326'da kuşatma altında olan Bursa alındı.
Devletin merkezi Bilecik'ten Bursa'ya nakledildi.
Osmanlı sınırları Karadeniz ve İstanbul Boğazı'na doğru
genişletildi. Osmanlıların Kocaeli yarımadasındaki
kaleleri alarak, İstanbul Boğazı'na kadar gelmeleri, Bi-
zans İmparatorluğu'nu telaşlandırdı. İmparator III. An-
dronikos, hem fethedilen kaleleri geri almak, hem de
kuşatılmış olan İznik'i kurtarmak için bir ordu hazırladı
Beyliği ele geçirildi ve Ankara fethedildi.

RUMELİ'YE GEÇİŞ

Orhan Gazi'nin hükümdarlığının son döneminde
yeni bir strateji ortaya çıkmıştır. Bu strateji Bizans'a
yardım etme vesilesiyle Rumeli'ye Osmanlı askeri
gönderilmesi ile başlayıp; Osmanlı'ların ve Türkler'in
Rumeli'de toprak edinip şehirlere de yerleşmesi ve
sonucunda da Orta Avrupa'ya uzanacak olan sürecin
başlaması ile devam etmiştir.

Orhan Bey'in Bizans'a yardım etmesi, bir iç isy-
an sonrası imparatorluk tahtına geçen VI. Yannis
Kantakuzenos'la kurulan yakın ilişkilerle başlamıştır.
Yakın ilişkiler sonucu Orhan Gazi 1346'da Bizans
İmparatoru VI. Yoannis Kantakuzinos'un kızı Teodora
ile evlenmiştir.

VI. Yannis Kantakuzenos damadı Orhan Bey'den
askeri destek istemiştir. Bu yardımın sonucu olarak
1353'de Çimpe kalesi Süleyman Bey'e bir askeri üst
olarak verilmiştir. Süleyman Bey buraya ve civarına
askerlerinin ailelerini ve göçmen Türkmenleri
yerleştirmeye başlamıştır ve bu kale Osmanlı'ların
Avrupa'ya bir köprübaşı noktası olmuştur.

Osmanlı'lar Trakya'da Bizans şehirlerini birer birer
zaptetmeye başlamışlardır. Çimpe Kalesi ve Gelibolu
kale ve şehirinden başlayarak Bolayır, Keşan ve Rodos-
cuk (Tekirdağ) 1354 de fethedilmiştir. Bunun yanında
fethedilen toprakları korumak amacıyla Rumeli'de
geniş bir iskan politikası uygulanmış ve Anadolu'dan
Trakya'ya Türkler getirilip yeni fethedilen yerleşkelere
iskan edilmişlerdir. Ayrıca, zaten Trakya topraklarında
bulunan korsanlık, haydutluk ve çetecilikle geçinen
Türkler, Aydınogulları ve Saruhan orduları kalıntıları
da Osmanlılara katılmışlardır. 1356'da Osmanlılar Çor-
luya kadar ilerlemişlerdir.

VEFATI

Orhan Bey babasından 16.000 km² olarak tes-
lim aldığı toprakları altı misline çıkararak 95.000
km² yapmıştır. Orhan Gazi, son yıllarında Osmanlı
Devleti'nin idaresini, oğlu Murad'a bırakarak Bursa'da
sessiz geçirmiştir. 1360 senesinde 79 yaşında vefat
etmiştir. Türbesi ise Bursa'da Osman Gazi'nin türbesi
yanındadır.

HADÎS-İ ŞERİFLER

Numan ibni Beşir (Radiyallahu Anhüma)dan rivayet edildiğine göre, "Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

"Mü'minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücûda benzerler. Vücûdun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar." (Buhârî, Edeb 27; Müslim, Birr 66)

İbnu Ömer (Radiyallahu anhüma) şöyle anlatıyor: "Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki:

"Müslüman müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu tehlikede yalnız bırakmaz. Kim, mümin kardeşinin bir ihtiyacını giderirse Allah da onun ihtiyacını giderir. Kim bir müslümanı bir sıkıntıdan kurtarırsa, bu sebeple Allah da onu Kıyamet gününün sıkıntısından kurtarır.

Kim bir müslümanın kusurunu örterse, Allah da Kıyamet günü onun kusurunu örter." (Ebu Davud, Edeb 46, (4893); Tirmizi, Hudud 3, (1426); Buhârî, Mezalim 3, İkraḥ 7; Müslim, Birr 58 (2580)

"Bizi aldatan bizden değildir." (Müslim, iman, 164)

"Kuvvetli kimse, güreşte başkalarını yenen değil, ancak hiddet ânında nefesine hakim olandır." (Buhârî, Edeb,76)

Abdullah ibni Abbas (Radiyallahu anhuma) şöyle anlatıyor: "Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki:

"Allah-u Tela'nın indinde Zilhiccenin ilk on gününden daha makbul ve amellerin Allâh-u Te'âlâ'ya daha sevimli olduğu başka bir gün yoktur." Buyurdu. Bunun üzerine Ashabı Ki-

ram: "Ya Resülellah! Onun benzeri bir gün Allah yolunda cihadda da yok mudur?" diye sorduklarında, buyurdular ki:

"Onda da yoktur. Ancak bir kimse ki, malıyla ve canıyla Allah yolunda cihada çıkıp da (şehid olup) onlardan hiçbir şeyle geri dönmeyen kimse müstesna." (Ebu Davud 2428, Buhari 928, Tirmizi 754, İbni Mace 1727)

"Bu on günlerde tutulan her günün orucu, bir senenin orucuna denktir, herbir gecenin kıyâmı da Kadir gecesinin ihyâsı gibidir." (Tirmizi Savm; 758; İbni Mâce Sıyam; 1728) (Tirmizi: Savm, 52; İbn Mace: Sıyam, 39)

"Müminin başka hiç kimsede bulunmayan ilginç bir hali vardır; Onun her işi hayırdır. Eğer bir genişliğe (nimete) kavuşursa şükreder ve bu onun için bir hayır olur. Eğer bir darlığa (musibete) uğrarsa sabreder ve bu da onun için bir hayır olur." (Müslim, Zühd: 64; Dârim, Rikâk: 61)

"Hiç şüphe yok ki doğruluk iyiliğe götürür. İyilik de cennete götürür. Kişi doğru söyleye söyleye Allah katında Sıddık (doğru sözlü) diye yazılır. Yalancılık kötüye götürür. Kötülük de cehenneme götürür. Kişi yalan söyleye söyleye Allah katında kezzâb (çok yalancı) diye yazılır." (Buhârî, Edeb, 69; Müslim, Birr, 103, 104)

"Müslüman, insanların elinden ve dilinden emin olduğu kimsedir." (Tirmizi, İmân, 12; Nesâî, İmân, 8.)

"Üç dua vardır ki, bunlar şüphesiz kabul edilir: Mazlumun duası, yolcunun duası ve babanın evladına duası." (İbn Mâce, Dua, 11)

İSTANBUL'DAN MEVLÂNÂ ESİNTİLERİ

MESNEVİHAN MURAT SOYDAN

f FACEBOOK/MESNEVÎ SEVENLER

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
امروز هر کجا که نشاطت و ذوق و شوق
آثار فضل و جود و کمال احمد است

İmrûz her kocâ ki neşâtest-o zevk-o şevk
Âsâr-i fazl-o cûd-o kemâl-i Ahmed est

Bugün nerede bir neşe, zevk ve şevk varsa, (İsmi göklerde) Ahmed (olan Hazret-i Muhammed)in fazilet, cömertlik ve kemâlâtının eserlerindedir.

Kıyâmete kadar insanların varlığı ve rahatlığı Peygamber Efendimiz **Muhammed Mustafa** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e uymalarına bağlıdır. Şefî'î'l müznîbîn ve Tabîbu'l- kulûb olan Efendimizin dîni mübîni sâyesinde dünyada ve âhirette korunur ve selâmette oluruz. Neşe onun neşesi, zaman her zaman onun zamanıdır. Modalar geçer, devirler değişir, teknoloji gelişir ama O **Nebîyy-i Zî şân Efendimiz'e** ihtiyaç ve rağbet hep bâkî kalır. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e olan sevgi ve düşkünlük her şeyin üstündedir. İlâhî her sevgi ve fazilete kavuşan, ancak o yüce Peygambere bağlılıkları sâyesinde nâil olmuşlardır.

خام بودم پخته شدم سوختم

Ham bûdem, Pohte şodem, Sûhtem

Hamdım, Piştim, Yandım

diye kemâle ermeye, cemâle kavuşmaya adadığı hayatını üç kelime ile özetleyen ve Sultânü'l Enbiyâ Aleyhi Efdalü't-tehâyâ **Muhammed Mustafâ'ya** mümtâz bir ümmet olan Mest-i aşk-ı Hodâ **Hazret-i Mevlânâ** da, sünnet-i seniyyeye sımsıkı yapışarak, fânî vücûdunu bekâ sırrına kavuşturmuş ve ilâhî

aşkın neşesine bu âlemde meşhûr bir nümûne olmuştur. O, insanı **Hazret-i İnsan** olarak severken, bütün milletlerle dost geçinirken, perişan ve bezgin gönüllere bambaşka bir mânevî âlemlerle huzûr bahşederken, insanlığın barışa ve hürriyete, sevgiye ve kardeşliğe, îmâna ve hakîkate olan iştiyâkını dile getirirken asla Fahr-i Âlem Peygamberinden ayrılmamıştır. Nasıl ayrılırsın ki ulu'l-azm peygamber Kelîmullâh **Mûsâ** Aleyhisselâm dahi; "Keşke ben **Muhammed'in** ümmetinden olsaydım" buyurmuştur.

Yüce Peygamberimizin üstünlüğü bütün peygamberlerden fazla olduğundan **Hâtemü'l-Enbiyâ'dır**. Meselâ, bir usta sanatında zirveye çıktığında ve o sanatı herkesten iyi bildiğinde "o sanat onda sona ermiştir" derler. Yani, o sanatı onun bildiği kadar kimse bilemez. İşte Peygamberimiz bütün peygamberlerin sonuncusu ve Seyyididir. Onun ilmîne, mârifetine ve velâyetine vâris olan kâmil tâbileri de değerli olurlar. **Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **ehl-i Didâr** (Rabbü'l-âleminin Cemâlini gören) idi. Ona tâbi olan ümmetin kâmil velîleri de o müşâhededen nasibdâr oldular. **Mûsâ** Aleyhisselâmın "Ya Rabbi beni Muhammed'in ümmetinden yap" temennîsi, hakîkatte "Beni ehl-i Didâr'dan (Senin Cemâl-i bâ kemâlîni görenlerden) yap" demektir. Zîrâ **Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ehl-i Didâr olduğu ve onun seçkin ümmetinin de bu mertebeye onun sâyesinde vâsil olacağı (ulaşacağı) Mûsâ Aleyhisselâm'a mâlûm olmuştu. O da bu mertebeyi temennî etti.

İşte ümmet-i **Muhammed** olmanın bu şeref ve büyüklüğünü taşıyan **Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî** (Kaddesallâhu Sırrahül Âlî) de **Yüce Peygamberimizin** sevgisi ve bağlılığı ile dopdolu idi. Bu yüzden **Mevlânâ** Hazretlerini **Peygamber Efendimizden** hiç ayrı görmemek ve düşünmemek gerekir. O şöyle demiştir:

دست را اندر احد و احمد بزن
ای برادر واره از بو جهل تن

Dest râ ender Ehad-o Ahmed bizen
Ey berâder vâ reh ez Bu Cehl-i ten

Ehad (olan Cenâb-i Allâh)a ve (göklerde ismi)
Ahmed (olan Muhammed Sallâllâhu Aleyhi
ve Sellem)e iyi sarıl, (Nefsini azdıran) **ten Ebu**
Cehil'inden kurtul, ey birâder!

Onun ilhâm-ı **Rabbânî** eseri olan **Mesnevi-yi**
Şerîfî de mübâreklîğinin sirâyeti olarak bütün
dünyâya yayılmış, akli başında zevki yerinde her-
kes tarafından büyük bir beğeni ve hürmetle
benimsenmiş, tasavvufun kaynak eserlerinden
sayılmıştır.

Mesnevî'yi baştan sonra okutmuş, farsça olarak
beyitlerinden vaaz ve sohbetlerinde de cemâatine
okumuş bulunan **Asrımızın Müceddidi Mahmud**
Efendi Hazretleri de; “Şeyhim **Ali Haydar**
Ahıshavî (*Kuddise Sirruhû*) şöyle buyururlardı: ‘**İki ki-**
taba asla îtirâz edilemez; biri Mesnevî, biri de
Risâle-i Kudsiyye’” demişlerdir.

Büyük âlim ve ârif **Molla Câmi** (*Kuddise Sirruhû*),
Mesnevî sâhibi hakkında,

آن فریدونِ جِهَانِ مَعْنَوِی
بَس بُود بُرْهَانِ ذَاتِش مَثْنَوِی

مَنْ چَه گُویم وَصْفِ آن عَالِی جَنَاب
نِیْسْت پِیْنَعْمَبَرِ وَلِی دَارْدِ کِتَاب

An feridûn-i cihân-i mânevî
Bes buved burhân-i zâteş Mesnevî
Men çe gûyem vâsf-i an âlî cenâb
Nîst peygamber velî dâred kitâb

Ey mânâ âleminin biriciği
Zâtının kadrine yeter Mesnevî
O ulunun vâsfında ne söyleyim ki
Değil peygamber ama kitab sâhibi

diye medh-ü senâda bulunmuştur.

Hazret-i Mevlânâ Mesnevi-yi Şerîfî âhir
ömründe **Hüsameddîn Çelebi** (*Kuddise Sirruhû*)ya
söyleyerek yazdırmıştır. Altıncı cildi de bitirip
Mesnevî'den artık susunca, mübârek oğlu **Sultan**

Veled (*Kuddise Sirruhû*) babasına; “Hangi sebepten
dolayı başka söz söylemiyorsunuz?” diye sordu.
Hazret-i Mevlânâ da cevâben; “Nutmum deve gibi
çöküp yattı. Bu hâle gelince artık haşre dek söz
söylemeğe kimsede mecâl ve kuvvet olamaz. Artık
arama tarama zamanı geçti, rihlet (göç) zamanı
geldi.

كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ

“O'nun Zât'ı dışında her şey helâk olucudur
(O'nun dışındakiler yok hükmündedir)”
(*Kasas Sûresi, 88*)

Bu sözün (**Mesnevî**'nin) geri kalanı, gönlünde
diri bir ruh tutan insan için, lisansız gelir..” buyur-
dular.

İşte ruhlara hitâb eden **Mevlânâ**'nın bu feyizli
eseri hâlâ konuşulmaya ve istifâde edilmeye devam
etmekte. **Mevlânâ** Hazretlerinin mübârek oğulları
Sultan Veled (*Kuddise Sirruhû*), “**Mesnevî** gönül-
lerin merdivenidir” buyurmuştur. Yine **Mesnevî**
hakkında;

مثنوی ما دکان وحدت است
رحمت اندر رحمت اندر رحمت است

Mesnevi-yi ma dükkân-i vahdetest
Rahmet ender rahmet ender rahmetest

Mesnevîmiz vahdet (birlik) dükkanıdır
Rahmet içinde rahmet içinde rahmettir

اندرو اسرار اهل دل پر است
هر یکی بیٹی ازین نادر در است

Enderû esrâr-i ehl-i dil porest
Her yekî beytî ezin nâdir dorrest

(**Mesnevî**'nin) içi gönül ehlinin sırları ile doludur
Her bir beyti nâdir bir inci tânesi (gibi)dir
buyurmuşlardır.

Şeyhü'l-İslâm Müftî's-Sakaleyn **İbn-i Kemâl**
Paşa (*Rahimehullâh*);

أَنِّي أَبْصَرْتُ فِي نَوْمِي الرَّسُولَ
فِي يَدَيْهِ الْمَثْنَوِي وَهُوَ يَقُولُ
صُنِّفْتُ كُتُبٌ كَثِيرٌ مَعْنَوِي
لَيْسَ فِيهَا كَالْكِتَابِ الْمَثْنَوِي

**Ben Resül-i Ekrem Efendimizi gördüm uyku hâlimde
Elinde Mesnevî'yi tutuyor ve buyuruyordu şöyle:
Mâneviyâta âit pek çok kitaplar yazılmıştır
Ama içlerinde Mesnevî gibisi olmamıştır.**

buyurmuştur. **Osmanlı**nın en yüksek ve en parlak zamanlarında Şeyhülislâmlık makâmının sâhibi olmuş, insanların ve cinlerin müftüsü olarak şöhret yapmış bu büyük âlimin beyânı da oldukça önemlidir.

Osmanlı Pâdişâhı Sultân 2. Ahmed Hân (Aleyhimü'r-rahmeti ve'l-ğufrân)ın;

**Mesnevîsin işidüp Hazret-i Mevlânâ'nın
Gûşvâr (küpe) oldu kulağımda kelâmı ânın**
dizeleri de meşhûrdur.

Osmanlı zamanında medrese ve câmilerde **Mesnevî** ders ve sohbetleri olduğu gibi, ayrıca **DÂRÜ'L-MESNEVÎ** adı verilen ve **Mesnevî** okutmaya mahsûs olan **Mesnevîhâneler** de açılmıştı.

İstanbul'da açılan son **mesnevîhâne**, 9 Muharrem 1261 (18 Ocak Cuma 1845)de **Sultan Abdülmecid Hân**'ın katıldığı bir törenle açılan, **Fatih Çarşamba**'da Büyük Şeyh Efendi **Mustafa İsmet Ğaribullâh** (*Kuddise Sirruhû*)nun Tekkesinin hemen yakınındaki **Dâr'ü-l Mesnevî Tekkesi**'dir. Cumhûriyet döneminde câmiye çevrilmiş ve şimdi **Mesnevîhâne Câmisi** olarak bilinen yerdir. Bu **mesnevîhâne**, **Sultan Ahmed Câmii Vâizi**, kurrâ hâfız ve dönemin en önde gelen mesnevîhân ve âlimlerinden olan **Nakşibendi Şeyhi Muhammed Murad Efendi** (*Kuddise Sirruhû*) tarafından inşa edilmiştir. **İsmet Efendi Tekkesi** postnişini, dört mezheb müftüsü ve pâdişâhların **Huzûr Dersleri** hocası olan ve Ğavs-i Âzam **Müceddid Mahmud Efendi** Hazretleri'nin Şeyhi, **Şeyh Ali Haydar Ahishavi** (*Kuddise Sirruhû*) Hazretleri de, vefâtının ardından orada türbesi yapılan bu zat için "Büyük adamdır" buyurmuşlardı.

Şimdi bizler de yapılış gâyesine münâsib olarak, restorasyonu yeni biten bu mübârek **Mesnevîhâne Câmisi**'nde inşaallah **10 Eylül Çarşamba Akşam namazını müteâkib** yapacağımız açılışla ve her **Çarşamba akşamı devâm etmek üzere Mesnevî derslerini ihyâ edeceğiz**. Rabbim ifâde ve istifâdeyi müyesser kılsın, Âmin!

İstanbul târih boyunca ulu ve kutlu bir şehir olmuştur. Asrın Müceddidi ve Zamânın İmâmı ve Şeyhu'l- Meşâyih **Mahmud Efendi** (*Kuddise Sirruhû*)nun bu şehirde yaşaması da **İstanbul**'a rahmet olarak **belde-i tayyibe** yapmaktadır.

Sebâ melikesi **Belkıs** vefât ettikten sonra dünyanın dört bir yanını gezen **Süleyman Aleyhisselâm İstanbul**'a gelmiş ve burayı beğenerek **Sarayburnu**'na çadırını kurdu muştı. Orada büyük saray ve güzel köşkler yapan **Hazret-i Süleyman, İstanbul** için "Dünya var oldukça mâmur ve şenlik ola" diye hayır duâda bulunmuş ve mâbed olarak da şimdi bulunduğu yere ilk **Ayasofya**'yı yaptırmıştı. Daha sonra o muhteşem eserleri olduğu gibi bırakarak **Kudüs**'e gitmiş. Ve orada **Hazret-i Dâvud Aleyhisselâm**'ın yapmaya başladığı **Mescid-i Aksâ**'yı tamamlarken vefât etmiştir.

İstanbul daha sonraki zamanlarda daha da gelişmiş, bundan dolayı çok istilâ ve yıkımlara da uğramıştır. **İstanbul**'un dokuzuncu kurucusu Konstantin burayı daha da mâmur kılarak şehri çok güzelleştirdi. Bu sırada zaman **Hazret-i İsbâ Aleyhisselâm ile Hazret-i Muhammed** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in zamanı arasına rastlar. Konstantin'in yaptığı en muhteşem eser, **İstanbul**'un ortası kabul edilen **Ayasofya**'nın bulunduğu yerde, kilise olarak tekrâr inşâsı idi. Dillere destân olan bu **Ulu Mâbed**'in hiç yıkılmaz denilen büyük kubbesi, Habîb-i Ekrem ve Nebiyy-i Muhterem **Hazret-i Muhammed Mustafa** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in doğduğu gece Kısra'nın sarayının taklarının yıkıldığı, Roma'daki Vatikan Kilisesi'nin kubbesinin yıkıldığı gibi çökürmüştür.

Daha sonra **Hızır Aleyhisselâm**ın hatırlatması ile Râhib **Buhayra**'nın öncülüğünde üç yüz kadar keşiş **Mekke**'ye gelerek, o zamanlar henüz çocuk yaşda olan **Hazret-i Muhammed**'in ağzından bir mikdar tükürük ile mübârek ellerinin örneğini aldılar.

Bu el örneği **Ebû Tâlib**'in tarafından ceylan derisi üzerine çizilmiş olup özel bir kutuda saklanmakta idi. Velhâsıl **Hazret-i Peygamberin** ağız suyundan, zemzem suyundan ve **Mekke**'nin temiz toprağından bir mikdar alan papazlar, bunları **İstanbul**'a getirdiler. İşte **Ayasofya**'nın kubbesi bunlar katıştırılarak tâmir edildi. **Hazret-i Peygamber Aleyhisselâm**'ın tükürüğü şerifi ile yapılan yer kubbenin kible tarafında otuz iki nakışlı olarak belirli idi ve **Osmanlı** zamanında o yere bakıldığında **Salavât-ı Şerife** getirilirdi. **Fâtiḥ Sultan Mehmed Hân** "Bu kubbe **Peygamber Efendimizin** ağzının suyu ile ayakta tutuldu" diye tâ kubbenin ortasına bir zincir ile altın bir top asmıştır.

Hızır Aleyhisselâm bu büyük top altında sâlih müminler ile buluşmuş. Bu sebeple de müşkül bir işi olan kimseler **Hızır Aleyhisselâmı** bulup görüşmek ümîdi ile **Ayasofya**'da bu top altında kırk gün sabah namazına devâm ederler imiş.

İşte, daha birçok kutsal değere olduğu gibi **Mevlânâ**'ya, **Mesnevîye**, **İstanbul**'a ve **Ayasofya**'ya da değer veren **Osmanlı**, **Allâh**'ın hikmetine nisbetle "**Hikmet-i Mukaddese**" anlamına gelen "**Ayasofya**"da **Mesnevî** okunmasını bir gelenek hâline getirmiş idi. **Ayasofya**'ya **Mesnevî-i Şerif** okunması için özel **Mesnevîhân** kadrosu dahi tahsis edilmiş idi.

Osmanlı Türklerinin geleneğinde, bir memleket veya kale fethedildiği vakit, ordu içeriye girip burçlara bayrak çekerken surların üstünde ezan sesleri yükselir ve şehrin en büyük mâbedi derhal câmiye dönüştürüldükten sonra ilk Cuma namazı bu ilk câmide kılınırdı. Bu târihî ve millî an'aneyi **Fâtiḥ Sultan Mehmed Hân** fetih hakkı olarak **Ayasofya** ile gerçekleştirmiştir.

İstanbul'a girdiğinde doğruca **Ayasofya**'ya giden **Fâtiḥ Sultan Mehmed Hân** bu mâbedi, kubbesine kadar çıkararak incelemiş, ama bakımsız bırakılmasından ve harap halde olmasından dolayı üzüntü içinde, şu meşhûr Farsça beyti okumuştur:

پرده داری می کند در طاق کسری عنکبوت
بوم نوبت می زند در قلعه افراسیاب

Perde dârî mi koned der tâk-i kisrâ ankebût
Bûm nevbet mi zened der kal'a-i Efrâsiyâb

Örümcek Kisrâ'nın sarayında perde-dârlık yapıyor Baykuş Efrâsiyâb'ın kalesinde nöbet tutuyor

Ayasofya'nın tâmir ve tezyînini emreden **Fâtiḥ Sultan Mehmed Hân**, burada müezzinine ezân okutturarak mâiyeti ile berâber ilk namazı kılmış ve burayı câmi olarak kendi hayrâtının ilk eseri olarak vakfetmiştir.

Ama ne yazık ki, 1935 yılı başlarında "geçiçi" olarak ibâdete kapatılan **Ayasofya**, 1947'de yayınlanan ufak bir broşürde bir "kararnâme"nin varlığından söz edilerek ve aynı kararnâmeye dayanılarak tamamen müze hâline getirilmiştir.

Bugün, insanlığın büyük bir târih, kültür ve din hazînesi olan **Ulu Mâbed Ayasofya** artık, **Topkapı Sarayı** tarafında ibâdete açılan köşesinde, rûhuna münâsib bir şekilde, **Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî** (*Kaddesallâhu Sırrahül Âli*)nin nurlu eseri **Mesnevî** ile ihyâ oluyor ve özlediği mânevî canlılığa kavuşarak bir nebze de olsa tesellî oluyor. Asırlardan beri okunmaya ve dinlenmeye devam eden **Mesnevî**, **Ayasofya**'nın târihî ve mânevî havasında yeni bir soluk buluyor.

Asrımızın Müceddidi Mahmud Efendi Hazretlerimizin muhtereme hanımefendileri **Hacı Annemizin Ayasofya**'nın ibadete açılan bölümünün her şeyi ile özel olarak ilgilenmesi, şimdiki hâline gelmesindeki gayret ve yardımları sâyesinde bu ulu şehrin **Ulu Mâbed**'i artık hizmet ve ibâdet için ışıltılı parlamakta. Bu vesîle ile muhtereme **Hacı Annemize** çok müteşekkir ve duâcıyız.

İşte yaklaşık beş yüz sene, içerisinde ibâdet ve duâ edilen, sohbetler, vaazlar verilen, kandiller, bayramlar kutlanan, cumalar kılınan **Ayasofyamız** gözyaşlarını silmeye başlamış bulunmakta.

Ayasofya'ya Değer Veren ve **Mesnevî** Seven kıymetli halkımız, inşaallah, **haftada bir Cuma akşamları** devam edecek olan **Mesnevî** sohbetlerine iştirâk ederek, târihin bu iki büyük mânâ sembolünün buluşmasının feyiz ve bereketine nâil olalar. **Rabbim** muvaffak eyleye! **Âmin.**

SAĞLIKLI HAYAT

TANSİYON VE TANSİYON DÜŞÜRÜCÜ BİTKİLER

Tansiyon (kan basıncı) kalbin her atışta vücuda pompaladığı kanın damar duvarlarına uyguladığı basınçtır. Kalbin kasılmasıyla (atım ya da pompa hareketiyle) oluşan basıncın doruk noktasında ölçülen sistolik basınç büyük tansiyondur. Atım aralarında kalp gevşer ve basınç düşer. En düşük noktada ölçülen değere diyastolik basınç yani küçük tansiyon denir.

Tedavi

Sorunlu hastaların yüzde sekseninden fazlasında yüksek tansiyon sınır ile orta derece arasında olduğundan olguların çoğu beslenme ve yaşam tarzında değişikliklerle denetim altına alınabilir. Nitekim teke tek karşılaştırmalarda birçok ilaçsız tedavinin (diyet egzersiz dinleme vb) sınırdaki veya hafif yüksek tansiyon olgularında çoğu zaman ilaçla tedaviden daha üstün olduğu görülmüştür.

İlaçlara karşı bir diğer darbe ilaçların yararlarından daha çok zarar getirebileceği yönünde giderek artan kanıtlardır. Bazı kişilerde bu ilaçlar kalp krizine neden olabilir. Pek çok iyi tasarlanmış uzun süreli klinik araştırmalarda, tansiyon düşürücü ilaçlar (tipik olarak idrar söktürücüler ve/veya beta blokörler) kullanan kişilerde kalp hastalığı riskinin artması da dâhil gereksiz yan etkiler (yorgunluk baş ağrısı ve iktidarsızlık) görülmüştür.

Kilo Artıkça, Tansiyon Hastalığı Riski Artar.

Kilo ne kadar fazlaysa tansiyon da o kadar artmaktadır. Doktorların, araştırma laboratuvarı gibi kullanıp, yıllardır izledikleri araştırmalarına göre, kiloda her yüzde 10'luk artış, tansiyonu 7 mmHg artırmaktadır. JNC dediğimiz örgütün 1993'te yaptığı çalışmalara göre, balıketli veya toplu ya da diğer adıyla şişman dediklerimizde risk, normal kilolu olanların 2 ile 6 katı daha fazladır. NIH denilen örgütün 1998 yılında yaptığı çalışmada ise, normal kilolu erkek ve kadınlarla, şişman erkek ve kadınlardaki yüksek tansiyonlular karşılaştırılmış ve şişmanlarda daha çok tansiyon hastalığı olduğu görülmüştür.

Sarımsak

Kan pıhtılaşmasını azaltır. Bazı mide kanserlerini önlediği ve bağışıklık sistemini güçlendirdiği ispatlanmıştır. Zeytinyağlı soğuk yemeklerin içinde doğal haliyle alına-

bilir, böylece koku etkisi en aza iner ve damak tadınızı rahatsız etmeden almış olursunuz. Sarımsağın tansiyon ve kolesterol düşürücü etkisi kesindir. Ayrıca çok iyi bir antioksidan ve antiseptiktir. Yine de doğrudan ve özel olarak sarımsak almak istiyorsanız, sarımsağı bir cezve içinde sütle kaynatın, daha sonra sütünü dökün, öyle yiyin.

Alıç çiçeği

Eğer güçlü bir kalp ilacı kullanmaya karar verdiyseniz öncelikle doktorunuza danışın 250 ml. kaynar suya bir çay kaşığı kuru alıç karıştırarak etkili bir çay yapabilirsiniz.

Safran

Bu pahalı bitki crocetin adı verilen tansiyon düşürücü özellikle bir bileşik içerir. İspanya da kalp hastalıklarının düşük oranlarda olmasının sebebi, bu ülkedeki safran tüketiminin çokluğuna bağlanmıştır. Safranın yemeklerinize katabilir veya çay şeklinde de alabilirsiniz.

Semizotu

Magnezyum eksikliği yüksek tansiyona neden olur, çok sayıda insanda bu hayati mineral eksiktir ve onların bundan haberi yoktur. Bu yönden baktığımızda semizotu, haşhaş tohumu, çalı fasulyesi zengin magnezyum kaynağıdır. Günlük alınması gereken miktar 400mg dir.

Brokoli

Bu sebze de en azından altı değişik tansiyon düşürücü bileşik içerir.

AFFETMEK İNSANI YÜCELTİR

ADEM ŞENER

Değerli Müminler! Bugünkü sohbetimiz af ile ilgili olacaktır.

Afv kelimesi sözlükte, yok etmek, silip süpürmek demektir. Dindeki anlamı ise kötülük ve haksızlık edeni, suç veya günah işleyeni cezalandırmaktan vazgeçip bağışlamaktır. Afüv, Allah Tealâ'nın güzel isimlerinden (Esmâ-i Hüsnâ'dan) biridir ve kullarının günahlarını bağışlayıcı demektir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de: **"Kuşkusuz Allah afüv'dür, gafur'dur** (affecidir, bağışlayıcıdır)." (1) buyurulmuştur.

Kur'an-ı Kerim'de Allah Tealâ'nın en çok tekrarlanan isimlerinin başında O'nun bağışlayıcı ismi gelir. Küfür ve şirkin dışındaki günahları dilediği kimseden bağışlayacağı Kur'an-ı Kerim'de bildirilmiştir.(2) Zümer Süresinin 53'üncü ayetinde şöyle buyurulmuştur:

"De ki, "Ey haddi aşarak nefislerine karşı israf etmiş olan kullarım, Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin, çünkü Allah, bütün günahları bağışlar, şüphesiz ki O, çok bağışlayan, çok esirgeyendir." **"Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz"** ifadesinin Kur'an-ı Kerim'de en çok ümit veren ayet olduğu söylenir. Ancak bu ifade, günah işleyin nasıl olsa Allah affeder, demek değil, en büyük günah işleyenlerin bile ümitsizliğe düşmeyerek tevbe edip Allah'a yönelmeleri gerektiğini ifade etmektedir.

Bir başka Ayet-i Kerime de şöyledir ; **"(Ey Muhammed) Kullarıma, çok bağışlayıcı ve pek esirgeyici olduğumu haber ver"** (3)

Allah Tealâ alemlere rahmet olarak gönderdiği ve en yüksek ahlaka sahip olduğunu bildirdiği Peygamberimize ve dolayısı ile biz mü'minlere şu talimatı vermiştir:

"(Ey Muhammed) Af yolunu tut, iyiliği emret ve cahillerden yüz çevir." (4)

Allah Tealâ Ayet-i Kerime'de üç şey emrediyor:

Birincisi, affedici ol. İnsanlarla olan ilişkilerinde, hoşgörülü ol, herkesin eksigiğine kusuruna bakma, kusurları bağışlamak, özür dileyenleri affetmek, önde gelen özelliğin olsun.

İkincisi, ma'rufu emret. Örf, güzel ve faydalı olan her iş demektir. Dinin de aklın da iyi güzel olduğuna hükmettiği her şey ma'rufur.

Üçüncüsü, cahillerden yüz çevir. Düşünmeden duygularına göre hareket eden, usul ve adab bilmeyen, büyük ve küçük tanımayan, kendini bilmez, kaba ve saygısız olan kimselerle ilgilenme. Cahillerin ahmakça sözlerine, akılsızca işlerine karşılık verme.

Peygamberimizin hayatı incelendiği zaman, Allah'ın kendisine ve dolayısıyla bizlere olan bu talimatına nasıl uyduğu; kendisine yapılan haksızlıkları nasıl bağışladığı görülecektir.

Bir insanda çok az bulunan özelliklerden birisi, onun düşmanlarına karşı hoşgörülü olmasıdır. Bir insanın, kendisine yapılan kötülüğe aşırı gitmemek kaydıyla karşılık vermesi hakkıdır. İnsan, bu hakkı kullandığı için kınanmaz. Bu hakkını kullanmaması ise bir erdemlidir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de:

"Bir kötülüğün cezası ona denk bir kötülüktür. (Buna rağmen) Kim bağışlar ve barışı sağlarsa, onun mükafatı, Allah'a aittir. Doğrusu O, zalimleri sevmez." (5)

Peygamberimiz, hiçbir zaman kendisine yapılan kötülüğe karşılık vermemiş af yolunu tutmuştur. Hazreti Aişe (Radıyallahu Anha) şöyle diyor:

“Peygamberimiz kendisi için intikam almazdı. Ancak Allah’ın yasaklarına uyulmadığında uymayanları cezalandırırdı.” (6)

Müslümanlar tarafından Taif kuşatıldığı sırada Peygamberimiz şöyle dua etmişti: **“Allahım, Taif halkına doğru yolu göster ve onları müslümanlara ilhak et.”**

Acaba dünyada hoşgörülüğün bundan daha yüksek bir ömeğine tesadüf olunur mu? Sonuç olarak Taif’in ileri gelenleri müslüman olmuş ve Allah’ın dinine boyun eğmişlerdi. Peygamberimiz hoş görülü ve affedici idi. Taiften üzüntü içinde dönerken Mekke’ye iki konak mesafede bulunan Kam-i Saalip denilen yere geldiğinde kendisine Cebrail (*Aleyhisselam*) gelerek:

-Ey Muhammed, Allah, kavminin seninle ilgili söylediklerini kuşkusuz işitti. Seni korumak istemediklerine de vakıf oldu. Allah, sana şu dağlar meleğini gönderdi, emrine amade kıldı, kavmin hakkında ne dersen ona emredebilirsin, dedi. Bunun üzerine de dağlar meleği Peygamberimize selam verdi. Sonra: -Ey Muhammed, Cebrail’in söylediği gerçektir. Sen ne istersen emrine hazırım; eğer Ebu Kubeys ile Kayakan denilen şu iki dağın onlar üzerine çökerek birbirine kavuşmasını ve onları yerle bir etmesini istersen hemen emret, dedi. O, gönlü insan sevgisi ve insanlara merhamele dolu olan Peygamber cevap verdi:

-Hayır, hayır, onu istemem. İstedğim olur ki, Allah bunların soyundan, yalnız Allah’a ibadet eden ve Allah’a hiçbir şeyi ortak koşmayan bir nesil yaratsın dedi. (7) Böyle bir durumda bu hoşgörüyü kim gösterebilirdi?

Onların bunca zulüm ve işkencelerine kaşı onları başka kim affedebilir ve cezalandırma imkanı kendisine verildikten sonra bundan kim vazgeçebilirdi? Hiç şüphe yok ki bu hoşgörüyü ancak Peygamberimiz gösterebilirdi. Çünkü 0, alem-lere rahmet olarak gönderilmişti. Gönderilişinin amacı insanları cezalandırmak değil, aksine onların dünyada da ahirette de mutlu olmalarını sağlamaktı.

Peygamberimizin kendisine yapılanları affettiği konusunda sayısız örnekler vardır.

Bir iki örnek daha vermek, onun yüksek ahlakını belirtmek ve onu örnek almak isteyenleri aydınlatmak bakımından yararlı olacaktır.

Peygamberimiz arkadaşları ile birlikte Necid Savaşından dönüyordu. Yorulmuşlardı. Ağaçlı bir vadiye geldiklerinde kuşluk vakti olmuştu. Burada konakladılar. Askerler ağaçların altında gölgelenmek için dağıldılar. Peygamberimiz bir Semüre ağacının dalına kılıcını astı ve uyuya kaldı. O esnada bir Bedevi bu durumdan yararlanarak Peygamberimizin kılıcını kınından çekmiş ve Peygamberimize hucum etmişti. Tam bu sırada Peygamberimiz uyanmış, Bedevi’nin elinde kılıçla üzerine yürüdüğünü görmüştü. Bedevi bağırdı :

- Ey Muhammed, şimdi seni elimden kim kurtarır dedi. Peygamberimiz hiç tereddüt etmeden :

- Allah kurtarır dedi. Bu cevap karşısında Bedevi’nin elindeki kılıç yere düştü. Kılıcı alan Peygamberimiz Bedevi’ye: Seni benden kim kurtarır, dedi. Bedevi: Cezalandıranların hayırlısı ol, dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz:

- Allah’tan başka ilah bulunmadığına ve benim Allah’ın elçisi olduğuma şahitlik eder misin? Yani: **“Lailahe İllallah Muhammedü’r-Resulullah”** der misin? Buyurdu.

Bedevi: - Hayır, fakat sana karşı savaşmamak ve savaşanlarla beraber olmamak hususunda sizinle anlaşma yapabilirim, dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz onu salıverdi. Bedevi arkadaşlarının yanına gelince onlara:

-İnsanların hayırlısının yanından geldim, dedi ve Peygamberimizin hoşgörüsünü ifade etti. (8)

Peygamberimiz, kendisini haksızlık ve adaletsizlikle itham etme cür’etinde bulunan insanları cezalandırmamış, affetmiştir.

Abdullah İbn Mes’ud (*Radiyallahu Anh*) anlatıyor: Huneyn Savaşı sonunda, Peygamberimiz ganimet mallarını bölüştürürken bazı kimselere fazla verdi. Mesela Müellefe-i Kulup’dan (Kalpleri İslam’a ısındırılacak olanlardan) Akra İbn Habis’e yüz deve, Uyyeyne’ye de bunun kadar vermişti.

Arap ileri gelenlerinden bazılarında da böylece yüz deve ihsan buyurmuş ve bu Arap ileri gelenlerini bu ganimet taksiminde başkalarına tercih etmişti. Peygamberimizin bu taksimdeki amacını anlamayanlardan bir kişi itiraz ederek:

- Vallahi bu taksim, kendisinde adalet gözetilmeyen yahut kendisiyle Allah rızası kastedilmeyen bir taksimdir, dedi. İbn Mes'ud diyor ki: Ben de, Allah ve Resülü adalet etmezse kim eder? Allah, Musa (Aleyhisselam) rahmet etsin. Bundan daha çok sözlerle cezalandırıldı da sabretti ve böyle kendini bilmezleri cezalandırmadı. İbn-i Mesud diyor ki: Peygamberimize haber verdiğim bu sözle onu üzdüğümü anladım ve bundan sonra bu gibi bir sözü kendisine haber vermedim. (9)

Kur'an-ı Kerim, kaba ve çirkin hareketlerde bulunanlara, kusur işleyenlere hoşgörü, af ile davranılmasını tavsiye etmiş ve böyle yapanları övmüştür. Bir Ayet-i Kerime'de şöyle buyurulmuştur:

“O takva sahipleri ki, bollukta da darlıkta da Allah için harcarlar, öfkelerini yutarlar ve insanları affederler. Allah da güzel davranışta hulunanları sever.” (10)

Bir hadis-i Kudside de şöyle buyurulmuştur:

“Erdemliliklerin en üstünü, seninle ilişkisini keseni, senin arayıp sorman, seni mahrum bırakana senin ihsanda bulunman ve sana haksızlık edeni senin affetmendir.” (11)

Değerli mü'minler, az önce de ifade ettiğimiz Hazreti Aişe (Radiyallahu Anha) Peygamberimizin bir kere olsun, uğradığı haksızlıktan dolayı intikam almaya kalkışmadığını ifade etmiştir. İnsanın gücü yeterken intikam almayı affetmesi gerçekten büyük bir erdemdir.

İmam-ı Gazali: “İhyai Ulumi'd-din” adlı meşhur eserinde Musa aleyhisselam: -Ya Rabbi, senin yüce katında en aciz kulun kimdir? diye sorduğunda, Allah Tealâ'nın: “İntikama gücü yeterken affeden kimsedir”, buyurduğunu nakleder. (12)

Gerçekten intikama gücü yettiği halde affetmek en büyük erdemdir.

Böyle yapan hem insanlar yanında saygınlık kazanır, hem de Allah katında derece alır.

Sohbetimi Peygamberimizin bir hadisi ile tamamlayalım. Ebû Hureyre (Radiyallahu Anh)'nin rivayetine göre Peygamberimiz şöyle buyurmuştur: “Sadaka malı eksiltmez. Af sebebiyle Allah bir kulun ancak şerefini artırır.

Bir kimse Allah için tevazû gösterirse Allah onu yükseltir.” (13)

Dipnotlar:

1- Hac, 60; Mücadele, 2.

2- Nisa, 48.

3- Hicr, 49.

4- A'raf, 199.

5- Şûra, 40.

6- Müslim, Fedâil, 20.

7- Buhari, Bed'ül-Halk, 7, Müslim, Cihad, 39.

8- Buhari, Meğazi, 31; Müslim, Kitabı Salati'I-Müsafirine ve Kasrihius, 57.

9- Buhari, Farz'I-Humus, 19; Müslim, Zekat, 46.

10- Al-i İmran, 134.

11- Ahmed b. Hanbel, c. 3, s. 438.

12- İhyau Ulumi'd-Din, c. 3, s. 158.

13- Müslim, Birr, 19

DUALAR VE ZİKİRLER

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

ZÜLKA'DE AYININ NAMAZLARI

Dokuzuncu Gece (3 eylül çarşambayı 4 eylül perşembeye bağlayan gece) **Namazı:** İki rekât kılınıp, her rekatta Fâtiha'dan sonra Müzzemmil Sûresi okunur, selamdan sonra üç kere Yasîn-i Şerîf okunur. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:62)

Son Gün (24 eylül çarşamba günü) **Namazı:** İşraktan sonra iki rekât kılınıp, her rekatta üç kere İnnâ Enzelnâ Sûresi okunur, selamdan sonra on bir kere salevât-ı şerîfe getirilip, on bir kere de Fâtiha-i Şerîfe okunur. Bunun akabinde secdeye varıp ne muradı varsa isteyenine dileği yerine getirilir. (ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:62)

Mühim Bir Not: Tarif edilen herhangi bir namazda okunması icap eden sûreyi ezberemeyen kişi bilen bir kişinin arkasında o namazı cemaatle eda edebilir. Buna da imkan bulamayan kişi o sûrenin yerine aynı sayıda İhlas Sûresi okur ki, bu hüküm umûmîdir. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:7)

ZÜLHICCENİN İLK ON GÜNÜNÜN NAMAZLARI

İlk Gece (24 eylül çarşambayı 25 eylül perşembeye bağlayan gece) **Namazı:** İlk gecede iki rekât kılınıp her bir rekâtında Fâtiha'dan sonra bir Kâfirûn Sûresi okunur.

İlk On Gecesindeki Cuma Gecesi (25 eylül perşembeyi 26 eylül cumaya bağlayan gece) veya günü (26 eylül cuma günü) üç selamla altı rekât kılınıp, her rekatta on kere İhlas Sûresi okunup selamdan sonra:

«يَا نُورُ تَنَوَّرْتَ بِالنُّورِ فِي نُورِ نُورِكَ يَا نُورُ.»

“Ey Nûr! Sen Yüce Zâtına has olan nûrunla nurlar içerisinde nursun. Yâ Nûr!” diye dua edilir. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:63)

On Gecenin Her Birinde Kılınabilecek Mühim Bir Namaz (ki 24 eylül çarşamba gecesi ile 3 ekim cuma gecelerinden her gece kılınabilir):

Hüseyn ibni Ali (Radyallâhu Anhümâ)nın babası **Ali** (Radyallâhu Anh)dan rivayetine göre, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Zülhiccenin onu girdiği zaman ibadette gayretli olun, çünkü o günler Allâh-u Te'âlâ'nın faziletli kıldığı ve gecesinin hürmetini gündüzünün hürmetine eş yaptığı günlerdir. Her kim on gecelerden birinde, gecenin son üçte biri kaldığında dört rekât kılar, her rekatta bir Fâtiha, birer Felak, Nas, üç kere İhlas sûresi ve sonra da Âyete'l-Kürsî okur ve bunu her rekatta tekrar eder, namazını bitirince ellerini kaldırarak:

«سُبْحَانَ ذِي الْعِزَّةِ وَالْجَبْرُوتِ، سُبْحَانَ ذِي الْقُدْرَةِ وَالْمَلَكُوتِ، سُبْحَانَ اللَّهِ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ، لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ، سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعِبَادِ وَالْبِلَادِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا عَلَى كُلِّ حَالٍ، اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا، رَبُّنَا جَلَّ جَلَالُهُ وَقُدْرَتُهُ بِكُلِّ مَكَانٍ.»

'izzet ve ceberût (ululuk ve büyüklük) sahibini tesbih ederim. Kudret ve melekût (güç ve eşsiz mülk) sahibini tesbih ederim. Hiç ölmeyecek diri olan Allâh'ı tesbih ederim. O'ndan başka ilah yoktur, O diriltir ve öldürür. Kendisi hiç ölmeyecek tek diridir. Kulların ve yurtların Rabbi olan Allâh'ı tesbih ederim.

Her hâlükârda bol, tertemiz ve bereketli tüm hamdler Allâh'a mahsustur. Allâh her şeyden çokça büyüktür. Rabbimizin celâli ve kudreti(nin eserleri) her mekanda (meydana çıkmakta)dir' der, daha sonra dilediği şeyle dua ederse şüphesiz bu kimseye haram olan Beytullâh'ı hacetmiş, Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in kabrini ziyaret etmiş ve Allâh yolunda cihad etmiş kimseler kadar sevap ihsan edilir.

Bu kişi Allâh-u Te'âlâ'dan ne isterse mutlaka kendisine verilir. Bu namazı on gecenin her birinde kılsa Allâh-u Te'âlâ onu Firdevs-i Âlâ'ya yerleştirir, Kendisinden her günahı siler ve ona (bir münâdî tarafından): '(Geçmiş günahların silindi) amel işlemeye yeniden başla' denilir.

Arefe günü olduğunda gündüzü oruca niyet eder, gecesinde de (bu sene 2 ekim perşembeyi 3 ekim cumaya bağlayan gece de) bu namazı kılar, bu duayı yapar ve Allâh-u Te'âlâ'nın huzurunda çokça yalvarış-yakarışta bulunursa Allâh-u Te'âlâ: 'Ey meleklerim! Şahid olun ki gerçekten Ben bu kulumu bağışladım ve onu Beytim'i hac yapanlara ortak ettim' buyurur. Bunun üzerine melekler namazı ve duası sayesinde Allâh-u Te'âlâ'nın bu kuluna verdiği nimetlerden dolayı çokça sevinirler." (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40-41)

HARAM AY ORUCU

(Bu sene haram aylar 27 ağustos çarşamba günü başlayıp 22 kasım cumartesi günü bitmektedir.)

Sene içersinde haram ay dört tanedir. Bunlar da Zülka'de, Zülhicce, Muharrem ve Receb-i Şerif'tir. Üçü peş peşe, Receb-i Şerif ise tektir. Bu sene Zilka'de, Zilhicce ve Muharrem ayları 27 ağustos çarşamba günü başlayıp 22 kasım cumartesi bitecektir.

Haram ayların en üstünü, bir rivayet Muharrem-i Şerif ayı, diğer bir rivayette ise Receb-i Şerif'tir. Bu mübarek ayların oruçlarının fazileti hakkında birçok hadîs-i şerif ve rivayet mevcuttur. Nitekim Ebû Mucîbe el-Bâhilî'nin, babasından (Radyallâhu Anhümâ) rivayet ettiğine göre hangi ayları oruçlu geçirmesini tavsiye buyurduğunu sorması üzerine Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ona: "Haram ayları oruçlu geçir" buyurmuştur. (İbni Mâce, Sıyam:43, no:1741, 1/554)

İbni Abbâs (Radyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): "Haram aydan bir gün oruç tutana, Allâh-u Te'âlâ her gününe karşılık bir ay (oruç tutmuş sevabı) yazar" buyurmuştur. (Gazâlî, el-İhyâ, Kitâb-u esrârî's-savm, Fasil:3, 1/281; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehri receb, no:5, 15, sh.52, 73)

Enes ibni Mâlik (Radyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Her kim, herhangi bir haram aydan perşembe, cuma ve cumartesi olmak üzere üç günü oruçlu geçirirse, kendisine (tuttuğu her güne karşılık) iki sene, (başka bir rivayette) yedi yüz sene, (diğer bir rivayette ise) dokuz yüz sene ibadet (sevabı) yazılır." (Taberânî, el-Evsat, no:1810, 2/468; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehri receb, no:14, sh:71; İbnü Asâkir, Tarihü Medîneti Dimeşk, 19/116)

Enes (Radiyallâhu Anh)ın bu hadîs-i şerîf hakkında: “Ben bunu **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den işitmemişsem, kulaklarım sağır olsun” dediği rivayet edilmiştir. (Ahmed ibni Hicâzî, Tuhfetü'l-ihvan, sh:10)

İnsanlar içinde bu faziletleri en iyi bilenler, hiç şüphesiz ki sahabe-i kirâm ve tâbî'n-i 'izâm oldukları için **İbni Ömer, Üsâme ibni Zeyd, Hasen-i Basrî, Ebû İshak es-Sebî'î** (Radiyallâhu Anhüm) gibi zatlar, haram ayların tümünü oruçlu geçirirlerdi.

Süfyân-ı Sevri (Radiyallâhu Anh): “Oruç tutmak için bana en sevgili vakit, haram aylardır” derdi. (İbni Receb el-Hanbelî, Letâifü'l-me'ârif, sh:229)

ZÜLHICCE AYININ FAZİLETLERİ

(25 Eylül perşembe - 24 ekim cuma)

Zülhicce ayının üstünlüğü hakkında **Ebû Sa'îd** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «سَيِّدُ الشُّهُورِ شَهْرُ رَمَضَانَ، وَأَعْظَمُهَا حُرْمَةً ذُو الْحِجَّةِ.»

“Ayların efendisi ramazan ayıdır. (Kendisinde işlenen günahların) **haramlık** (ve yasaklık konusunda en büyük cezalara sebep oluşu) **bakımından en büyüğü ise zülhiccedir.**” (Bezzâr, el-Müsned, no:960, 1/457; Beyhâkî, Şu'abu'l-îmân, no:3364, 5/242-243)

Yine zülhicce ve ilk on gününün fazileti hakkında **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اخْتَارَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ الزَّمَانَ فَأَحَبُّ الزَّمَانِ إِلَى اللَّهِ الْأَشْهُرُ الْحُرْمُ، وَأَحَبُّ الْأَشْهُرِ إِلَى اللَّهِ ذُو الْحِجَّةِ، وَأَحَبُّ ذِي الْحِجَّةِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى الْعَشْرُ الْأَوَّلُ مِنْهُ.»

“Allâh-u Azze ve Celle zaman(dan bir kısım)ı(nı diğerlerine karşı) **seçmiştir, Allâh-u Te'âlâ'nın zamanlar içerisinde en sevdiği dönem haram aylardır. Allâh-u Te'âlâ'nın (o haram) aylar içerisinde en sevdiği (ay) zülhiccedir. Allâh-u Te'âlâ'nın zülhicceden en çok sevdiği (bölüm) ise o ayın ilk onudur.**” (Beyhâkî, Şu'abü'l-îmân, no:3465, 7/330-331)

Ka'bü'l-Ahbâr (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “**Allâh-u Te'âlâ** şehirler arasında seçim yaptı, buna göre şehirlerin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi Beled-i Harâm'dır (Mekke'dir). **Allâh-u Te'âlâ** zaman dilimleri arasında bir tercihte bulundu, buna göre zaman cüzlerinin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi haram aylardır, bu ayların **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi ise zülhicce ayıdır. Zülhiccenin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi ise ilk onudur.

Allâh-u Te'âlâ günler arasında bir ihtiyarda bulundu, buna göre günlerin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi cuma günüdür. **Allâh-u Te'âlâ** geceler arasında da bir tercih yaptı, buna göre gecelerin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi kadir gecesidir.

Allâh-u Te'âlâ gece ve gündüz saatleri arasında bir seçim yaptı, buna göre saatlerin Allâh-u Te'âlâ'ya en sevgilisi farz namazların (ilk) saatleridir.

Allâh-u Te'âlâ sözler arasında bir tercih yaptı, buna göre kelâmın Allâh-u Te'âlâ'ya

en sevgilisi: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ»

"Allâh'tan başka hiçbir ilâh yoktur, Allâh her şeyden büyüktür, bütün noksanlıklardan tenzih Allâh'adır, bütün hamdler Allâh'a mahsustur" zikirleridir. (Beyhakî, Şu'abü'l-îmân, no:3740; Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr, 7/347)

"Zülkade ve zülhicce ayları haram aylardandır. Şu özellikleri onlara şeref olarak yeter ki, Allâh-u Te'âlâ Mûsâ (Aleyhisselâm)a onları oruçlu geçirmesini emretmiş, o iki ayı hâcet ve dileklerin kabul mahalli kılmış ve münâcâtın mîkatı (Kendisiyle sırdaş olmak için tâyin edilen zaman) yapmıştır." (İsmâ'îl Hakkî, Rûhu'l-beyân, 3/229)

ZÜLHICCE AYINDA PERŞEMBE - CUMA - CUMARTESİ ORUÇLARI

Sene içersinde haram ay dört tanedir. Bunlar da Zilka'de, Zülhicce, Muharrem ve Receb-i Şerif'tir. Üçü peş peşe, Receb-i Şerîf ise tektir. Bu sene Zilka'de, Zülhicce ve Muharrem ayları 27 ağustos çarşamba günü başlayıp 22 kasım cumartesi günü bitecektir.

Bu mübarek ayların oruçlarının fazileti hakkında birçok hadîs-i şerîf ve rivayet mevcuttur. Nitekim Ebû Mucîbe el-Bâhilî'nin, babasından (Radiyallâhu Anhümâ) rivayet ettiğine göre hangi ayları oruçlu geçirmesini tavsiye buyurduğunu sorması üzerine Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ona: "Haram ayları oruçlu geçir" buyurmuştur. (İbni Mâce, Sıyam:43, no:1741, 1/554)

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Her kim, herhangi bir haram aydan perşembe, cuma ve cumartesi olmak üzere üç günü oruçlu geçirirse, kendisine (tuttuğu her güne karşılık) iki sene, (başka bir rivayette) yedi yüz sene, (diğer bir rivayette ise) dokuz yüz sene ibadet (sevabı) yazılır." (Taberânî, el-Evsat, no:1810, 2/468; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehri receb, no:14, sh:71; İbnü Asâkir, Tarihü Medîneti Dimeşk, 19/116; Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, no:5696, 4/66; Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 1/325, Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr 4/185; el-Hâvî, 1/545, 546; Gazâlî, el-İhyâ, Kitâb-u esrâri's-savm, Fasil:3, 1/281; Zebîdî, el-İthâf, 4/256; Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:24173, 8/561; Heysemî, Mecma'u'z-Zevâid, 3/19)

Enes (Radiyallâhu Anh)ın bu hadîs-i şerîf hakkında: "Ben bunu Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den işitmemişsem, kulaklarım sağır olsun" dediği rivayet edilmiştir. (Ahmed ibni Hicâzî, Tuhfetü'l-ihvân, sh:10)

ZÜLHICCE AYININ İLK ON GÜNÜNÜN FAZİLETLERİ

(25 eylül perşembe - 4 ekim cumartesi)

Allâh-u Te'âlâ Fecr Sûresi'nin başında şöyle buyurmaktadır:

﴿وَالْفَجْرِ ﴿١﴾ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ﴿٢﴾ وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ﴿٣﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا يَسِرُ ﴿٤﴾ هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِّذِي حَجْرِ ﴿٥﴾﴾

“Andolsun (tan yerinin ağarma vakti olan) o fecre. (Zülhiccenin başındaki) o çok kıymetli on geceye de. (Her şeyin, özellikle bu gecelerin ve namazın) çift(in)e de, tek(in)e de. Bir de geçip gittiğinde o geceye. İşte sana! (Yanlışlardan) engelleyici bir akıl sahibi için bun(lar) da yemin konusu olacak önemli bir şey vardır, değil mi?!” (Fecr Sûresi:1-5)

Âyet-i Kerîmenin Tefsiri Hakkındaki Rivayetler

Buradaki ilk âyet-i kerîme olan ﴿وَالْفَجْرِ﴾ lafz-ı şerîfi kasem (yemin)dir ki **Allâh-u Te'âlâ** burada “Fecr”e yemin etmektedir. Kûr'ân-ı Kerîm'de bunun gibi birçok yerde **Allâh-u Te'âlâ** bazı şeylerin önemini açıklamak için onlara yemin etmiştir. Bu kasemlerin hepsinde ince bir sır ve büyük bir haber vardır.

Âyet-i kerîmedeki “Fecr” lafz-ı celîlinin manası hakkında ihtilaf edilmiştir. **Ali ibni Ebî Tâlib** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edildiğine göre; bunun manası lafzın zâhirinden de anlaşıldığı üzere “Gündüzün evveli” demektir. (Tefsîru İbni Cerîr, 30/168)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)nın beyanına göre ise; buradaki “Fecr” lafz-ı kerîminden maksat, namazların ilki olan sabah namazıdır. Nitekim sûre-i celîlenin başındaki yeminlerin dördüncüsü ve sonuncusu olan:

﴿وَاللَّيْلِ إِذَا يَسِر﴾

“Geçip gittiğinde o geceye (de yemin olsun)” (Fecr Sûresi:4) âyet-i kerîmesinde de **Allâh-u Te'âlâ** namazların sonuncusu olan yatsı namazına yemin etmektedir. Böylece **Allâh-u Te'âlâ** yeminlerini sabah namazı ile başlatmış ve yatsı namazı ile bitirmiştir. (Tefsîru İbni Cerîr, 30/168; Süyûtî, ed-Dürrü'l-mensûr, 8/498)

Mücâhid (Radiyallâhu Anh) ise: “Âyet-i kerîmedeki ‘Fecr’ lafzından murat kurban bayramının sabahıdır” demiştir. **İmâm-ı Dahhâk** ve **İbni Müzâhim** (Rahimehumellâh)ın beyanlarına göre ise; âyet-i kerîmedeki “Fecr” lafzı zülhiccenin ilk gününün sabahıdır. (İbnü'l-Cevzî, Müsîru'l-'azmi's-sâkin, 1/225)

Ebu'z-Zübeyr (Radiyallâhu Anh)ın **Câbir** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet ettiğine göre âyet-i kerîmedeki sabahtan maksat Arefe gününün sabahıdır, on gecelerden murat ise zülhiccenin ilk on gecesidir. Nitekim **Hâfız Ebû Mûsâ el-Medînî** (Rahimehullâh)ın “**et-Terğîb ve't-Terhîb**” isimli eserinde zikrettiğine göre, bu mana bütün müfessirler katında makbuldür.

Ebu'd-Duhâ (Rahimehullâh)dan nakledildiğine göre; **İmâm-ı Mesrûk** (Radiyallâhu Anh)a:

“**Fecre ve on geceye andolsun**” âyet-i kerîmelerinden sorulduğunda zülhiccenin ilk onunu kastederek: “İşte bunlar senenin en faziletli günleridir” demiştir. (Abdürrezzâk, el-Musanef, 4/376; Tefsîru İbni Cerîr, 30/169)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan nakledildiğine göre; sûre-i celîledeki: “**Çifte ve teke andolsun**” âyet-i kerîmesindeki çiftten murat (zülhiccenin onuncu günü olan) kurban bayramı günü, tekten murat ise (zülhiccenin dokuzuncu günü olan) Arefe günüdür. (Rûyânî, el-Müsned, 1/139)

Câbir (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) âyet-i kerîmedeki lafızların şerhi hakkında şöyle buyurmuştur:

“Muhakkak ki (âyet-i kerîmede zikredilen) o on, kurban (ayın)ın ilk onudur. Tek Arefe günü, çift de kurban (bayramı) günüdür.” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:14511, 22/389)

İmâm-ı Mukâtil (Radyallâhu Anh)a göre: **“Geçip gittiğinde o geceye andolsun”** (Fecr Sûresi:4) âyet-i kerîmesindeki geceden murat, kurban bayramı gecesidir.

Buradaki son âyet-i kerîme olan: **“İşte sana! (Yanlışlardan) engelleyici bir akıl sahibi için bun(lar)da yemin konusu olacak önemli bir şey vardır, değil mi?!”** (Fecr Sûresi:5) âyet-i kerîmesi de yemin konusu yapılan şeylerin önemine dikkat çekmektedir ki Kur’ân-ı Kerîm’de birçok şey üzerine yemin edilmişse de birçoğunun ardından böyle bir uyarı yapılmamıştır.

İmâm-ı Dahhâk (Rahimehullâh)a göre zülhiccenin ilk on günü, ramazanın son on gününden de üstündür. Zira **Allâh-u Te’âlâ** Fecr Sûresi’nin evvelinde hem bu günlerin ilkinin sabahına, hem de on günün gecelerine yemin etmektedir. **İbni Abbâs** (Radyallâhu Anhümâ)dan da böyle rivayet edilmiştir.

Ayrıca **Allâh-u Te’âlâ** bu on gün hakkında şöyle buyurmaktadır:

﴿وَوَاعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا بِعَشْرِ فِئَةٍ مِّمَّاتٍ رَبِّهِ أَزْبَعِينَ لَيْلَةً﴾

“Biz Mûsâ ile otuz geceyi (günleriyle birlikte ibadetle geçirmesi neticesinde, kendisiyle mükâlemede bulunacağımıza ve ona Tevrât’ı vereceğimize dair) **sözleştik ve onları on (gece) ile (kırka) tamamladık da, böylece Rabbinin tayin buyurduğu vakit kırk gece olarak tamama erdi.”** (A’râf Sûresi:142’dan)

İmâm-ı Mücâhid (Radyallâhu Anh) şöyle demiştir: “Senenin günlerinde yapılan hiçbir amel zülhiccenin onunda yapılandan daha faziletli olamaz. İşte onlar, **Allâh-u Te’âlâ**’nın **Mûsâ** (Aleyhisselâm) için tamamladığı on gündür.” (Süyûtî, ed-Dürri’l-mensûr, 6/539)

İbni Abbâs, Hadramî ve Mücâhid (Radyallâhu Anhüm)den nakledildiğine göre: **“Allâh-u Te’âlâ**’nın **Mûsâ** (Aleyhisselâm) ile sözleştiği otuz gece zülkade ayıdır, tamamladığı on gece de zülhiccenin onudur.” (İbni Ebî Hâtim, no:8920-21, 5/1556-57; Süyûtî, ed-Dürri’l-mensûr, 6/538)

Müfessirlerin beyanına göre **Mûsâ** (Aleyhisselâm) Mısır’dayken İsrâiloğullarına, **Allâh-u Te’âlâ**’nın **Firavun**’u helâk etmesi durumunda kendilerine **Allâh** katından bir kitap getireceğini, yapmaları ve terk etmeleri gereken her işin onda beyan edileceğini vaat etmişti.

Allâh-u Te’âlâ, Firavun’u helâk edince **Mûsâ** (Aleyhisselâm) **Rabbinden** o kitabı istedi, **Allâh-u Te’âlâ** da ona otuz gün oruç tutmasını emretti. O, zilkâde ayının tamamını oruçlu geçirince ağzındaki açlık kokusunu beğenmediği için onu gidermek üzere misvak kullandı. Bunun üzerine **Allâh-u Te’âlâ** kendisine: **“Oruçlunun ağız kokusunun Benim katımda misk kokusundan daha hoş olduğunu bilmedin mi?!”** buyurarak zülhiccenin ilk on gününü de oruçlu geçirmek sûretiyle o kokuyu geri getirmesini emretti ve böylece kırk gece tamamlandı.

Bunun üzerine **Allâh-u Te’âlâ** zülhiccenin onunda **Mûsâ** (Aleyhisselâm)a Tevrât’ı indirdi, ayrıca vasıtasız ve keyfiyetsiz olarak kendisiyle mükâlemede bulundu, **Mûsâ** (Aleyhisselâm) da o kelâmı, vücudunun bütün parçalarıyla her yönden işitti, **Allâh-u Te’âlâ**’nın kelâmının lezzetini hissedince cemâlini görmeye heveslendi ve bu âyet-i kerîmenin ardındaki A’râf Sûresi’nin 143. âyet-i kerîmesinde ifade edilen talebini **Allâh-u Te’âlâ**’ya arz etti.

Bunlarla beraber zülhiccenin ilk on gününün bir üstünlüğü de bu haram ayın **Allâh-u Te'âlâ'nın**:

﴿الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ﴾

“Hac (ibadeti, herkes tarafından şevval ve zilkâde aylarıyla zülhiccenin ilk onu olarak **bilinen birtakım aylar**(da yapılmalı)**dır**” (Bakara Sûresi:197'den) kavlı-şerîfînde beyan edilen ayların sonuncusu olmasıdır. Zira âyet-i kerîmenin meâline de dercettiğimiz üzere bu aylar; şevval ve zilkâde aylarının tamamıyla zülhiccenin ilk on günüdür.

Hazreti Ömer, Hazreti Ali, İbni Mes'ûd, Abdullâh ibni Ömer, İbni Abbâs ve İbni Zübeyr (Radyallâhu Anhüm) ve daha birçok tâbiinden böyle nakledilmiştir. (Sa'îd ibni Mansûr, es-Sünen, 3/783-791; Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr, 1/524-525)

İmâm-ı Mücâhid (Radyallâhu Anh)ın **İbni Ömer** (Radyallâhu Anhümâ)dan rivayetine göre: “**Allâh-u Te'âlâ** indinde zülhiccenin on günü müstesna cuma gününde daha büyük bir gün yoktur. Zira şüphesiz bu on günlerden yapılan bir amel bir senelik amele denk olur.” (İbni Receb, Letâifü'l-me'ârif, sh:460; Hâfız İbni Nâsiriddîn ed-Dimeşkî, Fazlu 'aşri zülhicce, sh:23-24)

İbni Abbâs (Radyallâhu Anhümâ)dan rivayete göre: “**Allâh-u Te'âlâ Âdem** (Aleyhisselâm) in tevbesini bu on günlerden olan Arefe günü kabul etmiş. **İbrâhîm** (Aleyhisselâm) hullet (dostluk) makamını bu on günlerde kazanmış, Kâbe-i Muazzama'yı bu on günlerde inşa etmiş, **Mûsâ** (Aleyhisselâm) **Allâh-u Te'âlâ** ile münâcâta bu on günlerde nâil olmuş, **Dâvûd** (Aleyhisselâm) mağfirete bu günlerde kavuşmuş. Ağaç altında yapılmış Ridvan bîati bugünlerde vukû bulmuştur. (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/38)

ZÜLHICCE'NİN İLK ONUNDA YAPILAN İBADETLERİN HER GÜNDE YAPILANDAN DAHA FAZİLETLİ OLDUĞU

(25 eylül perşembe - 4 ekim cumartesi)

İbni Abbâs (Radyallâhu Anhümâ)dan rivayet edildiğine göre; bir keresinde **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ أَيَّامٍ الْعَمَلُ الصَّالِحُ فِيهِنَّ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنْ هَذِهِ الْأَيَّامِ الْعَشْرِ»، يَعْنِي أَيَّامَ الْعَشْرِ، فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ إِلَّا رَجُلٌ خَرَجَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فَلَمْ يَرْجِعْ مِنْ ذَلِكَ بِشَيْءٍ.»

“Kendisinde amel-i sâlih işlenmesi (zülhiccenin ilk) on gün(ün)de **Allâh-u Te'âlâ'ya sevimli** (O'nu hoşnut ve râzî edici) **olduğu kadar, hiçbir günde olmamıştır**” buyurunca (sahâbe-i kirâm:): “**Allâh** yolunda cihat da mı (o günlerdeki amelden üstün olamaz)?” dediler.

Bunun üzerine **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “**Allâh** yolunda cihad bile (bu günlerdeki amellerden fazilet bakımından daha üstün) **değildir**.”

Ancak bir adam(ın cihadı bugünlerdeki amelden üstün olabilir) **ki, malıyla ve canıyla** (cihada) **çıkış ve bunlardan hiçbirisiyle** (cihaddan) **geri dön(e)memiş**, (malını da canını da Allâh için cihad meydanlarında fedâ etmiş)**tir”** buyurdu. (Tirmizî, Savm:52, no:757, 3/130; Ebû Dâvûd, Savm:62, no:2440, 2/301; İbni Mâce, Sıyâm:39, no:1727, 1/550)

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ أَيَّامٍ أَحَبَّ إِلَى اللَّهِ أَنْ يُتَعَبَّدَ لَهُ فِيهَا مِنْ عَشْرِ ذِي الْحِجَّةِ، يَغْدِلُ صِيَامُ كُلِّ يَوْمٍ مِنْهَا بِصِيَامِ سَنَةٍ وَقِيَامُ كُلِّ لَيْلَةٍ مِنْهَا بِقِيَامِ لَيْلَةِ الْقَدْرِ.»

“Zülhiccenin (ilk) onundan ziyade Allâh-u Te‘âlâ hiçbir günde kendisine ibadet olunmasını sevmez. Onlardan her bir günün orucu, bir senenin orucuna, her bir gecenin kıyâmı (ibadetle ihyâsı) da, Kadir gecesinin kıyâmına denktir.” (Tirmizî, Savm:52, no:758, 3/131)

Bu hadîs-i şeriflerden kesin bir şekilde anlaşıldığı üzere; daha çok sevap kazanılması cihetinden zülhiccenin ilk on günündeki ameller, sene içerisindeki diğer bütün günlerden üstündür.

Ebu'd-Derdâ (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir:

رُوي عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: «عَلَيْكُمْ بِصَوْمِ أَيَّامِ الْعَشْرِ، وَإِكْتَارِ الدُّعَاءِ وَالِاسْتِغْفَارِ وَالصَّدَقَةِ فِيهَا، فَإِنِّي سَمِعْتُ نَبِيَّكُمْ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: الْوَيْلُ لِمَنْ حُرِمَ خَيْرَ أَيَّامِ الْعَشْرِ.»

“On günlerde oruca devam edin. Duayı, istiğfar ve sadakayı çok yapın, zira ben Peygamberiniz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i: **‘On günlerin hayrından mahrum olanların vay haline’** buyururken işittim.” (Ebu'l-Leys es-Semerkindî, Tenbihü'l-ğâfilîn, no:470, sh:327)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ أَحْيَا لَيْلَةً مِنْ لَيَالِي عَشْرِ ذِي الْحِجَّةِ، فَكَأَنَّمَا عَبْدُ اللَّهِ عِبَادَةَ مَنْ حَجَّ أَوْ اعْتَمَرَ طُولَ سَنَتِهِ، وَمَنْ صَامَ فِيهَا يَوْمًا فَكَأَنَّمَا عَبْدُ اللَّهِ تَعَالَى سَائِرَ سَنَتِهِ.»

“Her kim zülhiccenin on gecelerinden birini (ibadetle geçirerek) ihya ederse, bir sene boyunca hac ve umre yapanların ibadeti kadar ibadet etmiş gibi olur. O günlerde bir gün dahi oruç tutsa geri kalan senesinin tümünü Allâh-u Te‘âlâ'ya ibadetle geçirmiş gibi olur.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40)

Vehb (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ وَهْبِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ الرَّبُّ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لِمُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ: «مُرْ قَوْمَكَ أَنْ يُنْبِئُوا إِلَيَّ وَيَدْعُونِي فِي الْعَشْرِ يَعْنِي عَشَرَ ذِي الْحِجَّةِ، فَإِذَا كَانَ الْيَوْمُ الْعَاشِرُ فَلْيَخْرُجُوا إِلَيَّ أَعْفِرْ لَهُمْ»، قَالَ وَهْبٌ: وَهُوَ الْيَوْمُ الَّذِي طَلَبْتُهُ الْيَهُودُ فَأَخْطَأُوهُ، وَلَيْسَ عَدَدُ أَضْوَابٍ مِنْ عَدَدِ الْعَرَبِ.

“Rabb Tebârake ve Te’âlâ Mûsâ (Aleyhisselâm)a: 'Kavmine emret de on günlerde, yani zülhiccenin onunda Bana yönelsinler ve Bana dua etsinler, onuncu gün olduğu zaman Bana (ibadet edecekleri musallâya) çıksınlar da onları affedeyim' buyurdu.

İşte Yahudilerin (bağışlanmak için) arayıp da şaşırdukları gün o (kurban bayramı) gün(ü)dür. (Gökteki ay hesabında) Arapların sayısından daha doğru bir adet yoktur. (Yahudilerin hesabı hilâle göreyse de onlar, güneş aylarına uysun diye her üç senede bir ay nesî (geciktirme) yaptıklarından onların hesabı isabetli değildir.” (Ahmed ibni Hanbel, ez-Zühd, no:351, sh:109; Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr, 6/539)

Ebû Osman el-Nehdî (Radiyallâhu Anh) da zülhiccenin ilk on günü hakkında şöyle demiştir: “Âlimler ve sâlihler senedeki üç adet on günü diğer günlere göre çok üstün tutarlar. Bunlar da zülhiccenin ilk on günü, muharrem'in ilk on günü ve ramazanın son on günüdür.

Ayrıca bize ulaşan rivayetlere göre zülhiccenin ilk on günü, diğer iki on güne göre daha üstündür. Çünkü onun içerisinde terviye, Arefe ve kurban bayramı günü vardır.” (İbnü'l-Cevzî, Mûsîru'l-'azmi's-sâkin, 1/232)

Ebû Zübeyr (Rahimehullâh): “Dünyanın günlerinin en faziletlisi on günlerdir” demiştir. (İbnü'l-Cevzî, Mûsîru'l-'azmi's-sâkin, 1/230; Fâkihî, Ahbâr-u Mekke, 3/8-9)

Sa'îd ibni Cübeyr (Radiyallâhu Anh): “Bu on gecelerde kandillerinizi söndürmeyin” diyerek ibadete devam etmenin önemine dikkat çekti. (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40)

Allâh-u Te'âlâ beş peygamberden her birine on şey vermiştir ki bu nebîler; **Âdem, İbrâhîm, Şu'ayb, Mûsâ** ve bizim peygamberimiz **Muhammed Mustafa (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)**dir. Bizim **Peygamberimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)**e verilen ise zülhiccenin onudur.

Bu ümmetten bu on güne değer verene (namazlarını, oruçlarını ve zikirlerini îfâ edenlere) de on ikramda bulunulur. Bunlar da; ömrüne bereket, malında ziyadelik, ailesine koruma, günahlarına kefarete, sevaplarına katlama, ölüm anında kolaylık, kabir karanlıklarında nur, mizanda ağırlık, cehennem derekelerinden kurtuluş ve cennet derecelerine yükseliştir. (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40)

ZÜLHİCCENİN İLK ONUNUN BAZI FAZİLETLİ AMELLERİ

Kurban Kesecek Olanların İlk On Günde Traş Olmaması Müstehaptır

Bu konu ile ilgili olarak **“Müslim”de Ümmü Seleme (Radiyallâhu Anhâ)**dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)** şöyle buyurmuştur:

عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا دَخَلْتَ الْعَشْرُ وَأَرَادَ أَحَدُكُمْ أَنْ يُضْحِيَ فَلَا يَمَسَّ مِنْ شَعْرِهِ وَبَشَرِهِ شَيْئًا.»

“(Zülhiccenin) on gün(ü) girdiği zaman, biriniz kurban kesmek isterse sakın saçından ve vücudundan (herhangi) bir şeye (kesme maksadıyla) dokunmayın (traş olmasın, tırnak kesmesin).” (Müslim, Edâhi:7, no:5232, 6/83)

Görüldüğü gibi bu ve bu mealdeki diğer hadîs-i şerîfler hacca gitmeyecek olanlardan kurban kesmek isteyenlerin, Zülhiccenin başından kurban kesecekleri ana kadar (ki, on gün eder) saçlarını ve tırnaklarını kesmemelerini ister.

Bunun hikmeti şöyle izah edilir: Kurban kesecek kişi, sanki kendisini azaba layık ve günahkâr gördüğü, günahlarına karşılık kendisini de öldüremeyeceği için, kendisinin fidyesi olarak kurban kesmektedir. Vücudundan kıl ve tırnak kesmemekle, en küçük parçalarının dahi, kurbanın parçaları, tüyleri ve tırnakları karşılığında ateşten âzâd olmasını sağlayacaktır. (İmâm-ı Nevevî, Şerhu Müslim, 11/148; Münâvî, el-Feyzû'l-Kadîr, 1/363; Davudoğlu, Müslim Şerhi, 9/243)

Bu elbette bir izah biçimidir. İlla ki böyle olmalıdır diyemeyiz. Hatta bu talebin şimdilik anlamadığımız başka hikmetleri de bulunabilir. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in böyle söylediği sâbit olduktan sonra Müslümana düşen, hareketini ona göre ayarlamaktır.

Bu hadîsler “**Müslim**”de rivayet edilmektedir ve sahih hadislerdir. Ancak fıkıhçılar bu konuda değişik bakış açıları ile değişik görüşlere varmışlardır.

Mesela:

a) Sa'îd ibni Müseyyeb, Rabî'a, İmâm-ı Ahmed, İshak, Dâvûd ez-Zâhirî (Radiyallâhu Anhüm) ile bir kısım Şâfi'îler kuşluk vakti hayvanı kurban edinceye kadar, kurban kesecek olanın kıl ve tırnaklarından bir şey alması haramdır, derler.

b) İmâm-ı Şâfi'î (Rahimehullâh)a göre haram değil, tenzihen mekruhtur.

c) İmâm-ı Âzam (Rahimehullâh) mekruh olmadığı görüşündedir.

d) İmâm-ı Mâlik (Rahimehullâh)dan bir rivayet mekruh olduğu görüşünde olduğunu, diğer bir rivayet ise mekruh olmadığı görüşünde olduğunu bildirir. (Davudoğlu, Müslim Şerhi, ilgili hadîs-i şerîf)

Bizler Hanefi olduğumuza göre elbette **İmâm-ı Âzam** (Rahimehullâh)'ı taklid eder ve adı geçen günlerde tıraş olmanın, tırnak kesmenin mahzurlu olmadığını söyleyebiliriz. Ancak **İmâm-ı Âzam** (Rahimehullâh)'ın gerçekten bu görüşte olduğunu “Zâhiru'r-rivâyet (ona ait olduğu kesin kaynaklar)” isimli kitaplarında henüz bulmuş değiliz.

Eğer ona ait böyle “Zâhir rivayet” yoksa bu sahih hadislerle muhalefet etmemizi gerekli kılacak bir delil bulunmadığından bu günlerde tıraş olmanın en azından mekruh olduğu görüşü ağırlık kazanıyor. “**Hidâye**” hadislerini tahriç eden **Zeyla'î** (Rahimehullâh) da konunun ilk hadîsi olarak yukarıya aldığımız hadîs-i şerîfi vermekte ve sıhhatinde bir kusur zikretmemektedir. (Zeyla'î, Nasbu'r-Râye, 4/206)

Her ne olursa olsun, Hanefiler olarak bizler de eğer kurban keseceksek, zülhiccenin ilk on gününde tıraş ve tırnak kesmeyi bırakırsak, Hanefî mezhebine muhalefet etmeden

diğerlerine de uymuş oluruz. Çünkü Hanefiler de kesilmemesinin mahzurlu olduğunu söylemiyorlar. Yeter ki kasık ve tırnak temizliği bu on günle kırk günü aşacak olmasın.

Fakat kurban kesecek olanların elbise giyip, koku sürünebilecekleri konusunda icmâ vardır. Bu da o günlerde tıraş olmamanın hacdaki ihramlılara benzeme ile ilgili bulunmadığını, hikmetinin bu olmadığını gösterir. (İmâm-ı Nevevî, Şerhu Müslim, 11/148)

“Şerh-u Şir’ati’l-İslâm”da zikredildiğine göre; kurban bayramının ilk günü kurban kesmek isteyen zülhiccenin ilk on günü bedeninden kıl koparmaz ve tırnaklarını kesmez. Kendisini ihram giymiş hacıya benzetir. Çünkü kıyamet günü kurban, sahibine fidye olacak her kılı, her âzâsı ve tırnağı kurbanın bereketinden ona ulaşacaktır. Bu on günde rahmet ve bereket olacağı için, traş olmamalı ve tırnak kesmemelidir.

Üstadımız **Hacı Mahmut Efendi Hazretleri** müteassıb bir Hanefî olmasına rağmen Şâfiî mezhebinin delili olan bu hadîs-i şerîfi çok önemser ve diğer mezheplerin ihtilafından sakınmak gerektiği düşüncesiyle ihtiyâtan bu on günler girdiğinde hacca gitmemişse itikafa girer, bu zaman diliminde hem traş olmaz, hem de tırnak kesmezlerdi.

Bu vesileyle ekseri okuyucularımızın müntesibi bulunduğu bu yüce zatın günümüzde unutulmuş olan bu konudaki hassasiyetini sizlerle paylaşmayı münasip gördük.

On Günlerde Sadaka, Hasta Ziyareti, Cenazeye İştirak, Fakir Giydirmek, Yetime İyilik ve İlim Meclisinde Bulunmanın Faziletleri

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğu rivayet olunmuştur:

رَوِيَ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ تَصَدَّقَ فِي يَوْمِ عَرَفَةَ احْتِسَابًا، قَبَلَ اللَّهُ تَعَالَى مِنْهُ، وَكَانَ كَمَنْ أَدْرَكَ مَا فَاتَهُ مِنْ صَدَقَاتِ السَّنَةِ.»

“Her kim Allâh rızası niyetiyle Arefe gününde sadaka verirse, Allâh-u Te’âlâ o kişiden bunu kabul eder ve bu (verdiği sadaka sayesinde) sene boyunca veremediği bütün sadakalar(ın) sevabına yetişmiş gibi olur.” (Hakîmü’t-Tirmizî, Esrârü’l-hac, Hâfız İbni Nâsiruddîn ed-Dimeşkî, Fazlu ‘aşri zilhicce, sh:48)

Rivayete göre:

رَوِيَ «وَمَنْ تَصَدَّقَ فِي هَذِهِ الْأَيَّامِ الْعَشْرِ بِصَدَقَةٍ عَلَى مِسْكِينٍ فَكَأَنَّمَا تَصَدَّقَ عَلَى أَنْبِيَائِهِ وَرُسُلِهِ، وَمَنْ عَادَ فِيهَا مَرِيضًا فَكَأَنَّمَا عَادَ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ وَبُدْلَاءَهُ، وَمَنْ شَيَّعَ جَنَازَةً فَكَأَنَّمَا شَيَّعَ جَنَائِزَ شُهَدَائِهِ، وَمَنْ كَسَى مُؤْمِنًا كَسَاهُ اللَّهُ تَعَالَى مِنْ حُلَلِهِ، وَمَنْ لَطَفَ فِيهَا بِيَتِيمٍ لَطَفَ اللَّهُ تَعَالَى بِهِ فِي الْقِيَامَةِ تَحْتَ ظِلِّ عَرْشِهِ، وَمَنْ حَضَرَ مَجْلِسًا مِنْ مَجَالِسِ الْعِلْمِ فَكَأَنَّمَا حَضَرَ مَجَالِسَ أَنْبِيَائِ اللَّهِ وَرُسُلِهِ.»

“Bu on günde bir fakire sadaka veren **Allâh-u Te’âlâ**’nın tüm nebîlerine ve rasûllerine yardım etmiş gibi olur. Bu günlerde hasta ziyaret eden **Allâh-u Te’âlâ**’nın tüm velilerini ve seçkin kullarını ziyaret etmiş gibi olur. Bir cenaze ardında giden bütün şehitlerin cenazelerine katılmış gibi olur.

Bir mümini giydireni **Allâh-u Te’âlâ** cennet hullelerinden giydirir. Bir yetime iyilikte bulunanı **Allâh-u Te’âlâ** kıyamet günü Arş’ının gölgesi altında bulundurur. İlim meclislerinde birinde hazır bulunan sanki tüm enbiyânın ve rasûllerin meclislerinde bulunmuş gibi olur.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/42)

ZÜLHICCENİN İLK DOKUZ GÜNÜNÜN ORUCU

(25 eylül perşembe - 3 ekim cuma)

İLK GÜNÜNÜN (25 eylül perşembe) ORUCU

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ أَيَّامٍ أَحَبُّ إِلَيَّ اللَّهُ أَنْ يُتَعَبَّدَ لَهُ فِيهَا مِنْ عَشْرِ ذِي الْحِجَّةِ، يَعْدِلُ صِيَامُ كُلِّ يَوْمٍ مِنْهَا بِصِيَامِ سَنَةٍ وَقِيَامُ كُلِّ لَيْلَةٍ مِنْهَا بِقِيَامِ لَيْلَةِ الْقَدْرِ.»

“Zülhiccenin (ilk) onundan ziyade Allâh hiçbir günde kendisine ibadet olunmasını sevmez. Onlardan her bir günün orucu, bir senenin orucuna, her bir gecenin kıyâmı da, kadir gecesinin kıyâmına (ihyâsına) denktir.” (Tirmizî, Savm:52, no:758, 3/131)

Ali (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte:

عَنْ عَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فِي أَوَّلِ لَيْلَةٍ مِنْ ذِي الْحِجَّةِ وُلِدَ إِبْرَاهِيمُ عَلَيْهِ السَّلَامُ، فَمَنْ صَامَ ذَلِكَ الْيَوْمَ كَانَ كَفَّارَةً ثَمَانِينَ سَنَةً.»

“Zülhiccenin ilk gecesinde İbrâhîm (Aleyhisselâm) doğmuştur. O (gecenin) günü(nü) oruçlu geçiren kişi(ye o oruç) seksen senelik (günahı bile olsa) keffâret olur” buyrulmuştur. (Sâfûrî, Nüzhetü’l-mecâlis, 1/155)

Burada: “Hadîs-i şerîflerde geçen ‘Elli senelik günaha kefare’, ‘Seksan senelik günaha kefare’ gibi ifadeler nasıl anlaşılmalıdır?” şeklinde bir soru akla gelebilir ki âlimler buna cevaben: “Eğer bu kişinin o kadar yıllık günahı varsa faziletli ameller onları sildirir.

O kadar yıllık günahı yoksa da, o kadar yıllık günahı olsaydı onları sildirmek için ne kadar sevap lazımdıysa kendisine o kadar sevap ihsan edilir” demişlerdir. (Sâfûrî, Nüzhetü’l-mecâlis, 1/152)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan gelen bir rivayete göre: “Zülhiccenin her bir gün orucuna karşı, yüz köle âzâdı, yüz deve kurbanı ve Allâh yolunda cihada yüz at bağıışı sevabı vardır.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/39)

Hafsa (Radiyallâhu Anhâ) vâlidemizin şöyle söylediği rivayet edilmiştir: **“Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **dört şeyi hiç terk etmezdi; zülhiccenin ilk on gününün orucu, Âşûrâ orucu, her aydan üç gün orucu ve sabahın iki rekat sünneti.**” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/39)

Câbir (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ جَابِرِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ صَامَ أَيَّامَ الْعَشْرِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ يَوْمٍ صَوْمَ سَنَةٍ.»

“Zülhiccenin on gününü oruçla geçirene Allâh-u Te’âlâ her bir gün karşılığında bir sene oruç yazar.” (Ali el-Muttakî, Kenzü’l-ummâl, no:24265; İbni Adıyy, el-Kâmil, 6/472)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edildiğine göre: **“Bu on günden bir gün dahi oruç tutan kişi, sanki geri kalan senenin tümünde Allâh-u Te’âlâ’ya ibadet etmiş gibi olur.”** (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40)

Süfyân-ı Sevrî (Radiyallâhu Anh) bu on gecelerde kabristanı ziyaret etmişti. Bir adamın kabrinde nur parladığını görünce onun ne amel işleyerek bunu kazandığını düşünürken kendisine: **“Ey Süfyân! Bu on günlerin orucuna devam et ki sana da böyle nur verilsin”** diye yüksek sesle nida edildi. (Hüberî, Dürretü’l-Vâ’izîn, sh:263)

ZÜLHICCENİN ON GÜNÜNÜN ZİKİR VE DUALARI

(25 eylül perşembe - 4 ekim cumartesi)

Ebû Mûsâ Eş’arî (Radiyallâhu Anh)dan rivayet olunduğuna göre: **“(Hac Sûresi’nin 28. âyet-i kerîmesinde Allâh-u Te’âlâ’nın kendilerinde Yüce Zâtının zikredilmesini emir buyurduğu) Eyyâm-ı mâlûmât (bilinen günler) kurban bayramı günü hâriç olan zülhicce ayının ilk doluz günüdür ve bugünlerde yapılan dua asla geri çevrilmez.”** (İbni Receb, Letâifü’l-me’ârif, sh:472; Hâfız İbni Nâsiriddîn ed-Dimeşkî, Fazlu ‘aşri zülhicce, sh:24)

Hâfız Dimeşkî (Rahimehullâh)ın beyanı vechile; bugünlerde duanın reddedilmemesinin en önemli sebebi içlerinde dünya günlerinin en faziletlisi olduğu rivayet edilen Arefe gününün bulunmasıdır.

Nitekim **İbni Hibbân** (Radiyallâhu Anh) **“Sahih”**inde **Câbir** (Radiyallâhu Anh)dan naklen bu konuda bir hadîs-i şerîf tahric etmiştir. (el-İhsân, no:3853; Ebû Ya’lâ, el-Müsned, no:2090)

1) İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ أَيَّامٍ أَفْضَلُ عِنْدَ اللَّهِ وَلَا الْعَمَلُ فِيهِنَّ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنَ هَذِهِ الْأَيَّامِ الْعَشْرِ، فَأَكْثَرُوا فِيهِنَّ مِنَ التَّهْلِيلِ وَالتَّكْبِيرِ وَذَكَرِ اللَّهُ، فَإِنَّهَا أَيَّامُ التَّهْلِيلِ وَالتَّكْبِيرِ وَذَكَرِ اللَّهُ، وَإِنْ صِيَامَ يَوْمٍ مِنْهَا يَعْدِلُ بِصِيَامِ سَنَةٍ، وَالْعَمَلُ فِيهِنَّ يُضَاعَفُ سَبْعَ مِائَةِ ضِعْفٍ.»

“Allâh-u Te’âlâ indinde bu (zülhiccenin ilk) on gün(ün)den daha üstün bir gün yoktur ve hiçbir günde işlenen amel, şu on gündeki kadar Allâh-u Te’âlâ’ya sevimli (O’nun rızasını celbedici) değildir.

O günlerde tehlil (‘Lâ ilâhe illallâh’ zikrin)i, tekbir (‘Allâh-u Ekber’ demey)i ve Allâh-u Te’âlâ’nın zikrini çokça yapın. Çünkü o günler; tehlil, tekbir ve zikir günleridir. Elbette ki o günlerden bir günün orucu bir senelik oruca denktir. O günlerdeki (sâir) ameller de yedi yüz kat katlanır.” (Beyhakî, Şu’abü’l-îmân, no:3481, 7/343; Fezâilü’l-evkât, no:172, sh:343; İbnü’l-Cevzî, Müsîru’l-‘azmi’s-sâkin, 1/232)

Aynı kaynaklarda bu hadîs-i şerîfin akabinde Sa’îd ibni Cübeyr (Radiyallâhu Anh)ın, bu on günler başladığında bütün vakitlerini ibadet etmeye ayırdığı ve kimsenin güç getiremeyeceği kadar fazla amel ettiği zikredilmektedir.

Bu hadîs-i şeriften anlaşıldığı üzere bugünlerde çokça yapmamız emredilen en büyük zikir “Lâ ilâhe illâllâhu ve Allâh-u ekber” zikirleridir.

2) Haberde rivayet edildiğine göre:

وَفِي الْخَبَرِ: «إِنَّ مُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: يَا رَبِّ! دَعَوْتُ فَلَمْ تُجِبْ دَعْوَتِي، فَعَلَّمَنِي شَيْئًا أَدْعُوكَ بِهِ، فَأَوْحَى اللَّهُ تَعَالَى إِلَيْهِ: يَا مُوسَى! إِذَا دَخَلَ أَيَّامَ الْعَشْرِ مِنْ ذِي الْحِجَّةِ قُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، أَقْضِ حَاجَتَكَ، قَالَ: يَا رَبِّ! كُلُّ عِبَادِكَ يَقُولُهَا، قَالَ: يَا مُوسَى! مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، فِي هَذِهِ الْأَيَّامِ مَرَّةً، لَوْ وُضِعَتِ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُونَ السَّبْعُ فِي كِفَّةِ الْمِيزَانِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ فِي الْكِفَّةِ الْأُخْرَى لَثَقَلَتْ وَرَجَحَتْ هَذِهِ الْمَقَالَةَ عَلَيْهِنَّ جَمِيعًا.»

“Şüphesiz Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Yâ Rabbi! Dua ettim, duamı kabul etmedin. Öyleyse bana bir şey öğret de onunla Sana dua edeyim’ dedi.

Allâh-u Te’âlâ da ona: ‘Ey Mûsâ! Zilhicce’nin on günü girdiği zaman: ‘Lâ ilâhe illâllâh’ de ki, Ben de senin isteğini yerine getireyim’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Yâ Rabbi! (Zaten) bütün kulların bunu söylüyor (ben bana özel bir zikir istiyorum)’ dedi. Allâh-u Te’âlâ: ‘Ey Mûsâ! Her kim bu on günde bir kere (bile): ‘Lâ ilâhe illâllâh’ derse, yedi kat gökler ve yedi kat yerler mizanın bir kefesine, ‘Lâ ilâhe illâllâh’ (kelime-i tayyibesini de) diğer kefesine konacak olsa, elbette bu söz onların hepsinden ağır ve hepsine baskın gelir’ buyurdu.” (Osmân el-Hopevî, Dürretü’n-nâsihîn, sh:262; Hâkim, el-Müstedrek, no:1936, 1/710)

3) Bu günlerde İsâ (Aleyhisselâm)a Cibril (Aleyhisselâm) tarafından hediye getirilen beş dua vardır ki bunların her biri yüzer kere okunulacaktır. Bu kelimelerin sevapları milyon hasanelere tekâbul edip milyon günahı sildirmeye ve cennette on bin derece kazandırmaya yeterli olacak, sahibini bu zikirleri yaptığı gün dünya ehli içerisindeki en ibadetli kişi olma vasfına mâlik kılacak, yetmiş bin meleği semâdan indirip kendisine dua yaptıracak, en mühimmi de Allâh-u Te’âlâ’nın kendisine rahmetle nazar etmesine ve artık bir daha bedbahtlık yüzü görmemesine mazhar kılacak niteliktedir.

Yerimiz yeterli gelmediğinden bu beş zikrin her birinin Arapça metinlerini, Türkçe manalarını ve ayrı ayrı faziletlerini okuyup amel etmeniz için sizleri 17. risalemiz olan **"Kurban Risalesi"**nin 148-152 sayfalarına havale ediyoruz.

HAPŞIRMA ANINDA OKUYANIN SOL BURNUNDAN ÇIKAN BİR MAHLUKUN ARŞ'IN ALTINA VARARAK KENDİSİNE MAĞFİRET DUASI YAPACAĞI BİR DUA

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ عَطَسَ، فَقَالَ: الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ مَا كَانَ مِنْ حَالٍ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ؛ أَخْرَجَ اللَّهُ مِنْ مَنْخَرِهِ الْأَيْسَرَ طَائِرًا يَقُولُ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِقَائِلِهَا.»
عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا مِثْلَهُ إِلَى قَوْلِهِ: الْأَيْسَرَ، وَقَالَ بَعْدَهُ: «طَيْرًا أَكْبَرَ مِنَ الذُّبَابِ، وَأَصْغَرَ مِنَ الْجَرَادِ، يُرْفَرُ تَحْتَ الْعَرْشِ يَقُولُ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِقَائِلِهَا.»

Ebu Saîd el-Hudri ve İbni Abbas (*Radiyallahu Anhüma*)dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Rasûlüllah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: **"Her kim hapşırdığı zaman:**

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ مَا كَانَ مِنْ حَالٍ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ

'Hangi hal olursa olsun herhalükârda Allah'a hamd olsun. Allah Muhammed'e ve Ehl-i Beytine salat etsin' derse Allah onun sol burnundan -sinekten büyük çekirgeden küçük bir kuş çıkarır ki -o Arş'ın altında uçuşarak- **'Ey Allah! Bu sözü söyleyeni mağfret eyle'** diye duacı olur. (*Kastallâni, Mesâlikü'l-hünefâ, sh:414; Sehavi, el-Kavlü'l-bedî, sh:216;*)

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

YETMİŞ BİRİNCİ VE YETMİŞ İKİNCİ İSM-İ ŞERİFLER

«الْمُقَدِّمُ» VE «الْمُوَخَّرُ» İSM-İ ŞERİFLERİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (*Rahimehumüllâh*)ın beyanları vechile; «الْمُقَدِّمُ» ism-i şerîfi "Dilediğini öne geçiren" manasında, «الْمُوَخَّرُ» ism-i şerîfi ise "İstedini geriye bırakan" anlamındadır.

Mukaddim ism-i şerîfi "Kademe" kökünden gelip "Öne geçmek, gelmek ve dönmek" manalarına gelmektedir. İsm-i fâil olarak Mukaddim ism-i şerîfi "Öne geçen, birini öne geçiren, dilediğini önce yaratan ve yükselten" anlamlarına gelmektedir.

Muahhir ism-i şerîfi ise: "Geriye bırakan, erteleyen ve sonraya bırakan" manalarına gelir.

Bu ism-i şerîflerin müştak olduğu (doğduğu) mastarların (köklerin) manaları şu âyet-i kerîmede açıkça müşâhede edilmektedir:

﴿قُلْ لَكُمْ مِيعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَأْخِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا تَسْتَقْدِمُونَ﴾

“(Habîbim!) **de ki: ‘Sizin (kıyâmetle karşılaşmanız) için, vaad edilen öyle büyük bir gün vardır ki (vakti geldiğinde) ondan bir an bile sona da kalamazsınız, öne de geçemezsiniz.’**”
(Sebe Sûresi:30)

Bu ism-i şerîflerin ikisi de **Allâh-u Te’âlâ**’nın filî sıfatlarındandır. Dilediğini yükseltip dilediğini alçaltan, dilediğini aziz kılıp dilediğini zelil eden, dilediğini Kendisine yaklaştırıp dilediğini uzaklaştıran **Allâh-u Te’âlâ** olduğu gibi, dilediğini öne alan ve istediğini arkada bırakan da yine O’dur. Öne alınan kimse yüksek mertebeler çıkar. Geri bırakılan ise en aşağı derekelere kadar iner.

Halîmî (Rahimehullâh) bu ism-i şerîfler hakkında şöyle demiştir: “Mukaddim ism-i şerîfi ‘Yüksek mertebelere çıkartan’ demek olup, Muahhir ism-i şerîfi de ‘Yüksek mertebelerden indiren’ demektir.

Allâh-u Te’âlâ nebîlerini ve dostlarını Kendisine yakınlaştırarak onlara hidayet verip yükselten, düşmanlarını da Kendisinden uzaklaştırarak alçak seviyelere indiren ve Kendisiyle onlar arasına perde koyandır.

Allâh-u Te’âlâ henüz varlıkları yaratmadan önce bütün ölçüleri koymuş ve her şeyi takdir etmiştir. Sevdiği kullarını diğer insanlardan üstün tutmuş ve insanları takvalarına göre birbirinden farklı kılmıştır. Bu O’nun dilemesidir. Nitekim Kendisi bu hususta:

﴿لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ﴾

‘O (Allâh-u Te’âlâ), **yapmakta olduğu şeylerden sorulmaz. Onlar ise** (kul oldukları için, tüm inanç ve amellerinden) **sorulacaklardır**’ (Enbiyâ Sûresi:23) buyurmaktadır.”

Hattâbî (Rahimehullâh) ise bu ism-i şerîfler hakkında şöyle demiştir: “**Allâh-u Te’âlâ** eşyayı yerli yerince yaratandır. O dilediğini öne alır, dilediğini de arkaya bırakır. O daha varlıkları yaratmadan her şeyi takdir etmiştir. Sevdiği dostlarını diğer insanlardan üstün tutmuş ve Kendisine yakınlaştırmıştır. İnsanları birbirinden üstün kılan yine O’dur.

Allâh-u Te’âlâ dilediği kimseleri başarılı kılıp öne çıkarmış, dilediklerini de geri bırakmıştır. Her şey O’nun ilmi, iradesi ve hikmeti doğrultusunda gerçekleşmektedir. O’nun geri bıraktığını kimse öne çıkaramaz, öne çıkardığını da kimse geriye bırakamaz. Bu iki ism-i şerîfi birbirinin anlaşılmasına yardımcı olduğundan bunları birlikte zikretmek, ayrı zikretmekten daha güzeldir.

Allâh-u Te’âlâ bazı insanlara ilim, ibadet ve başarı vermekle üstün kılmış ve onları öne geçirmiştir. Bazılarını da bu derecelere ulaşmaktan mahrum ederek geri bırakmıştır. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i en üstün mertebeye çıkarmış ve:

﴿وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ﴾

‘(Habibim!) **Biz senin için nâmını yükselttik**’ (İnşirâh Sûresi:4) buyurmuştur.

Buna karşılık **Ebû Leheb**’i ise en aşağı derekeye indirmiş ve onun hakkında:

﴿تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ﴾

'Ebû Leheb'in iki eli helak olsun, zaten (değil iki eli, bütünü) helak oldu da' (Tebbet Sûresi:1) buyurmuştur."

Bu ism-i şerîflerin tezâhürleri hakkında şunlar söylenebilir:

Allâh-u Te'âlâ bütün mahlukatı yaratmıştır ama içlerinden seçtiği bazı kullarını diğerlerinden üstün kılarak onları daha öne geçirmiştir. Nitekim **Allâh-u Te'âlâ**:

﴿أَنْظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَلِلْآخِرَةِ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا﴾

"(Habibim!) **Bak ki Biz** (makam, mevki ve mal, mülk gibi konularda) **onların bir kısmını diğer bir kısma karşı nasıl üstün kılmışızdır. Âhret ise elbette dereceler yönünden daha büyüktür, üstün kılma yönünden de daha büyüktür**" (İsrâ Sûresi:21) kavî-i şerîfnde bu hakîkati ifade buyurmuştur.

Allâh-u Te'âlâ dostlarına Kendi muhabbetini kazandırarak onları öne geçirmiş, onları hikmet ve anlayış hususunda üstün tutarak mesud kılmıştır yani **Allâh-u Te'âlâ** ârifleri, câhil-ler üzerine çok üstün kılarak onlara yakînî imanı nasip etmiştir. Bununla da kalmayıp onları hidayet yıldızları yapmıştır. Buna mukâbil olarak da müşrikleri, münafıkları ve günahkârları hak yoldan geri bırakmıştır.

Aslında **Allâh-u Te'âlâ**'nın insanları doğru yola daveti umumidir. Fakat **Allâh-u Te'âlâ**'nın hidayet ettikleri davete icabet eder, ileri gider, diğerleri ise geride kalır. Tabi ki bu da O'nun ezeldeki şaşmaz ilmi, kimin hidayeti tercih edeceği hususundaki bilgisine dayalı olduğu için bunda bir cebir (zorlama) söz konusu değildir.

Allâh-u Te'âlâ'nın emir ve nehiyleri her kul içindir fakat **Allâh-u Te'âlâ**'nın muvaffak kıldıkları bunlara riâyet ederler, diğerleri ise bunları ayaklar altına aldıkları için hak yoldan geri kalırlar.

Bu saadet ve şekâvet mal ve mülkle elde edilmez, ancak **Allâh-u Te'âlâ**'nın hidayet veya dalâlet yaratmasıyla irtibatlı olarak gerçekleşebilir. **Allâh-u Te'âlâ** hidayet sahiplerini fakir olsalar da itibarlı kılarken, dalâlet erbâbını zengin olsalar da zelil ve itibarsız eder. Nitekim nice hükümdarlar vardır ki, ölümüne halk bayram etmiştir. Hiçbir mevki sahibi olmayan nice fakir kullar da vardır ki, ölümüne yüz binler ağlamıştır.

Allâh-u Te'âlâ istediğini ileri geçirip, istediğini de geri aldığı gibi bazen de kullarının teşebbüslerini onların beklediği zamanda neticelendirmez, maksatlarını ileriye tehir eder ki elbette bunların her birinde bizim anlayamayacağımız nice hikmetler gizlidir.

Bu iki ism-i şerîf de Kur'ân-ı Kerîm'de bu şekilde geçmemektedir. Hatta Mukaddim ism-i şerîf fiil olarak bile Kur'ân-ı Kerîm'de geçmez. Ancak Muahhir ism-i şerîf Kur'ân-ı Kerîm'de fiil olarak şöyle geçer:

﴿وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ
إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ﴾

“Sakin ha sen Allâh’ı, o zâlimlerin yapmakta oldukları şeylerden gâfil (ve habersiz) sanma. O onları(n hak ettikleri azâbı) ancak öyle büyük bir gün(de gerçekleştirmek) için geciktirmektedir ki, onda gözler yerinde durama(yıp yuvalarından fırla)acaktır.” (İbrâhîm Sûresi:42)

Bu iki ism-i şerîf yalnızca hadîs-i şerîflerde geçmektedir. Nitekim **Ebû Mûsâ el-Eş’arî** (Radiyallâhu Anh) **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in bir istiğfârını anlatırken şöyle demiştir:

“**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي خَطِيئَتِي وَجَهْلِي وَإِسْرَافِي فِي أَمْرِي وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي جِدِّي وَهَزْلِي وَخَطِيئِي وَعَمْدِي وَكُلُّ ذَلِكَ عِنْدِي، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ، وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي، أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ، وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

‘Ey Allâh! Hatalarımı, bilmeyerek yaptıklarımı, işlerimdeki aşırılıklarımı ve Senin benden daha iyi bildiğin bütün yanlışlarımı benim için bağışla.

Ey Allâh! Bilerek yaptıklarımı, şakayla yaptıklarımı, yanlışlıkla yaptıklarımı ve kasten yaptıklarımı benim için mağfîret eyle. Çünkü bunların hepsi de bende mevcuttur.

Ey Allâh! (Yapmamam gerekirken) yaptıklarımı da, (yapmam gerekirken) geri bıraktıklarımı da, gizli yaptıklarımı da, açık yaptıklarımı da ve Senin benden daha iyi bildiğin bütün günahlarımı da benim için bağışla. Öne geçiren de Sensin, geri bırakan da Sensin. Sen her şeye hakkıyla gücü yetensin’ duasıyla (af ve mağfîret için) dua ederdi.” (Müslim, Zikir:18, no:7076, 8/80)

Ali ibni Ebî Tâlib (Radiyallâhu Anh) **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in namazın sonunda yaptığı bir dua hakkında şöyle anlatmıştır:

عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: إِذَا قَامَ إِلَى الصَّلَاةِ يَكُونُ مِنْ آخِرِ مَا يَقُولُ بَيْنَ الشَّهَادَةِ وَالسَّلَامِ: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ وَمَا أَسْرَفْتُ وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي، أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ.»

“**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in namaza kalktığında teşehhüdle selam arasında söylediği duaların sonunda okuduklarından biri de:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ وَمَا أَسْرَفْتُ وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي، أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ.»

‘Ey Allâh! (Yapmamam gerekirken) yaptığım, (yapmam gerekirken) geri bıraktığım, gizlediğim, açıkladığım, aşırı gittiğim ve Senin benden iyi bildiğin bütün günahlarımı benim için affet. (Dilediğini) ileri geçiren, (dilediğini) geri bırakan ancak Sensin. Senden başka hiçbir ilâh yoktur’ duasıydı.” (Müslim, Salâtü’l-müsâfirîn:26, no:1848, 2/185; Tirmizî, De’avât:31, no:3421, 5/485)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle anlatmıştır: “**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) gece kalkıp teheccüd namazı kıldığında (Fâtîha’dan önce okudukları arasında):

«اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ قَيِّمُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ، وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ مَلِكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ الْحَقُّ وَوَعْدُكَ الْحَقُّ وَلِقَاؤُكَ حَقٌّ وَقَوْلُكَ حَقٌّ وَالْجَنَّةُ حَقٌّ وَالنَّارُ حَقٌّ وَالنَّبِيُّونَ حَقٌّ وَمُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ حَقٌّ، اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ وَبِكَ آمَنْتُ وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْكَ أُنَبْتُ وَبِكَ خَاصَمْتُ وَإِلَيْكَ حَاكَمْتُ، فَاعْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ، أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ.»

‘Ey Allâh! Hamd Sana mahsustur. Sen gökleri, yerleri ve içindekileri ayakta tutansın. Hamd Sana mahsustur. Sen göklerin ve yerlerin sahibisin.

Hamd Sana mahsustur. Sen Hakk’sın, vaadin haktır, Sana kavuşmak haktır, buyruğun haktır, cennet haktır, cehennem haktır, peygamberler haktır, Muhammed Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem haktır ve kıyâmet (günü) haktır.

Ey Allâh! Ancak Sana teslim oldum, ancak Sana îman ettim, ancak Sana güvendim, ancak Sana yöneldim, ancak Senin (inâyetin)le (düşmanlara) karşı geldim ve ancak Senin hükmüne davet ettim. Öyleyse (yapmamam gerekirken) yaptığım, (yapmam gerekirken) geri bıraktığım, gizlediğim ve açıkladığım şeyleri (bütün günahlarımı) benim için affet. (İstediyini) öne alan ancak Sensin, (dilediyini) geri bırakan da ancak Sensin. Senden başka hiçbir ilâh yoktur’ diye dua ederdi.” (Buhârî, Teheccüd:1, no:1069, 1/377)

Bu ism-i şerîflerin muhtevâsını bilmenin faydaları hakkında şunlar söylenmiştir:

1) Her Müslüman Allâh-u Te’âlâ’nın Mukaddim yani mutlak mânâda öne çıkararak ve Muahhir yani geri bırakan olduğuna inanmalıdır. Allâh-u Te’âlâ insanlar arasında yaratılış ve derece bakımından farklılık yaratmıştır. O dilediyini öne çıkarıp yükseltir, dilediyini de geride bırakarak alçaltır. O mutlak irade sahibidir ve dilediyini yapmaya kâdirdir. Bunu bilen kişi hiçbir zaman **Allâh-u Te’âlâ**’dan ümit kesmez ve daima iyi bir kul olmak için O’na yalvarır.

Bu nedenle Müslüman da **Allâh-u Te’âlâ**’nın öne çıkardığını öne çıkarmalı, geri bıraktığını da geride tutmalıdır. **Allâh-u Te’âlâ**’nın ibadeti sebebiyle yükseltip aziz kıldığı kimseye saygı duymalı ve ona yakın olmalı, günah işlemesi nedeniyle zelil kıldığı kimseden de uzak durmalıdır. Ama bu kimse günah işlemeyi terk eder ve tevbe ederse, o zaman kendisine yaklaşmalı ve değer vermelidir.

2) Allâh-u Te’âlâ’nın Mukaddim ve Muahhir olduğunu bilen kimse, ibadet ve iyiliklerinin çokluğuna güvenmez, günah ve kötülüklerinin çokluğu nedeniyle de **Allâh-u Te’âlâ**’dan ümit kesmez. Zira o kişi öne geçirenin ve geri bırakanın ameller olmayıp ancak **Allâh-u Te’âlâ** olduğunu bilir. Nitekim **Allâh-u Te’âlâ**’ya uzak gibi görünen nice kimseler yakın, yakın gibi görünen nice kimseler de gerçekte O’ndan uzaktırlar.

Nakledildiğine göre Bağdat'ta sâlih bir adam varmış, on beş yıl ezan okumuş ve müezzinlik yapmış. Bir gün minareye çıktığında gözü Hristiyan bir kadına ilişmiş, ona aşık olmuş ve bir süre sonra onunla buluşmaya başlamış. Kadın da İslâm'ın yasakladığı filleri ona işletmiş. Bir gün adam içki içtikten sonra sarhoş olup ayağı kaymış ve damdan düşerek ölmüş.

Bu nedenle görünen duruma aldanmamak, sürekli âkibetten korkmak ve hüsn-ü hâtime için dua yapmak gerekir. Bu vesileyle biz de daima kötü sondan, günahları öne alıp ibadetleri geriye bırakmaktan **Allâh-u Te'âlâ'**ya sığınırız.

3) Bu ism-i şerîflerin manasını bilen kişi dünyayı ve onunla ilgili hususları asla âhiretini ilgilendiren işlerin önüne geçirmez, aksine âhiretle alakalı işleri her zaman ön planda tutarak ehemmi mühime (daha önemli olanı, ondan az önemli olana) tercih eder. Yani **Allâh-u Te'âlâ'nın** razı olduğu işleri, kendi nefsinin isteklerinden ve sevdiklerinden öne alır.

Kulun Bu İsm-i Şerîflerle Tealluku (manasını bilip, bu ism-i şerîflerin sahibi olan Allâh-u Te'âlâ ile alâka kesbetmesi); Rabbinin onu her an ilerletebileceği ya da geri bırakabileceği mülâhazasıyla devamlı korku ile ümit arasında olarak bela ve musibet anında **Allâh-u Te'âlâ'**dan ümit kesmemesi, rahatlık zamanında da azâbından emin olmamasıyla ve her zaman O Zât-ı Zü'l-Celâl'e yönelmesiyle olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîflerle Tehalluku (ahlâklanması); **Allâh-u Te'âlâ'nın** razı olduğu şeyleri bütün işlerinden öne alıp tatbik etmesiyle, **Allâh-u Te'âlâ'nın** razı ve hoşnut olmadığı şeyleri de arkaya atıp yapmamasıyla olur. Kulun Bu İsm-i Şerîflerin Hakîkatiyle Tehakkuku (hemhal olması) ise; kulun nazarının sadece **Allâh-u Te'âlâ'nın** dilemesine ve iradesine yönelmesiyle olur. (İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:107-108; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzi'l-esnâ, sh:78-79; Mâu'l-'Ayneyn, Fâtiku'r-ratk, sh:338-339; en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:522; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:276-278; 'Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ, sh:196-197; İbni 'Acîbe, Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebîr, sh:306-307)

«الْمُقَدِّمُ» VE «الْمَوْجِرُ» İSM-İ ŞERİFLERİNİN BAZI HAVÂSSİ

1) el-Mukaddim ism-i şerîfini her gün 184 kere okuyan kişi düşmanlarına galip olur, mahlukat indindeki heybeti, sevilmesi, makamı ve mevkii artar.

2) el-Mukaddim ism-i şerîfi harp esnasında zikredilirse, düşmanların mağlubiyetine yardımcı olur. Korku anlarında zikredildiğinde ise okuyan kişi zararlardan emin olur.

3) el-Mukaddim ism-i şerîfini zikreden kişi kudret âleminde tasarruf sahibi olur.

4) Hamile bir kadın el-Mukaddim ism-i şerîfini temiz bir kağıda yazıp nuska yaparak üzerinde taşırsa, doğacak olan çocuk yüksek mertebelere nâil olur.

5) el-Muahhir ism-i şerîfini her gün 847 kere okuyan kişi tevbesinde sebat ederek günahları terk etmeye muvaffak olur.

6) el-Muahhir ism-i şerîfini çokça zikreden kişi tevbe ve takva mertebelerinde ilerler.

7) el-Muahhir ism-i şerîfini her gün 100 kere okuyan kişinin kalbine sekînet (mânevî huzur) hali yerleşir.

8) Gelmesi arzulanmayan birinin gelmemesi ya da gelmesinin gecikmesi için el-Mu-ahhir ism-i şerîfi yedi gün sabaha karşı 1446 kere okunursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle murat hâsıl olur.

9) el-Mukaddim ve el-Muahhir ism-i şerîflerinin beraberce zikredilmesi terakki etme (maddî-mânevî ilerlemeler kaydetme) hususunda çok tesirlidir. Bunun için her gün «يَا مُؤَخِّرُ! يَا مُقَدِّمُ!» şeklinde zikredilmesi gerekir.

10) Yüksek mertebelere ulaşip her hususta güç ve kuvvet bulmak için bu ism-i şerîflerin duası çok faydalıdır. Ayrıca bu duaya devam edenlerin kalbi sıkıntılardan kurtulur (,hayırlarda öne geçer, şerlerden geri kalır), salih amellere muvaffak kılınır ve o kişinin zikri kullar içerisinde bâkî kalır (her zaman hayırla yâd edilen birisi olur). Bahsedilen dua el-Mukaddim İsm-i Şerîfi 184 kere, el-Muahhir İsm-i Şerîfi de 846 kere okunduktan sonra okunur ki o dua da şudur:

«اللَّهُمَّ أَنْتَ الْمُقَدِّمُ الْمُؤَخِّرُ، سَبَقْتَ مَشِيئَتَكَ بِتَقْسِيمِ الرَّحْمَةِ وَالتَّقْدِيرِ لِكُلِّ مَوْجُودٍ أَحْبَبْتَهُ مِنَ الْجَلِيلِ وَالْحَقِيرِ، وَحَكَمْتَ بِتَأْخِيرِ السَّعَادَةِ وَالتَّقْدِيرِ عَلَى مَنْ أْبَعَدْتَهُ مِنْ كُلِّ خَيْرٍ وَحُسْنٍ، أَسْأَلُكَ بِجَرِيَانِ قَلَمِ التَّسْطِيرِ وَالتَّحْرِيرِ وَإِنْتِقَانِ حُسْنِ التَّصْوِيرِ وَالتَّقْدِيرِ وَإِحَاطَةِ عِلْمِكَ بِالتَّسْوِيدِ أَنْ تَجْعَلَنِي مِنَ الْمُقَدِّمِينَ إِلَيْكَ بِحُسْنِ الْوَصَلَاتِ وَقَضَاءِ الْحَاجَاتِ، وَلَا تَجْعَلَنِي مِنْ أَهْلِ التَّأْخِيرِ وَإِسَاءَاتِ التَّدْبِيرِ وَأَهْلِ الضِّيْقِ وَالتَّقْتِيرِ، اللَّهُمَّ قَدِّمْنِي وَانصُرْنِي عَلَى مَنْ يُعَادِينِي، وَأَخِّرْ بِالْعَجْزِ وَالْخِذْلَانِ مَنْ يُرِيدُ ضَرْرِي، يَا مُقَدِّمُ! يَا مُؤَخِّرُ! يَا اللَّهُ! يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ! آمِينَ!»

“Ey Allâh! Öne geçiren ve geri bırakan ancak Sensin. Senin irâden şu yönde tecelli etmiştir ki, Sen (kullar nezdinde) değerli ya da hakir olsun, sevdiğin her varlığa rahmetinden ve kutsamandan hisse ayırmış, her türlü hayır ve güzellikten uzak ettiklerinden ise bahtiyarlık ve kutsallığın geri kalması konusunda karar vermişsin.

Ben (olmuş ve olacakları) yazan kaleminin yazması hürmetine, (yaratıklarına) güzel sûret ve biçimleri muhkem şekilde veren sıfatın bahşına ve tüm yazılanları kuşatan ilmin hâtırına Senden dilerim ki, beni murat ve isteklerine güzelce ulaştırılarak huzurunda öne alınanlardan kılâsın da geri bırakılan kötü yönetim yüzünden darlığa ve kıtlığa uğrayanlardan yapmayasın.

Ey Allâh! Sen beni (rakiplerime karşı öne geçir) ve bana düşmanlık edenlere karşı bana yardım et, zararımı isteyenleri de güçsüz ve rüsvay ederek geri bırak. Yâ Mukaddim! Yâ Muahhir! Yâ Allâh! Yâ Rabbelâlemîn! Âmîn!” (Ahmed el-Bûnî, Şemsü'l-me'ârif, yazma nüsha, sh:1096, matbû' nüsha, 4/81-82; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsna, sh:107-108; Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hacât, sh:48; Mâu'l-'Ayneyn, Fâtiku'r-ratk, sh:338-339; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ, sh:78-79; en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:522; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/142-143; 'Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ, sh:196-197, 532)

ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMELERİ VE HAVÂSSI

AHMED ED-DERDİR HAZRETLERİ'NE AİT ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMESİ

43. Beyt-i Şerif

وَيَا ظَاهِرًا فِي كُلِّ شَيْءٍ شُؤُونُهُ
وَيَا بَاطِنًا بِالْغَيْبِ لَازِلَتْ مُحْسِنًا

“Ey her şeyde tasarrufları (yönetim eserleri) Zâhir (âşikâr) olan!

Ey (heybet ve celâliyle) görülmeyip Bâtın olan!

Sen daima (bizlere) ihsan edici oldun. (Bizden hiçbir zaman iyiliklerini esirgeme)”

Bu Beyt-i Şerifin Bazı Havâssi

Bu beyt-i şerif, devamlı bir sûretle Allâh-u Te‘âlâ'nın ihsanlarına, lütuf ve ikramlarına nâil olmak için 1106 kere okunur.

44. Beyt-i Şerif

وَيَا وَالِيًّا لَسْنَا لِغَيْرِكَ نَنْتَمِي
فَبالنَّصْرِ يَا مُتَعَالِيًّا كُنْ مُعِزَّنَا

**“Biz Senden başkasına bağlanmayız ey Vâlî!
Yardımla bizi aziz et ey Müte‘âlî!”**

Bu Beyt-i Şerifin Bazı Havâssi

Bu beyt-i şerif, maksuda ulaşmak, her hususta zaferyâb olmak ve izzetli bir şekilde yaşamak için 551 kere okunur. (Ahmed es-Sâvî, Şerhu'l-Manzûmeti'd-Derdîriyye, sh:132)

ABDÛLKÂDİR EL-GEYLÂNÎ HAZRETLERİ'NİN ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMESİ

43. Beyt-i Şerif

وَمُنْتَقِمٌ مِنْ ظَالِمِي نَفْسِهِمْ
كَذَاكَ عَفُوٌّ أَنْتَ فَاعْظِفْ تَفَضُّلاً

**“(Sen günah işleyerek) nefislerine zulmedenlerden intikam alıcısın.
Ama yine de çokça affedensin, lütfederek rahmet eyle.”**

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

1) Bu beyt-i şerîfi 630 kere okuyan kişinin düşmanlarından **Allâh-u Te'âlâ** o kişinin intikamını alır.

2) Bu beyt-i şerîfi 156 kere okuyan kişiye **Allâh-u Te'âlâ**'ya güzel ahlâkı sevdirebilir ve o kişiyi tevbeye heveskâr kılarak günahlardan soğukluk verir.

44. Beyt-i Şerîf

عَطُوفٌ رَّؤُوفٌ بِالْعِبَادِ وَمُسْعِفٌ

لِمَنْ قَدْ دَعَا يَا مَالِكَ الْمُلْكِ مَعْقِلًا

**“Kullara çok acıyan ve onları çokça esirgeyensin,
Ey mülkün mâliki! Sığınak arayanların hâcetini görensın.”**

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

1) Bu beyt-i şerîfi 286 kere okuyan kişinin kalbi yumuşar, ruhu letâfet bulur ve kızgın biri ise yumuşak ve merhametli biri haline gelir.

2) **Allâh-u Te'âlâ** bu beyt-i şerîfi 212 kere okuyan kişiyi hiç beklemediği yerden rızıklandırarak insanlara muhtaç olmaktan kurtarır.

(Seyyid İsmâ'îl ibni Seyyid Muhammed Sa'îd el-Kâdirî, el-Füyûzâtü'r-Rabbâniyye fi'l-meâsiri ve'l-evrâdi'l-Kâdiriyye, sh:56; Seyyid Muhammed Ali en-Nakşebendî el-Kâdirî, et-Tâil mine'l-füyûzât ve'd-delâil, sh:215-216)